De man achter de schermen

Relham

bron
Relham, *De man achter de schermen*. ENUM, Amsterdam z.j. [1938]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/relh001mana01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

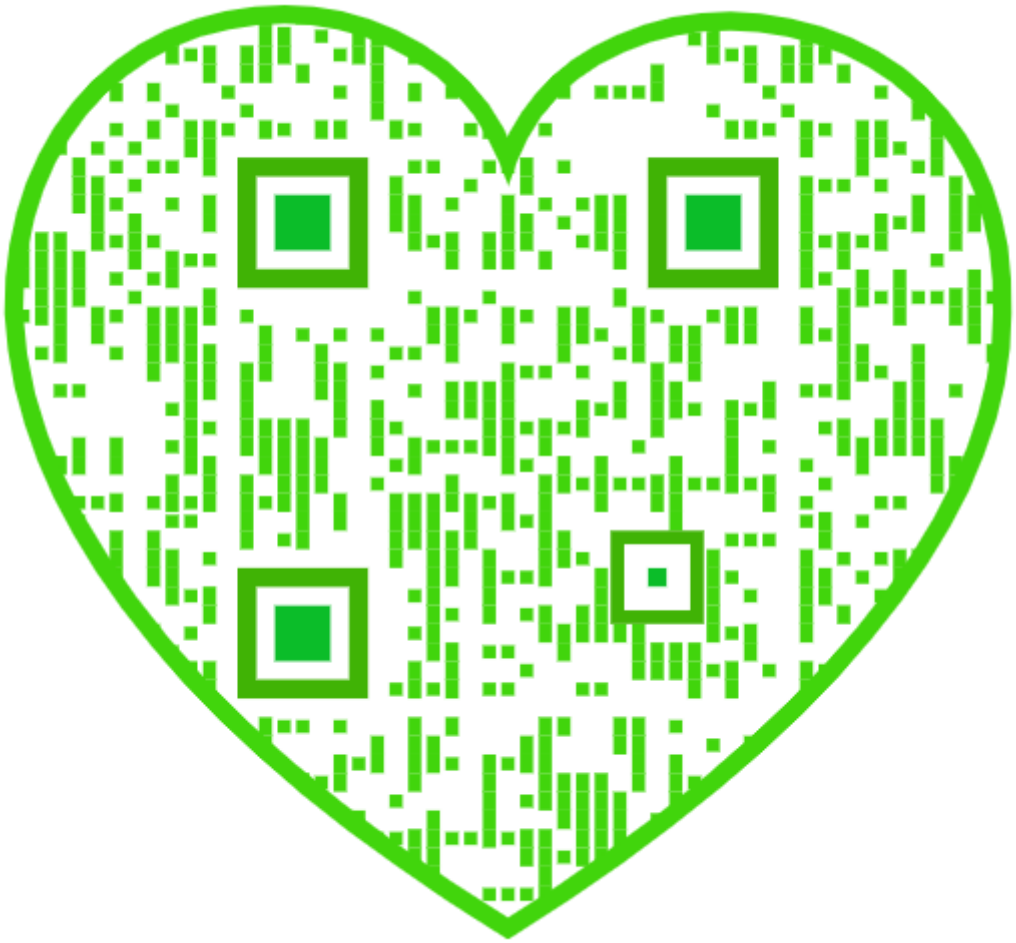

Hoofdstuk I.
Signor Corelli ontdekt een diefstal.

Op de ochtend van de achtste dag van mijn Milanees verblijf zat ik weer in mijn gewone hoekje van het luxueuze ‘Motta’-café - één der fraaiste van Milaan - dronk mijn ‘café nero’ en knabbelde aan de ‘panettoni’, een soort cake, dè nationale lekkernij. Ik was geheel verdiept in m'n Hollandse krant en merkte niet eens, dat tegen elf uur de kellner aan mijn tafeltje verscheen en met een schuchter: ‘Signore!’ mijn aandacht probeerde te trekken. Pas toen hij wel voor de derde keer en nu bijna luidkeels zijn ‘Signore!!!’ uitsprak, keek ik op en vroeg verwonderd: ‘Ja, wat is er?’

‘Een dienaar van signor Corelli’ - met welk een eerbied sprak hij die naam uit! - ‘een dienaar van signor Corelli heeft een belangrijke mededeling voor U!’

‘Een belangrijke mededeling??’ verbaasde ik me, ‘laat hem maar hier komen!’

Even later verscheen Pasquale, de kamerdienaar van mijn gastheer. Reeds van verre zag ik dat zijn gezicht een uitdrukking van schrik, ja, van ontzetting, droeg en zijn stem beefde heel erg, toen hij me berichtte:

‘Signor Corelli verzoekt U beleefd, zo spoedig mogelijk naar de villa te komen.’

‘Ja, maar beste man - wàt is er gebeurd?’

‘Dat... dat weet ik niet,’ antwoordde hij ontwijkend.

‘Kom, kom, je kunt 't me gerust vertellen: signor Corelli zal 't me toch zeker dadelijk meedelen, als ik thuiskom.’

Hij aarzelde even, dan: ‘De signor zou vanmiddag iets

in de brandkast deponeren, toen hij merkte, dat-ie de sleutels op kantoor vergeten had en hij vroeg mij, de duplicaat-sleutels te halen. Ik bracht ze 'm, hij opende de deur van de kluis en...' zijn stem sloeg over in een zenuwachtig hikken.

'En...?!' vroeg ik gespannen.

'En... ontdekte, dat... dat de familie-juwelen... verdwenen zijn!!'

'De familie-juwelen!!' - Het was algemeen bekend, dat signor Corelli een deel van zijn vermogen in juwelen en sieraden gestoken had. Het liep in de millioenen, had men mij verzekerd. *Millioenen* - en dat was nu verdwenen!

Ik nam een taxi - hoewel deze in Italië schrikbarend duur zijn - en stopte een twintig minuten later voor de villa - ik mag wel zeggen: het paleis - van mijn gastheer. Haastig liepen we de voorhal door en de trap op en stonden dan - hijgend - voor de deur van signor Corelli's werkkamer. Aan weerszijden waren twee politieagenten opgesteld, die weigerden mij toe te laten. Pas toen Pasquale mijn naam noemde, lieten ze me - beleefd buigend - door.

Twee mannen in burger - waarin men al op meters afstand 'n paar 'stillen' herkende - en mijn gastheer bevonden zich in de kamer. Signor Corelli zat achter zijn bureau-ministre en de anderen liepen heen en weer, blijkbaar hevig opgewonden. Zelfs op het altijd kalme en rustige gezicht van Corelli bemerkte men een nerveuze trekking. Waarachtig géén wonder, - het ging toch om millioenen!

'Excuseert U me, dottore*) Feitsma, dat ik Uw ochtendleestijd gestoord heb', begon hij met een stem, waarin hij tevergeefs probeerde enige vastheid te leggen, 'er heeft zich iets voorgedaan, dat zéér ernstig genoemd kan worden. Weet U al, waarover het gaat?'

'Ja, zo ongeveer. Uw familie-juwelen zijn gestolen.'

*) Doctor.

‘En - nòg een kleinigheid,’ antwoordde hij, met een mislukte poging om te schertsen.

‘Nòg meer? Daarvan heeft Pasquale me niets verteld.’

‘Ja, dat kan uitkomen. In het eerste ogenblik had ik al 't overige vergeten, omdat de juwelen mijn liefste bezit waren. Intussen herinnerde ik me al gauw, dat ik gisteren nog een stapel bankbiljetten uit 't kantoor had meegebracht. Die zijn óók verdwenen. Een bedrag van - twaalf millioen.’

‘Nèèn!’ riep ik ontzet uit. ‘Twààlf millioen - gestolen?’

Hij knikte slechts en ik zag 'm op de lip bijten, om zich te beheerschen. Ook ik zweeg, even totaal onder de indruk van het gehoorde. Dan vroeg ik: ‘'t Is mij echter nog niet duidelijk, signor Corelli, hoe ìk U hierbij behulpzaam kan zijn?’

‘Het gaat dan ook niet zo zeer om Uw persoon - als wel om het feit, dat U een vriend heeft, die ons misschien kan helpen bij de oplossing van het raadsel: Donald Grabley, van wien U ons reeds zo veel verteld hebt.’

‘En zeker niet tè veel!’ haastte ik me te verzekeren.

‘Des te beter. Ik zou U willen verzoeken, Uw vriend te telegraferen onmiddellijk hierheen te komen, - per vliegtuig liefst. Kosten spelen geen rol, - ik betaal alles.’

‘Daar zal de toekomstige Earl of Huttingham niet op kijken,’ merkte ik glimlachend op*).

‘O ja, pardon, dat had ik vergeten. In elk geval verzoek ik U aan Pasquale een telegram voor Uw vriend mee te geven. Wilt U alstublieft al Uw invloed aanwenden om hem *direct* hier te krijgen?’

‘Zeker, signor, met alle genoegen. Donald zou toch over een dag of acht naar Milaan komen. Maar - veroorlooft U één vraag - *waarom laat U de zaak niet aan de Italiaansche politie over?*’ - 't Laatste had ik op zachte toon gevraagd.

Mijn gastheer zweeg even. Dan antwoordde hij - in

*) Bij de dood van zijn vader zou op Donald Grabley als oudste zoon de titel van Earl of Huttingham overgaan.

't Engels, opdat de beide politie-beambten ons niet zouden verstaan:

‘Ik heb reden om aan te nemen, dat er *dingen aan het licht zullen komen, die... ...waarbij discretie noodzakelijk zal zijn*, begrijpt U?’

‘Neen, - hoe bedoelt U?’

‘Als U het me niet kwalijk neemt, zal ik daarmee wachten tot Uw vriend hier is. Misschien - en dat is toch heel waarschijnlijk! - is mijn vrees ongewettigd - en dan is het beter, als ik tegen niemand van mijn verdenking gesproken heb. Gaat U er mee accoord?’

Ik boog toestemmend en schreef een telegram, dat Pasquale dadelijk weg liet brengen.

De kleine brandkast stond wagenwijd open. Ik stapte erheen en wou de deur naar me toedraaien om 't slot eens te bekijken. Een der ‘stillen’ hield m'n uitgestoken hand tegen en zei geschrokken: ‘*Ma signore*, denkt U toch om de vingerafdrukken!. Dan pakte hij haar met een zakdoek voorzichtig beet en draaide 'r terug. Ik bekeek het slot - zo op het oog gezien leek het volkomen *ongeschonden.* Een desbetreffende vraag aan een der beambten bracht aan het licht, dat zelfs een deskundig onderzoek deze mening bevestigde.

‘Signor, zei de ‘stille’ op volkomen geloofwaardige toon ‘ik ben ruim twintig jaar in dienst en ik kan er op zweren, dat deze brandkast met een *sleutel* geopend is!’

Even later kwam de dactyloscopische dienst aan. Mannen met een kolossaal foto-apparaat en blitzlicht; met sterke loupen en een wit poeder. De hele kast werd nauwkeurig onderzocht, duim voor duim. De enige afdrukken, die men echter vond, waren die van signor Corelli. Het resultaat was dus niet bepaald bemoedigend, maar - zooals een der mannen zei - we konden toch niet verwachten, dat ‘de dader of de daders hun visitekaartje zouden achterlaten!’

Er werden nog enige foto's van de brandkast genomen, daarna verdwenen ze en signor Corelli zuchtte opgelucht.

‘Die drukte ook,’ zei hij geprikkeld, ‘ik houd er van

thuis volstrekte rust te hebben. En de overgang was wel bijzonder heftig! - Maar nu moet ik toch werkelijk naar kantoor gaan: er staan twee conferenties op het programma.

Wat denkt U, dr. Feitsma, kan ik er op rekenen, dat Uw vriend morgen komt?'

'Ik kan natuurlijk niets met zekerheid zeggen, maar ik meen U toch te mogen verzekeren, dat Donald Grabley op mijn telegram met onmiddellijk vertrek zal reageren. Hij zou geen detective in hart en nieren moeten zijn, om bij het lezen van mijn bericht niet in vuur en vlam te geraken!'

'Laten wij het hopen. En excuseert U me nog eens, dottore, dat ik U uit Uw rust gehaald heb.'

'Maar natuurlijk, signor Corelli, me dunkt dat er reden voor bestond!'

'Helaas ja, - een nogal "kostbare" reden, als ik het zo zeggen mag, - te zamen ongeveer 20 millioen Lire!'

'Dat is,' berekende ik vlug, 'ongeveer 2½ millioen in Hollands geld.'

'Ook in Nederland een groot bedrag, is het niet?' vroeg mijn gastheer, die - als vele Italianen - uit het feit dat één gulden ruim acht lire waard is, meende te moeten opmaken, dat alle Nederlanders nabobs zijn.

'Heus, signor Corelli, ik kan U verzekeren, dat dit bedrag ook in Nederland een groot, zéér groot vermogen betekent!'

'Dàn zult U me des te eerder excuseren, dat ik U zo maar liet weghalen,' zei Corelli nog en stapte in de auto. 'Wilt U meerijden?'

Ik reed terug naar 'Motta' en installeerde me achter mijn 'Handelsblad'. Wel probeerde ik me nog te concentreren op de belangrijke artikelen van mijn Hollandse krant, - als ik eerlijk wil zijn moet ik toch bekennen, dat mijn gedachten zich met iets anders bezig hielden. Met wat Donald zou doen, - en wat dat merkwaardige gezegde van Corelli te betekenen had, dat er nog wel iets aan het licht zou komen, 'waarbij discretie nood-

zakelijk zou zijn.' M.a.w.: 'ik verdenk iemand uit mijn naaste omgeving!'

De zaak beloofde interessant te worden!

* * *

's Middags ontving ik het antwoord van Donald:

'*Ben - op - het - ogenblik - bezig - met - interessant - geval - alleen - als - zeer - dringend - zal - ik - komen -*'

Ik antwoordde direct:

'*Kolossaal - mysterie - hebben - je - nodig*'

De volgende ochtend kwam Donald's telegram:

'*Arriveer - hedenmiddag - vliegveld*'

's Middags om twee uur bevond ik me al op het vliegveld en, hoewel ik toch altijd met pleizier naar het gemanoeuvreer der vliegtuigen kijk, bestudeerde ik nu met ongeduld de loop van de minutenwijzer. Eindelijk, eindelijk - om kwart vóór drie precies, verscheen het Londense vliegtuig aan de kim. Het cirkelde boven 't veld, dan dook het neer en hobbelde even later over de grasvlakte. Ik stormde er op af en toen de deur geopend werd viel Donald, die als eerste uitstapte - bijna in mijn armen.

'Da's een stormachtige begroeting, mijn jonge vriend,' constateerde hij quasi-spottend - maar zijn hand omsloot krachtig de mijne en in zijn ogen kon ik de vreugde over het weerzien lezen. We bekeken elkaar een paar ogenblikken zwijgend: Donald was, als altijd op reis, gekleed in een sportpak, dat zijn slanke gestalte op z'n voordeligst liet uitkomen. Zijn gezicht was jong en sympathiek, - maar toonde generlei bijzondere kenmerken. Hij bezat nòch een hoog voorhoofd met rimpels nòch staal-blauwe ogen, die een harde blik zouden krijgen, indien zijn 'detective-instinkt' ontwaakte. Hij was - uiterlijk - een heel gewone jongeman, die zich geen pose gaf en niets meer haatte dan 't orakelen van sommige zijner collega's, - (vooral die uit boeken!). Alleen tegen

mij nam hij, - in goede buien - wel eens de klassieke detective-houding aan.

Toen we in de prachtige auto stapten, floot hij bewonderend: ‘Die schijnt aardig in de duiten te zitten!’

‘Da's nogal glad, - anders hadden ze 'm toch nooit 20 millioen Lire kunnen stelen! Ja, beste jongen, je valt met de neus in de boter. Dat zal je eerste “cause célèbre” als privé-detective worden.’

‘Nu vergis je je toch, Johny. Heb je iets gelezen over de moord op Sir James Pall?’

‘Dat zou ik denken! De kranten stonden er vol van! Weken lang was men op 't verkeerde spoor, toen kwam plotseling een volkomen onverwachte wending in de zaak. Een inspecteur van Scotland Yard heeft 't opgeknapt.’

‘Ja, zó stond het in de krant. In werkelijkheid was ìk het, die door de familie van den vermoorde in de zaak betrokken was. Maar ik heb de eer aan S.Y. gelaten, - een soort revanche voor het feit, dat ze me anderhalf jaar in hun rijen gehouden hebben. Je moet niet denken, dat 't gemakkelijk was, om er in te komen! Ze waren - zeer terecht - nog al wantrouwend tegen dien rijken luiaard, die zijn jachtpartijen en five-o'clock-tea's in de steek liet, om zèlf iets aan te pakken. - Toen ze echter zagen, dat 't me ernst was, hebben ze me goed - d.w.z. heel gewóón behandeld. En dàt was de dank. - Maar... je zou me iets vertellen over de diefstal bij Corelli!’

Met enkele woorden bracht ik hem op de hoogte van alles, wat mij bekend was. En meer en meer nam zijn gezicht een teleurgestelde trek aan.

‘Hóór es even!’ begon hij verwijtend, ‘dit is toch geen zaak om me speciaal uit Londen hierheen te slepen! Ik verwacht geen moord in een onderaards gewelf, gepleegd met een vergiftigde pijl - of dergelijke boeken-fraaiïgheid, - maar een beetje ongewoon moet de zaak toch zijn. Ik kan me gelukkig veroorloven, mijn “gevalletjes” te kiezen en ik zal mijn hulp ook nooit toezeggen bij een dood-gewone diefstal. Die mag de politie onderzoeken!’

‘Nou, nou,’ suste ik, ‘zo èrg “dood-gewoon” is 't

heus niet! Overigens heb ik Corelli eveneens gevraagd, waarom hij 't niet aan de Italiaanse politie overliet.'

'En wat zei-ie?'

'Hij antwoordde, wóórdelijk: Ik vermoed, dat er iets aan het licht zal komen, waarbij uiterste discretie noodzakelijk zal zijn.'

Donald keek me nieuwsgierig aan.

'Wat voor soort mens is die Corelli?'

'Niet iemand, die gauw alarm zal slaan! Een man met een ruime blik, die zich door een kleinigheid heus niet gauw van zijn stuk laat brengen.'

'Hm, dàn kan 't wel iets betekenen. We zullen dus afwachten, wat hij verder vertelt.'

- Daarmee stapten we van dit onderwerp af, om te spreken over allerlei particuliere kwestietjes.

De auto bracht ons intussen naar de villa van mijn gastheer.

Hoofdstuk II.
Het eerste spoor.

Toen de auto voor het terras stopte, kwam Pasquale ons vertellen, dat z'n meester den Engelsen signor en mij in de werkkamer wachtte. Voorafgegaan door den kamerdienaar stapten we de grote voor-hal binnen, waar zich op het ogenblik slechts één bediende bevond. 't Was een jongen van een jaar of vijftien, die van 's morgens acht tot 's avonds zes achter een klein tafeltje bij de trap zat. 's Nachts nam een collega deze taak van 'm over, zodat altijd een bediende aanwezig was, als er een spoedboodschap gedaan moest worden.

Op het ogenblik, dat wij het tafeltje passeerden, stond Tonio - zo heette hij - op en vroeg beleefd: 'Pardon, is dat de Engelse signor?' - Ik knikte en hij verontschuldigde zich: 'Ja, ziet U, de signor heeft strenge orders gegeven, om slechts U en den anderen heer toe te laten.'

Toen wij onze voet zetten op de eerste trede van de trap, hield Donald me plotseling staande.

'Zeg eens even, Johny, zit er ook 's nachts iemand bij dat tafeltje?'

'Ja, de hele nacht door - zonder een enkele onderbreking.'

'Zo, zo,' constateerde Donald, alsof hij Amerika ontdekt had. Ik keek 'm van terzijde aan: zijn gezicht had een nietszeggende uitdrukking, maar in z'n ogen tintelde een verdachte schijn.

'Zeg eens even, mijnheer de detective, wat bedoel je met dat: "zo zo"?' informeerde ik.

We bleven midden op de trap staan. Donald legde zijn

hand op m'n schouder en trok een schoolmeester-achtig gezicht.

‘Beste jongen,’ begon hij te doceren, ‘in de anderhalf jaar, dat ik practisch werk gedaan heb, ben ik tot de overtuiging gekomen dat een detective zijn ontdekkingen en vermoedens aan niemand - noch aan chef, noch aan vriend - mag meedelen. Ik moet de zaak zèlf dóórdenken - en onder geen voorwaarde mag een ander mijn gedachtengang beïnvloeden. Mijn hersens zijn vóór het onderzoek een ongebruikte fotografische plaat. Langzaam vormt zich daarop in de loop van het onderzoek het beeld, dat ik van den dader krijg. Invloed van buiten is als een lek in de camera: hij vervaagt het beeld en kan 't zelfs grondig bederven!’

‘Is dat een dogma uit ‘Handleiding voor Detectives?’ vroeg ik spottend, toch wel een beetje gekwetst door z'n weigering.

‘Dat is in elk geval mijn eigen formulering van een oude waarheid. Maar één keer wil ik er wel een uitzondering voor maken. Trouwens, de zaak is zó eenvoudig, dat je 't zeker al lang ontdekt hebt, zonder echter de consequenties uit deze ontdekking te trekken. Kijk vóór je - en je zult zien wat ik bedoel.’

Hij wees met een brede armzwaai naar de gang voor ons. Er kwamen hier zes deuren op uit: van de biljart- en tafeltennis-zaal, van de kaart-zaal, van de bibliotheek aan de linkerzijde, - van de twee logeerkamers en de werkkamer aan de rechterzijde. De gang eindigde bij de buitenmuur, dus...

‘Dus de situatie is duidelijk, nietwaar? Wie in deze gang en dus in de werkkamer wil komen, *moet langs den jongen-aan-het-tafeltje gaan!* Ik neem aan, dat alle kamers slechts één ingang hebben -.’

‘...Dat is zo!’ bevestigde ik.

‘...Welnu, in dit geval is 't duidelijk, *dat de dief door den jongen gezien moet zijn!!*’

‘Maar dat is toch onzin,’ wierp ik wrevelig tegen, in de mening dat hij me voor de gek hield.

‘Zeker, 't is onzinnig, - behalve in één geval: *als de dief iemand was*, *dien de jongen reeds zó goed kende*, *dat hij zonder verdenking te wekken naar boven kon gaan!*’

‘Je beweert dus, dat de dief een vriend van signor Corelli of zelfs een familielid was! Zou Corelli dat misschien met z'n opmerking bedoeld hebben?’

‘Dat acht ik zeer waarschijnlijk, Johny, - maar waarom ons in gissingen verdiepen, als we direct al het juiste antwoord kunnen weten?’

Pasquale, die het hele gesprek met bewonderenswaardig geduld had aangehoord - zonder natuurlijk iets van 't Engels te begrijpen! - kuchte nu met een beetje nadruk. Wij hadden die zachte wenk al niet meer nodig - we stonden al voor de deur van de werkkamer. Op m'n kloppen klonk een fors ‘binnen!’ en even later bevonden wij ons tegenover onzen gastheer.

Signor Corelli - een grote, breedgeschouderde man, met een energiek, zij 't ook 'n beetje grof gesneden gezicht - zat achter zijn kolossale schrijftafel, doch stond bij ons binnentreden dadelijk op en trad op den detective toe.

‘Mr. Donald Grabley, is het niet? Aangenaam met U kennis te maken, 't is me werkelijk een genoegen. Ik ben zeer blij, dat U m'n uitnodiging hebt aangenomen. Wilt U zich als mijn gast beschouwen?’

‘Dank U, mr. Corelli,’ antwoordde Donald, een beetje overrompeld door de heftige begroeting. ‘Ik stel Uw vriendelijkheid op hoge prijs.’

‘En nu nog een vraag: Wilt U zich misschien verfrissen en wat uitrusten van de reis?’

‘Neen, dank U, - ik ben in 't geheel niet vermoeid. Vanmorgen stapte ik in 't vliegtuig en de weinige uren van de vlucht bracht ik zeer aangenaam door met lezen en uitkijken. Ik voel me zo frisch als een hoentje.’

‘Dan wilt U me zeker het genoegen doen, mij enige minuten Uw aandacht te schenken.’

‘Geen beleefdheids-frases alstublieft, - ik ben hier toch beroepshalve. Gaat Uw gang dus, ik luister.’

We lieten ons achterover vallen in de heerlijk-zachte fauteuils. Donald balde z'n rechterhand tot een vuist, die hij met de linker omsloot - z'n gewone luisterhouding - en richtte z'n ogen met een strakke blik op signor Corelli.

'Wat hier gebeurd is, mag ik zeker wel overslaan, dat heeft dr. Feitsma U toch al meegedeeld,' begon onze gastheer.

'Ja, het een en ander weet ik er al van. Toch zou ik het hele verhaal nog gaarne uit *Uw* mond horen. Wilt U dus zo vriendelijk zijn?'

'Zeker, als ik U hiermee behulpzaam kan zijn.' - Hij begon met kalme, egale stem te vertellen. De detective viel hem niet één keer in de rede, doch toen hij geëindigd had kwamen enkele vragen:

'Hebt U de sleutels van de brandkast op Uw kantoor vergeten? Weet U dat zeker?'

'Neen, ik kan het absoluut niet met zekerheid zeggen. Ik kàn ze vergeten hebben, doch dan moet iemand ze van m'n schrijftafel genomen hebben. Toen ik nl. dadelijk na 't ontdekken van de diefstal 't kantoor opbelde, was geen spoor van de sleutels te bekennen.'

'Dan: is het mogelijk dat U ze verloren heeft?'

'Mogelijk wel, doch niet waarschijnlijk. De sleutels waren bevestigd aan een sleutelring, waaraan nog wel tien andere sleutels zaten. Het vallen van de zware ring zou dus wel mijn aandacht getrokken hebben.'

'Heel juist, deze mogelijkheid mogen we dus gerust uitschakelen. En nu nog het derde geval: dat iemand ze uit Uw pantalon gehaald heeft. B.v. Uw kamerdienaar!'

'Pasquale?' Corelli lachte. 'Voor dien sta ik in. Wèl is het echter - theoretisch - mogelijk, dat iemand gisteren ochtend mijn slaapkamer binnenkwam, terwijl ik in bad was en zich toen meester van de sleutels gemaakt heeft.'

'Inderdaad, dat is verre van uitgesloten. Deze drie mogelijkheden... o, wacht, - er is nog een *vierde!* Daar valt me in, dat iemand de *duplicaatsleutels* kan hebben bemachtigd!'

‘Dat is mogelijk, doch weinig waarschijnlijk. De sleutels liggen in een kleine kluis, die in de muur van mijn vrouws boudoir is aangebracht. De kluis heeft een letterslot, - het geheim er van kennen alleen zij, ik en mijn dochter.’

‘En anders niemand? Ook niet van Uw bloedverwanten of vrienden?’ drong Donald op nauwkeurigheid aan.

‘Neen, zeker niet,’ was het besliste antwoord. En dan opeens: ‘O, ja, tòch nog iemand, nl. hij, die deze kluis geleverd heeft.’

‘En dat is?’

‘Mijn schoonzoon in spé, mr. Tarani’ - Er klonk in de laatste woorden een beetje minachting. Donald deed echter, of hij het niet hoorde en vervolgde:

‘Nu komen wij dus tot het onderzoek. Punt één: heeft U eergisteren iemand op bezoek gehad in Uw kantoor? 's Middags, bedoel ik!’

‘Ja, een bezoeker is er geweest. Ik ontvang heel zelden in mijn privé-kantoor, - maar natuurlijk maakte ik voor mijn vriend, den Commandatore Silvio Manzoni, een uitzondering.’

‘Man-zo-ni,’ spelde Donald, en schreef de naam in een notitieboekje. ‘Mag ik U nog vragen, of U signor Manzoni alleen gelaten hebt in Uw kantoor, terwijl de sleutels onder zijn bereik waren?’

Corelli trok een onwillig gezicht en protesteerde:

‘Uw vragen worden wel héél eigenaardig, mr. Grabley!’

‘Ik zoek de waarheid,’ antwoordde Donald kalm. ‘Wilt U me daarbij helpen?’

‘Maar dat spreekt toch vanzelf!’

‘Antwoordt U dan a.u.b.!’

‘Ja, ik liet hem voor enkele ogenblikken alleen. Mijn procurist verzocht me even in 't kantoor te komen, om de nieuwe kas te inspecteren. Dat duurde maximum vijf minuten.’

‘Juist, en de sleutels, waar waren die?’

‘De hele sleutelbos hing aan de sleutel, die, als altijd, in mijn bureau-lade stak.’

‘En kunt U zich herinneren, dat alle sleutels aanwezig waren, toen U terugkeerde?’

‘Neen, natúúrlijk niet! Ik had toch geen enkele reden om dat na te kijken?!’

‘Dank U. - Punt twee: toen U gisteren in de badkamer zat, hoorde U toen iemand binnenkomen?’

‘Ja zeker, - mr. Tarani, mijn schoonzoon in spé. 't Bleek een misverstand te zijn: hij meende dat ik hem opgebeld en verzocht had, mij 's ochtends te bezoeken. Toen hij hoorde, dat 't niet het geval was, verwijderde hij zich.’

‘Heeft U daarnà de deur niet meer horen opengaan?’

‘Neen, 'k heb absoluut niets gehoord.’

‘Ik wil wel de aandacht vestigen op het feit,’ - mengde ik me in 't gesprek, ‘dat de scharnieren van alle deuren voor 'n dag of wat geolied zijn. Ze gaan, open en dicht, *volkomen geruisloos*.’

‘Dank je, Johny. Ik zou U, mr. Corelli, nog één vraag willen stellen, doch ik zeg U vooruit, dat het U volkomen vrij staat haar nièt te beantwoorden:

- Wilt U me zeggen, wien U verdenkt?’

‘Neen, daartoe ben ik niet bereid. Trouwens, ik heb ergens gelezen, dat men een detective altijd alléén moet laten zoeken. Verdenkingen van anderen, zo heet het, kunnen hem wellicht op een dwaalspoor brengen!’

Donald glimlachte. ‘Dat hangt er werkelijk van af, wáárover de zaak gaat. Doch ik wil niet verder bij U aandringen. In elk geval is zeker, dat die persoon iemand is, die U zeer na staat, anders had U mijn hulp niet aangevraagd.’

Signor Corelli knikte met een verbeten gezicht. ‘Ja, - U heeft gelijk - helaas, - U begrijpt, dat ik àlles doen wou, om een onnodig schandaal te vermijden.’

‘*Onnodig* schandaal?’ herhaalde Donald. ‘Maar als het blijkt, dat Uw verdenking gewettigd was, - als het blijkt, dat degeen dien U verdenkt wèrkelijk de dader is?’

Corelli's gezicht was hard, als uit steen gehouwen. ‘Als dàt vaststaat, volkomen en zeker vaststaat, - *dan moet het gerecht zijn beloop hebben!*’

Enige seconden heerste er een gespannen stilte, dan zei signor Corelli: ‘Ik heb nòg iets voor U, mr. Grabley. Het kan alles zijn en niets, dat moet U maar uitmaken. 't Is het volgende: gisterenmiddag overhandigde Pasquale me iets, dat hij op het tapijt in dèze kamer gevonden had, toen hij bezig was op te ruimen: - dit!’

Hij opende een lade van zijn schrijftafel en nam er een voorwerp uit: het was één helft van een manchetknoop; hel rood, in 't midden een witte ster.

‘Heeft U dat al aan de politie getoond?’ vroeg ik.

‘Neen. Ik was - ik was bang. De knoop komt me nl. zeer bekend voor, al kan ik me onmogelijk herinneren, bij wien ik hem gezien heb.’

‘Ik weet één ding’ - zei ik - ‘en wel, dat ik niet gaarne de eigenaar van deze knoop zou willen zijn!’

Donald glimlachte als een schoolmeester, wiens leerling een domme, maar toch begrijpelijke fout begaan heeft. ‘Jonge, jonge,’ wees hij me terecht, ‘als jij bij de politie was, zouden ze iedere dag honderd verdachten opbrengen!’

‘Dat kan ik niet vinden!’ verdedigde ik me. ‘'t Is toch duidelijk, dat de eigenaar van de knoop hier juist geweest moet zijn op de dag van de diefstal!’

‘Waarom? De knoop kan hier toch best van een paar dagen voorheen liggen?’

Ik glimlachte. ‘Dat zou je nièt zeggen, als je zag hoe zorgvuldig Pasquale opruimt! Neen, Donald, ik voor mij ben er zeker van, dat de eigenaar van deze knoop hier op de dag van de diefstal geweest is!’

De detective trok z'n schouders op. ‘Wat dan nòg? Dat bewijst toch volstrekt niet, dat hij ook de dader moet zijn! Een aanwijzing is het echter wèl - en pas 't onderzoek zal de rol, die hij gespeeld heeft, kunnen belichten, - en dàn pas, zullen we - oordelen.’

Signor Corelli, geeft U mij toestemming de kamers van Uw villa te doorzoeken, als het me nodig lijkt?’

‘Maar natuurlijk, dat spreekt toch vanzelf! U mag mijn huis in en uit lopen, de appartementen doorzoeken

op elk uur van de dag of de nacht - kortom, alles doen, wat in het belang van het onderzoek is.'

Donald boog. 'Dank U, dit is voorlopig alles.'

'O, neen,' protesteerde signor Corelli glimlachend, 'U vergeet één ding: Uw honorarium!'

'Och, daarover spreken we nog later,' weerde Donald haastig af.

'Neen, neen, ik sta er op, dat U een zeker honorarium ontvangt. Wat zou U zeggen van 100.000 Lire?'

'100.000?? Véél te veel!'

'Dat denkt U maar, mr. Grabley. 't Is slechts ½% van het gestolene. En een eenvoudig vindersloon bedraagt gewoonlijk al 5%. - Bepaald *vinden* zult U de juwelen en het geld zeker nièt! Dus: accoord?'

'Ja - als 't me gelukt al Uw goederen op te sporen. Mocht ik "slechts" den dader vinden, dan vervalt onze overeenkomst. - Mag ik nu afscheid van U nemen?'

'Ja, ook voor mij is het tijd. A propos, van avond is er een klein feestje ter ere van de verjaardag van mijn dochter. De heren vinden in hun kamers een schriftelijke uitnodiging, ik herhaal haar nog eens mondeling. U komt toch?'

'Gaarne,' antwoordde ik en Donald knikte dankend.

'Dan tot vanavond, mijne heren. Veel succes, mr. Grabley!' - En hij stapte de kamer uit.

Donald gaf me een formidabele klap op de schouder.

'Johny, ik voel de behoefte, om je te danken voor 't feit, dat je me in deze interessante zaak betrokken hebt!'

'Hm, daarstraks had je een àndere mening over mijn bemoeiïngen...'

'... daarstraks, - ja, maar toen dacht ik, dat het een dood-gewone diefstal was...'

'En nù...?'

'Nu meen ik reden te hebben, om te geloven, dat we aan het begin van een zeer bijzonder "gevalletje" staan, - zéér bijzonder, Johny!'

'Heb je dan al een spoor?'

'Een schijntje van een mogelijkheid van een spoor...'

‘Dat is voor een detective héél voorzichtig uitgedrukt!’

‘Misschien is het al te veel gezegd! Wij zullen nu een paar informaties gaan inwinnen, - over dien Commandatore Manzoni en signor Tarani.’

‘Over den laatste kan ik je het een en ander zeggen. Als je naar een motief zoekt, dan heeft hij een schat van een dot van 'n motief! De schoonzoon in spé van den millionnair Corelli heeft nl. meer liefde dan geld. M.a.w. hij is zeer verliefd op de mooie signorina, maar is niet bepaald, wat men zo noemt, een “goede partij.” Zijn financieele toestand is weliswaar verre van slecht, in vergelijking tot zijn schoonvader is hij toch maar een bedelaar. Er was in 't begin veel strijd tussen vader en dochter; juffrouw Elvira bleef echter op haar stuk staan en Corelli gaf zuchtend toe.

Wat is nu psychologisch beter te verklaren, dan dat een - betrekkelijk natuurlijk - arme drommel probeert te nemen, waar te nemen valt en met een paar millioen zijn eer wil redden?’

‘Dus -’ Donald glimlachte geamuseerd, ‘dus jij verdenkt hem?’

‘Verre van dat! Als je Tarani zou kennen zou je begrijpen, dat hij de laatste zou zijn, die zulk een diefstal zou plegen. Hij heeft absoluut geen minderwaardigheids-complex - zoals je misschien zou denken.’

‘Zo, zo,’ deed de detective opeens droogjes. ‘Zou je me misschien een portret van mr. Tarani kunnen bezorgen?’

‘Ik zal Pasquale even vragen!’

Ik belde en verzocht hem een foto van Elvira's verloofde te brengen. Hij bezorgde er ons een van groot formaat, die op signorina Elvira's piano stond. Donald vond het blijkbaar nog niet groot genoeg, want hij ging het onderzoeken met zijn sterke loupe.

‘Vraag hem nog,’ verzocht de detective me, ‘wanneer hij Corelli's schoonzoon-in-spé het laatst gezien heeft!’

Ik bracht de vraag in 't Italiaans over - Donald sprak geen woord van deze taal - en de bediende antwoordde:

‘Gisteren’ - Wanneer precies? - ‘'s Morgens, *toen signor Corelli nog in bad was.*’

- Toen hij vertrokken was, - de foto meenemend - zei Donald met een tevreden gezicht:

‘Ik heb ontdekt, wat ik verwacht had, Johny!’

‘Op de foto? Wat bedoel je?’

‘Op de foto, juist. Méér kan ik je voorlopig niet vertellen, - maar je zult het waarschijnlijk héél gauw horen. Tenminste: als alles, wat signor Corelli ons verteld heeft, juist is. En Pasquale heeft punt één zo juist bevestigd.’

Ik keek verbaasd op. ‘Heb jij er dan nog aan getwijfeld?’

‘Jongeman, ik moet nu helaas een afgezaagde gemeenplaats debiteren: een detective kan alleen afgaan op hetgeen hij zèlf onderzoekt. “Hij zegt...” is nog lang geen bewijs, wie deze “hij” ook zijn moge! Dat is nummer één van de detective-codex en als je ooit mijn helper wilt worden, zul je je die regel goed in 't hoofd dienen te prenten! Geloof niemand, behalve je-zelf!’

‘Ik zal 't onthouden, meester. Maar als je die regel consequent wilt toepassen: wie zegt je, of Pasquale wel de waarheid heeft gesproken?!’

‘Aha, het onderwijs draagt vruchten. Je hebt gelijk. Ik zal dan ook niet alleen op zìjn getuigenis afgaan. Overigens doe ik dat slechts pro forma. In mijn hart ben ik er vast van overtuigd, dat signor Corelli volkomen waarheid - en niets dan de waarheid - gesproken heeft. Nu gaan we nog eens even kijken, of punt twee klopt. We zullen onzen gastheer een bezoek brengen op z'n kantoor.’

Toen we in de voor-hal langs het tafeltje van den piccolo kwamen, vroeg ik - op verzoek van Donald, - zo langs mijn neus weg, of hij zich herinneren kon hoe laat signor Tarani gisteren hier geweest was. Nou, hij wist het uur niet precies, 't was in elk geval vroeg, want signor Corelli bevond zich nog in bad...

‘Nu mogen we wel aannemen, dat 't waar is,’ meende Donald.

‘Ik moet zeggen, dat je onderzoek een *schitterend* resultaat gehad heeft,’ spotte ik. ‘Dàt wist ik al lang!’

Donald trok een diepzinnig gezicht: ‘Weet je, wat een van de filosofen der oudheid gezegd heeft: tussen “weten” èn “weten” is nog een hemelsbreed verschil. Een detective mag niet vertrouwen op een ander, moet...’

‘Toe, spaar me de rest. Ik wéét het al zo'n beetje. Het verwondert me eigenlijk wel, dat een detective *zichzelf* vertrouwt!’

‘Dat doet hij niet, Johny, er zijn gevallen, waarin hij zelfs zijn eigen bevindingen wantrouwt. Commissaris Bruyère van de “Sûreté” vertelt in zijn boek een geval, waarin...’

‘Alsjeblieft je mond houden, Donald, ik heb al mijn aandacht nodig voor het onderhavige geval!’

‘Een goed voornemen, my friend, misschien groeit er nog een Dr. Watson uit jou!’

‘Voel jij je dan al een Sherlock Holmes?’ ketste ik terug.

‘Bravo, Johny, dat is één nul voor joù.’

Men ziet, ons gesprek was verre van diepzinnig. Ik zag echter, dat achter dat joviaal-vrolijke masker op het gezicht van Donald, zijn hersens hard en grondig werkten aan het schiften en rangschikken van de ontvangen indrukken. Tijdens de wandeling - de detective wou geen gebruik maken van een vervoermiddel - zwegen we helemaal en op z'n gezicht verscheen weldra een uitdrukking van intens nadenken. Zijn anders zo levendige ogen hadden een doffe tint; 't was net alsof hij sliep, althans al z'n energie gebruikte voor een werk, dat hem geheel in beslag nam; zodat het leven òm zijn persoon niet tot 'm doordrong. Zo moest ik Donald redden voor een overrijding door een roekeloos voortschietende auto en toen ik 'm voor de twééde keer aan een groot gevaar liet ontsnappen, nam ik hem pardoes onder de arm - (het gearmd-lopen van mannen is in Italië gebruikelijk) - en voerde hem als een gewillig kind door de drukke straten.

Na een kwartier legde hij zijn hand op mijn schouder - z'n gewone gebaar, als hij mijn bijzondere aandacht wou trekken - en zei ernstig:

‘Johny - het schijntje van een mogelijkheid van een spoor is gegroeid! Het begint te dagen in de Egyptische duisternis. - Als ik gelijk heb, zullen wij binnenkort iets ontdekken, waaruit dan een onweerlegbaar bewijs van de schuld van één onzer verdachten geconstrueerd kan worden.’

‘Heb je al één verdachte op het oog, of zeg je 't zo in 't algemeen?’

Hij bleef staan en keek me 'n ogenblik aandachtig aan.

‘'t Is voor mij soms merkwaardig, Johny, hoe naïef leken in ons edele vak soms kunnen zijn. Hier heb je een doctor in de exacte wetenschappen, - iemand, wiens vak het dus is consequent-logisch te denken, - en die blijkt niet in staat het duidelijke, ik zou bijna willen zeggen: *overdreven*-duidelijke spoor te ontdekken. Als je 't zwart op wit, in een boek zou lezen, zou je er best toe in staat zijn, maar zèlf de situatie onder 't oog zien, - dàt kun je niet.’

‘Ik buig in ootmoed mijn hoofd, maître, - maar mag ik je even op een tegenstrijdigheid wijzen? Eerst sprak je van een “schijntje van een mogelijkheid” en nù: van een *overdreven-duidelijk* spoor. Dat is niet bepaald hetzelfde, hè?!’

‘Dat zijn dan ook twee verschillende sporen!’

‘Waarvan dus één verkeerd moet zijn,’ - probeerde ik te deduceren.

Donald lachte.

‘Integendeel, my boy, als het blijkt, dat ik, wat 't eerste spoor betreft, gelijk had, heb ik meteen zekerheid, dat ook het twéède in orde is!’

Ik zuchtte.

‘Moderne sfynx, je naam is detective! Een gewoon sterveling zou denken, dat het een het ander uitsluit, maar... Enfin, een detective is geen gewoon sterveling.

- Zou ik héél bescheiden mogen informeren, wat die contradictio in terminis te betekenen heeft?'

'Je bent niet bescheiden genoeg, Johny! Wel wil ik je vertellen, naar wien ons het duidelijke spoor heenvoert, - misschien zegt je dat iets.'

'Ja, en?? Naar wien?!'

'Naar mr. Tarani, de schoonzoon in spé van Corelli!'

'Neèè!'

'Ja!'

'Onmogelijk, Donald! Tarani zal zoiets niet doen! Tarani is te veel beheerst, te veel tevreden met zich zelf, om zich tot een diefstal te laten verleiden, - nee, onmogelijk!'

'En tòch, Johny, verwacht ik binnenkort iets van hem te ontdekken, dat ondubbelzinnig op z'n schuld wijst!'

We waren intussen het monumentale gebouw der 'Società Anonima Corelli' genaderd. Ik stapte naar binnen en informeerde bij den portier, of Commandatore Manzoni er misschien was. Neen, was het antwoord, *sinds eergister-middag is hij er niet meer geweest...*

'Dat weten we dan ook,' knikte Donald voldaan en maakte een aantekening. 'Nu blijft ter verificatie slechts één punt over: of de heer Tarani werkelijk het geheim van het letterslot kent. Dat zal ik vanavond, tijdens het feest, met den "verdachte" zelf bespreken.'

'Verdàchte...?'

'Het spijt mij, Johny, maar ik vrees dat signorina Elvira en haar verloofde in de naaste toekomst veel onaangenaams zullen beleven. - Overigens, - ik wil je de raad geven vanavond goed uit je ogen te kijken. Ter gelegenheid van de verjaardag zullen waarschijnlijk alle familieleden en vrienden-des-huizes verschijnen, - *en onder hèn schuilt de dader*, gelijk wij reeds gededuceerd hebben uit het bekende feit, dat er in de hall altijd een jongen aanwezig is. Schenk aan hen je onverdeelde aandacht.'

'Maar je zei toch, dat Tarani...'

'Ik zei slechts, dat Tarani onze bijzondere attentie

verdient. Maar niets ontslaat ons van de plicht, ook de andere "verdachten" onder de loupe te nemen.'

'Ik zal mijn best doen - al moet ik je bekennen dat ik door al die sporen volledig de kluts kwijt ben.'

'En toch, Johny, is de toestand zo eenvoudig als hij maar zijn kan! Aha, daar hebben wij onze onvolprezen "Motta." Ik wil je adviseren, in een van de gemakkelijke stoelen plaats te nemen en de situatie aan een grondig onderzoek te onderwerpen. Daarbij kan het geen kwaad wat reserve-krachten te verzamelen, want ik vrees, dat ons hedenavond iets wacht, dat je een hevige schok zal geven.'

Ik nam plaats aan een tafeltje en mokte:

'Mij wil je niets vertellen en toch schijn je al heel zeker van je zaak te zijn! Ik heb het gevoel, dat de zaak van avond haar einde vindt.'

'Neen, Johny, - niet de zaak, slechts het *éérste bedrijf!* En nu groet ik je!'

'Laat je me alléén?!'

'Helaas moet ik me voor enige tijd het genoegen van je gezelschap ontzeggen.'

'Wat ga je dan doen?'

Hij keek me enige tijd zwijgend aan. Dan antwoordde hij, met een verbeten gezicht:

'Ik ga het twééde bedrijf voorbereiden!'

Hoofdstuk III.
De sleutels van de brandkast.

Tegen zeven uur, toen ik nog bezig was me aan te kleden, kwam Donald mijn kamer binnen. Slank en elegant in z'n smoking, een echt Engels type; men kon niet aan 'm zien, dat zijn moeder Hollandse was.

'Nou, succes gehad vanmiddag?' was mijn eerste vraag.

'Goeien avond, Johny, - het is wel treurig met je gesteld, als je de elementairste regels der beschaving niet meer in acht neemt. Je lijdt aan "detectivitis" in hoogste graad!'

'O, Sherlock Holmes, leraar toch niet zo; je bent een opperbeste jongen, alleen die éne eigenschap maakt je soms onuitstaanbaar. Ja, ik beken het eerlijk: de hele middag heb ik niets anders gedaan, dan de ontvangen inlichtingen schiften en het resultaat was niet bepaald bemoedigend. Daar waren de zeer sterke aanwijzingen tegen Tarani, die echter ook in 't geheel geen betekenis kunnen hebben, - dan het feit, dat de dader òf een vriend of familielid van Corelli moet zijn en tenslotte jouw mededeling, dat joúw spoor betrouwbaar zal blijken, zodra het onomstotelijke bewijs voor Tarani's schuld geleverd is. - Het resultaat van anderhalf uur denken is dus: een chaos!'

'En toch, Johny,' antwoordde Donald met nadruk, 'ben je op de goede weg. *Zoodra het ons gelukt deze drie gevallen tot één enkel terug te brengen*, - *hebben wij waarschijnlijk de oplossing!*

En nu moet je toch een beetje opschieten, het feest is al aan de gang. Ik heb gehoord dat de "feestjes" van signor Corelli beroemd zijn in Milaan.'

‘En terecht! Wat hij voor één “feestje” uitgeeft, zou voor tien grote gezinnen genoeg zijn, om er een hele maand van te leven!’

‘Pfff!’ floot hij goedkeurend, ‘dat belooft wat voor vanavond!’-

Ik had in de korte tijd van mijn verblijf bij signor Corelli al twee ‘feestjes’ - hij noemde ze met nadruk ‘feest*jes*’! - meegemaakt en was met de anderen vol bewondering geweest voor het gebodene. Doch vanavond overtrof hij zichzelf: 't was ook de verjaardag van z'n dochter!

De grote feestzaal op de benedenverdieping - die een vierde van de gehele huisoppervlakte in beslag nam - was prachtig versierd met bloemen; stuk voor stuk schitterende exemplaren, zacht en niet tè nadrukkelijk geurend. In een der hoeken was een klein podium opgericht, waarop slechts een piano stond; rechts en links ervan waren twee grote jazz-bands; beide bekende orkesten en men kon gemakkelijk uitrekenen wat dit grapje hem gekost zal hebben. In het midden stond over de volle lengte van de zaal één reusachtige tafel; gedekt met het fijnste porcelein, Venetiaans glaswerk, en kunstig bewerkt zilver. Bij iedere plaats stond - in metalen houder met ijs - een fles champagne.

Vele gasten waren reeds verschenen en er klonk opgewekt stemmengeroezemoes, waarboven men af en toe het luide aankondigen van een nieuwen bezoeker hoorde. Er waren veel illustre gasten bij, excellenties en hoge militairen; op menige borst schitterden medailles.

Ik stelde Donald voor aan Corelli's dochter en aan signor Tarani. Signorina Elvira was een klein, pittig persoontje: met gitzwart haar dat een bekoorlijk gezichtje omlijstte. Zij maakte echter in het geheel geen liefelijk-zoete indruk; daarvoor zorgde een energieke trek om haar mond; een stem, die verre van grof, maar toch krachtig was; een gebaar, dat gracieus aandeed en tegelijkertijd ook getuigde van een sterke persoonlijkheid. Kortom: ze was een echte Corelli.

Signor Tarani, dien ik pas vier of vijf keer ontmoet had, bekeek ik vandaag met bijzondere belangstelling. Hij was een middelgrote man, - paste dus uitstekend bij z'n verloofde, - uiterst elegant gekleed. Zijn gezicht was jeugdig en getuigde van een oer-sterke, koppige natuur, die hardnekkig aan het eens gestelde doel vasthield. Hij had mijn volle sympathie verworven door de waardige en besliste wijze, waarop hij de stille - en soms gemene - strijd van de familie Corelli beantwoordde.

Mijn strakke blikken vestigden zich op zijn manchetten en ik rustte niet, voor ik de kleur van zijn knoopjes ontdekt had. Bij een toevallig afglijden van zijn mouw kreeg ik ze te zien: *hel rood*, *met een witte ster in 't midden!* Toen hij met z'n rechterhand naar een glaasje likeur reikte, kwam zijn héle manchet te voorschijn en met een schok ontwaardde ik, *dat de helft van de knoop ontbrak!!* - Donald, die mijn strakke blik gevolgd was, knikte alsof hij het al lang wist - (van de foto?!) Dan wendde hij zich tot Tarani en - op een jongen man wijzend, die te midden van een groep meisjes stond - debiteerde hij een nieuwe stelling: ‘Het hart van een vrouw is als een letterslot!’

‘U bedoelt,’ ging Tarani er lachend op in, - ‘wie slechts het “geheim” kent, heeft gemakkelijk werk?’

‘Ja, - maar hij moet een zeer algemene ontwikkeling hebben, want er zijn net zoveel soorten harten, als lettersloten. En als je dan nog met een hart volgens het systeem “Carira” te doen krijgt, kun je je pleizier wel op!’

‘Carira’? Hoe komt U aan deze naam? Bent U misschien vakman?’

‘Dat niet, maar ik heb een bijzondere studie van lettersloten gemaakt. Vanaf...’ Hij nam Tarani onder de arm en wandelde met hem de tuin in. Het gesprek deed Tarani groot genoegen en hij stak - zoals ik later hoorde - zijn bewondering over Donalds deskundigheid niet onder stoelen of banken.

Intussen had de jonge man, die zo veel afwist van de hart-techniek, zich losgemaakt van zijn gezelschap en was

op mij toegetreden. Elvira stelde me aan hem voor, doch ik had reeds een keer het genoegen gehad: zijne excellentie Giovanni Baranzo, een neef van den gastheer. In die paar dagen, dat ik ten huize van Corelli logeerde, was het me reeds duidelijk genoeg opgevallen, dat Baranzo bijzonder stormachtige pogingen deed, om het hart van zijn nicht te veroveren. Zijn kunstmiddelen faalden hier volkomen; ze stootten telkens af op de ijzige trots van de signorina. Een gevoelig man zou begrepen hebben, dat zijn aandringen in deze situatie, op z'n zachtst gezegd - verre van tactvol was; hij ging echter onbeschaamd voort, haar zijn attenties te bewijzen. Dit alles was al meer dan genoeg voor mij, om zijn persoon onsympathiek te vinden en ik had na de eerste kennismaking zijn gezelschap gemeden. - Nu was het me echter niet mogelijk te ontvluchten en zo moest ik me in de toestand schikken en op z'n deels naïve, deels vervelende vragen antwoord geven. Gelukkig kwam er redding opdagen en wel in de persoon van een kleinen, dikken, gemoedelijken heer, met een witte maan op z'n achterhoofd. Baranzo stelde voor: ‘Signor Sibilio, compagnon van m'n oom bij één zijner bedrijven.’ - Hij bleek een beminnelijke man en een aangenaam causeur. Er ontwikkelde zich een vlot gesprek, dat echter heel vaak onderbroken werd, om mij aan verscheidene personen voor te stellen, wel een dertig in 't totaal. Ik zal den lezer hun namen besparen, - om eerlijk te zijn: ik kan ze me niet eens meer herinneren - en slechts zijn aandacht vragen voor de personen, die wij als ‘verdachten’ beschouwden: vrienden of familieleden van signor Corelli.

Daar was in de eerste plaats: de douairière Baranzo, een geboren aristocrate, met fijn en voornaam gezicht. Dan: de gebroeders Vismara, neven van den gastheer, twee onbenullige jongelui, met glanzende en geplakte coiffures, enthousiast pratend over de laatste overwinning van den tenniskampioen Perry - (‘Als diè de diefstal begaan hebben’, moest ik onwillekeurig denken, ‘dan zijn in Italië ook *zuigelingen* gevaarlijk!’); - dan was er signorina

Marina del Ombro, vriendin van Elvira, die zij betitelde met ‘liefste’ of ‘m'n beste vriendin,’ - wat echter niet verhinderde, dat zij met stekelige ogen het toilet van Elvira bestudeerde. - De rij der verdachten werd gesloten door Commandatore Silvio Manzoni, - door Corelli zèlf aan mij voorgesteld - een heer van gevorderde leeftijd met een steile, grijze kuif en een indrukwekkende rij lintjes op z'n revers.

Het was niet mogelijk meer dan een flits van de bedoelde personen te krijgen, omdat de stroom voortdurend aan me voorbijtrok - en tussen de bedrijven door voerde Sibilio zijn luchtige conversatie. Het speet me werkelijk, toen de gong het teken tot plaatsnemen gaf - al was ik meer dan blij, toen ik ontdekte dat de ‘jeugdige excellentie’ - Baranzo - een heel stuk van me afzat. De gastheer had de vriendelijkheid, juffrouw Elvira een plaats te geven tussen Donald en mij, - aan mijn andere zijde zat een jongedame, die meer aandacht voor de prestaties van den eminenten kok had, dan voor mijn bescheiden persoon, zodat ik gelegenheid had eens uit te blazen en balans op te maken: één positief spoor, het ontbreken van Tarani's manchetknoop, - overigens hadden we bot gevangen. Want het scheen me onzinnig één van de bovenbeschreven personen voor den dief te houden. Tja, ik had toen nog zo weinig ervaring...

Een orkest zette een speelse melodie in en de bedienden kwamen met de serveerwagens binnen. Weldra dampten voor ons borden met een groenkleurige vloeistof, waarin lange slierten macaroni zwommen en die ik met ware heldenmoed naar binnen lepelde. Andere heerlijkheden volgden elkaar in snel tempo op en om half negen kwam eindelijk de café nero, die het meer dan rijkelijke souper besloot. Er werden nog fruitpyramiden aangedragen, en terwijl het gezelschap de sappige exemplaren naar binnen probeerde te werken, kwamen er op het podium twee dames en een heer, in wie men tot z'n verbazing en zeer aangename verrassing bekende sterren aan het Italiaanse opera-firmament herkende. Ik berekende - men ziet:

wiskundige naturen verlochenen zich zelfs niet bij het nuttigen van deze heerlijkheden - ik berekende*) in stilte, wat dàt 'grapje' onzen gastheer weer gekost had. En dacht met eerbied aan het kolossale inkomen van signor Corelli, dat zulke 'extra uitgaven' zonder bezwaar veroorloofde. Bij mij zou het niet zo gemakkelijk gaan...

De parelende champagne en de ruisende muziek deden me zelfs mijn detective-plicht vergeten. Doch toen men nà het concert opbrak en ik de blik van Donald ontmoette, stak het schuldbesef zijn kop op en ik nam me voor mijn beste krachten aan de zaak te wijden. En dat zou nodig zijn - want de detective had zijn plicht nièt vergeten!

'Johny, Johny,' zei Donald met 'n verwijt in z'n stem, 'uit jou zal nooit een dr. Watson groeien, om van een Sherlock Holmes maar niet te spreken!'

'Ik beken schuld, meester, - maar de champagne en de muziek hebben me overwonnen. Ik ben gezwicht voor de overmacht dezer heerlijkheden. En jìj, heb jij geen minuut je plicht vergeten?'

'Neen,' antwoordde hij met een beetje trots. En terwijl we de tuin in wandelden deed hij me verslag van zijn bevindingen. Ten eerste had hij van Tarani weten los te krijgen, dat hem het geheim van het letterslot van mevrouw Corelli's kluis bekend was. Ten tweede had hij de familieleden en vrienden van het huis Corelli onder de loupe genomen en ook informaties over ze ingewonnen bij de praatgrage signorina, waaruit bleek dat ze stuk voor stuk welvarend waren. En hoewel dat natuurlijk geen bewijs was van hun onschuld, had hij het onderzoek in deze richting voorlopig opgeschort, vooral ook, omdat op het ogenblik iets véél belangrijkers zijn aandacht eiste.

'En wel?' vroeg ik nieuwsgierig.

'En wel: onze hoofd-verdachte, signor Tarani. Wat de manchetknoop betreft, je hebt al dezelfde ontdekking gedaan als ik. Om je de waarheid te zeggen: ik wist het

*) Dergelijke berekeningen voer ik bijna automatisch uit. Eens betrapte ik me erop, dat ik zat te becijferen, uit hoeveel tegels ons huis was opgebouwd....

sinds vanmiddag. En ik verwachtte nog meer, het een of andere, dat het onomstotelijk bewijs van zijn schuld zou geven. En dat bewijs is vroeger gekomen, dan ik dacht!'

'Dus je hebt het?!!'

'Ja, Johny, ik heb het in mijn bezit. Hóé het in mijn bezit kwam, vertel ik alleen aan jou, want ik weet, dat je nooit slecht over me zult denken: ik heb voor zakkenroller gespeeld!'

'Foei, Donald!'

'Ja, ik schaam me diep. Ik stak mijn hand dus in signor Tarani's zak en - haalde dit te voorschijn.' - 'Dit' waren twee sleutels; de éne groot en vol merkwaardige bobbels en inkervingen; de andere klein en smal; een gewoon 'Lips'-sleuteltje.

'Zonder al te veel fantasie,' vervolgde Donald, 'kom je natuurlijk op de gedachte, *dat dit de sleutels van de brandkast zijn!*'

'De sleutels van de brandkast!!'

'Ja, dat geloof ik met beslistheid. Maar nu zullen we ons direct gaan overtuigen, of ik het bij 't rechte eind heb. Signor Corelli heeft mij - zoals je weet - toestemming gegeven, zijn werkkamer op elk uur van de dag of de nacht binnen te treden. Van deze toestemming gaan we nu gebruik maken. Allons, de plicht roept en we zullen deze geurende tuin moeten verlaten.'

Ik twijfelde er niet aan, of dit waren de sleutels van de brandkast. Dat betekende dus, dat het onomstotelijke bewijs voor Tarani's schuld geleverd was. Nu pas realiseerde ik me, hoe onzinnig de bewering van Donald klonk, dat juist dàt hem van de betrouwbaarheid van zijn ànder spoor overtuigde! Daar klopte iets niet!! - Voorlopig had ik echter geen tijd er over na te denken, want de detective voerde me met zich mee.

Toen we langs den jongen-aan-het-tafeltje kwamen, zei Donald: 'Informeer eens, of hij zich herinneren kan wie er in de avond en de nacht vóór de diefstal de trap is opgegaan. Laat-ie zich de moeite nemen goed na te denken.'

‘Is dat niet overbodig, nu we dat nieuwe bewijs tegen Tarani hebben?’

‘Misschien wel,’ meende Donald luchtigjes. ‘Doch doe het toch maar.’ Ik schudde het hoofd over zoveel ‘detectiverigheid’ en voldeed aan zijn verzoek. Het resultaat was nihil, - maar toch verrassend. Op de bewuste avond was *niemand* de trappen opgegaan!! Dat wist hij volkomen zeker, omdat de politie het dadelijk na het ontdekken van de diefstal óók gevraagd had. En tòèn had hij zeker nog niets kunnen vergeten, zodat we volkomen op z'n uitspraak konden vertrouwen.

‘Dat maakt het leveren van een bewijs tegen Tarani veel gemakkelijker,’ constateerde Donald met genoegen, ‘en hoeven we alleen te letten op de ochtend van de dag van de diefstal. En de collega van onzen jongen vriend (die gelukkig een beetje Duits sprak!) heeft verklaard, dat toen alleen signor Corelli en... *signor Tarani* de trappen hebben beklommen.’

‘Het ziet er naar uit, dat we alle anderen kunnen uitschakelen,’ meende ik.

‘Het ziet er naar uit - ja, maar een detective kan toch nooit voorzichtig genoeg zijn! Ik zal morgen nog nauwkeurige informaties laten inwinnen.’

‘Dat lijkt me 101% zekerheid willen hebben!’

‘Een detective moet er 200% hebben, - zou ik willen zeggen, als het wiskundig niet zo'n onzin was. In elk geval krijgt deze proef-op-de-som door deze verklaring nog meer betekenis.’

We liepen zwijgend de gang door, die slechts door een flauw schijnsel van een trap-lamp belicht werd, en ik stond net op het punt, de deur van de werkkamer te openen, toen Donald mijn hand van de knop verwijderde en de vinger op z'n lippen legde. Ik keek hem verbaasd aan: hij wees ten antwoord op het sleutelgat. Ik zag - niets! Donald gebaarde van ‘wacht even’ en ik wachtte in spanning. Toen zag ik het: *een lichtflits viel*, *één seconde lang*, *door het sleutelgat!* Daar in de kamer liep iemand met een zaklantaarn rond! Hij had het licht niet willen

aanknippen; *hij wou dus niet gezien worden!* - We stonden een tiental seconden roerloos op onze plaats. In de kamer werd rustig doorgewerkt. De detective boog zich voorover en bracht z'n oog voor het sleutelgat. Dan floot hij verbaasd; blijkbaar had hij iets gezien, wat hem zeer verwonderde. Ik trok hem ongeduldig aan z'n jas; hij weerde even af met z'n hand en pas na twee lange, lange minuten stond hij me zijn plaats af. Ik bracht met zo'n vaart mijn oog voor de opening, dat 'k mijn voorhoofd gevoelig tegen de knop stootte en nauwelijks een kreet van pijn kon inhouden. Maar het gespannen wachten en de lichtrose plek, die mijn voorhoofd nu zou sieren, wogen zeker op tegen de verrassing!

Eerst zag ik slechts een zwarte gestalte, die in de hoek bezig was met een moeilijk te definiëren werk. Toen mijn oog zich echter aan de schemer-duisternis wende, bemerkte ik, dat de gestalte iets zeer verdachts deed. Ze, - want het was een vrouw - *wreef de brandkast met een doek schoon*, *natuurlijk om mogelijke vingerafdrukken te verwijderen!* En toen kwam de allergrootste verrassing: de lamp viel om, de geheimzinnige bezoekster tastte er naar met de hand en daarbij viel, even slechts, het licht op haar gelaat. Ik schrok!!

Want ik had signorina Elvira herkend, *de dochter van Corelli!*

Wat deed ze daar op dit ogenblik?

Waarom was ze bang het licht aan te knippen?

Waarom veegde ze de vingerafdrukken weg?

Drie brandende vragen en toch geen mogelijkheid, om er met Donald over te spreken, - dat was wel een beetje veel verlangd van mijn lijdzaamheid. Ik onderging deze marteling echter met ware mannenmoed. Ongeveer vijf minuten vergingen - ik overdrijf werkelijk niet, als ik zeg dat ze me *uren* toeschenen - dan maakte signorina Elvira aanstalten om te vertrekken en wij trokken ons in een tegen-over liggende kamer terug. We hoorden gestommel, de deur werd geruisloos geopend - pas geolied, zoals men weet - en dan zagen we - voorzichtig om

de deurlijst kijkend, een kleine gestalte vlug wegloopen. - We wachtten even, totdat alles stil was, dan kwamen we uit onze schuilhoek te voorschijn en liepen op de werkkamer toe.

Donald haalde een klein batterijlampje uit z'n vestzak en lichtte ons voor. Dat zwakke schijnsel kon de duisternis van de grote kamer niet doorboren; midden door de zwarte duisternis viel een smalle streep licht. Daarmee zocht Donald de kamer af en liet het dan rusten op de brandkast.

'Vóór we verder gaan, Donald,' begon ik dringend, toen ik zag dat hij niet van plan was iets te zeggen over het mysterie van zo even, 'hoe denk je over het gedrag van Elvira??'

De detective lachte, op z'n eigenaardig geruisloze manier: ''t Schijnt dat je nog al opgewonden bent, Johny.'

'Geen wonder toch, wel! Als je zo iets onbegrijpelijks ziet? Wat deed de dochter van Corelli hier? Heeft zij iets met de diefstal te maken? Haar gedrag is in elk geval zéér merkwaardig!'

'Dat kan ik niet vinden,' verkondigde Donald kalmpjes, 'het gevalletje is dood-eenvoudig!'

'Wat jij dan eenvoudig gelieft te noemen!'

'Neen, *werkelijk* eenvoudig! Stel je voor, wat een verliefde jongedame doen zal, als zij verneemt dat haar verloofde in gevaar is!'

'Maar hoe zou ze dat te weten zijn gekomen?'

'Van haar vader natuurlijk! Die zal niet verzuimd hebben haar te vertellen, dat schoonzoon-lief drie keer gelegenheid gehad heeft, de diefstal te plegen en Elvira zal - in een plotselinge impulsieve opwelling waarschijnlijk, zonder aan zijn schuld te geloven - van de eerste gunstige gelegenheid gebruik gemaakt hebben, om mogelijke sporen uit te wissen. Ze zal wel niet heel goed op de hoogte zijn van de politie-methoden, anders zou ze wel geweten hebben, dat de dactyloscopische dienst al lang foto's genomen heeft.

Dat is, meen ik, de oplossing van het hele raadsel!'

‘Hm,’ zei ik met een spijtig gezicht, ‘dat zal ik maar op jouw gezag aannemen, maar tevreden ben ik niet.’

‘Dàt kan ik me voorstellen,’ lachte hij, ‘jij zou liever een meer mysterieuze verklaring willen hebben. Daar moet een detective zich vooral voor hoeden, om raadsels te zien waar ze niet zijn! En er blijft nog genoeg over, dat nog vol mysteries is! Zó-veel, dat ik niet weet, hoe ik ooit de oplossing zal kunnen vinden.’

‘Maar als het nu blijkt, dat de sleutels passen?’

‘Dan is dàt deel van de zaak in orde - doch vergeet niet, dat het geval-Tarani slechts een klein en vrij onbelangrijk deel is van een groot vragen-complex, van een mysterie, dat ik wel aanvoel, maar in de verste verte niet kan begrijpen!’

Ik schudde m'n hoofd. ‘Ik dacht dat je nog al matig was, - van avond schijn je echter veel champagne gedronken te hebben!’

Donald lachte weer, op z'n geluidloze manier: ‘Ik kan me voorstellen dat het je nogal ongerijmd en fantastisch voorkomt. Maar toch is het zo en je zou het gemakkelijk kunnen zien, als je maar verder keek, dan je neus lang is. En... een ietwat làngere neus had!’

‘Dank je voor het compliment,’ nijdigde ik. ‘En overigens zal ik maar niets vragen, anders komt je theorie van de fotografische plaat op de proppen!’

‘Geraden!’ antwoordde Donald kort, want hij was al bezig met de brandkast. De grote sleutel werd zonder veel moeite in het slot geplaatst en ook het ‘Lips’-sleuteltje paste uitstekend. Even later draaide de deur van de brandkast open...

Toen viel mij iets in en ik gaf me een ketsende slag tegen het voorhoofd: ‘Stommelingen zijn we, Donald! 't Is toch wel zeer merkwaardig, *dat Tarani de sleutels bij zich droeg*! Dat is toch volkomen on-logisch!!’

‘Neen, Johny,’ antwoordde Donald en in zijn stem klonk een voor mij onbegrijpelijke spot: ‘Dat is integendeel zéér logisch! Denk je maar eens even in z'n gedachtengang in: hij voelt zich altijd bedreigd, moet rekening

houden met de mogelijkheid, dat iemand z'n kamer binnenkomt of dat het kamermeisje toevallig, bij 't opruimen, de sleutels ontdekt. Wat is dus voor hem veiliger, dan de sleutels maar bij zich te steken!'

'Je hebt gelijk,' zeide ik. Terwijl Donald - zeer onbescheiden - zijn blikken liet glijden over de inhoud van de brandkast, probeerde ik de sleutels nog eens. Alles ging als 'gesmeerd', het kostte in het geheel geen moeite het slot open of dicht te draaien. Twijfel was niet meer mogelijk. Dit *waren* de sleutels van de brandkast.

Dus was het onomstotelijke bewijs voor Tarani's schuld geleverd!

Donald sloot na enkele minuten de brandkast en wij verwijderden ons, de deur van de kamer zachtjes dichttrekkend. Toen wij enige stappen gedaan hadden, hield Donald me staande en legde zijn arm op mijn schouder.

'Johny,' zei hij ernstig, 'herinner je je nog, wat ik zo even zei?'

'Ja, dat het geval-Tarani een deel was van een mysterie, dat je wel aanvoelde, maar niet begreep.'

'Welnu, Johny, ik kan je verklaren, *dat ik nù begin te begrijpen!* Het schijntje van een spoor is gegroeid tot een heel behoorlijke aanwijzing.'

'Maar hoe dan toch? Ik heb niets bijzonders kunnen ontdekken.'

'Jij bent ook niet nieuwsgierig genoeg, Johny!'

'Hoe nu? En soms beweer je, dat ik de nieuwsgierigste mens op aarde ben!'

'Dat is zo, - maar dat komt, omdat je nieuwsgierig bent, wanneer je eigenlijk niet nieuwsgierig had moeten zijn. En als er alle reden is, om die ondeugd wèl te tonen, - ben je opeens bescheiden geworden!'

'Joost mag weten, wat je weer bedoelt. - En wat nu?'

'Wij gaan onze onaangename en moeilijke plicht vervullen.'

'En die is...?'

'Signor Corelli meedelen, dat het bewijs voor Tarani's schuld geleverd is.'

‘Heb je niet al te veel haast?’

‘Neen, beste jongen, hoe eerder, hoe beter.’

‘Ik vind dat feest een nogal slechte entourage voor zo'n ernstig gesprek - want ernstig zal het zijn. als je bedenkt wat Corelli gezegd heeft: ‘Het recht moet zijn beloop hebben!’

‘Ja,’ verzekerde Donald grimmig, ‘en het recht zàl zijn beloop hebben, al moest ik maanden achtereen op 't spoor zitten!’

‘Je dwaalt weer af, Donald, ik sprak over Tarani. Ik ben er werkelijk bang voor, dat Corelli de politie in kennis zal stellen van onze bewijzen en dan gaat Elvira's verloofde achter slot en grendel.’

‘Dat spijt me zeer, het zal voor beiden een vreselijke slag zijn. Intussen het is noodzakelijk en daarmee afgelopen. - ...Neen,’ zei hij, toen ik mij naar de feestzaal begeven wou, ‘laten we even de tuin in lopen. Een beetje afkoeling na deze sensaties zal ons geen kwaad doen!’

De paden van de tuin - men kon 'm gerust een klein *park* noemen! - waren flauw verlicht door de electrische lampions, met grote onderlinge afstanden aangebracht. Een koel windje streek door het gebladerte, dat zachtjes ritselde. We liepen zwijgend voort, één, twee, drie minuten. Toen trokken fluisterende stemmen onze aandacht. Donald siste zachtjes en trok me mee naar de groep oude eiken, waaronder de bank zich moest bevinden. Vóór we nog in het zilveren maanschijnsel hun gezichten konden zien, herkenden we al de stemmen: het waren signorina Elvira en Tarani!

We hoorden het volgende stukje dialoog:

Hij: ‘Liefste!!’

Zij: ‘Aller-aller-liefste!’

‘Je bent het mooiste en beste in de wereld!’

‘Jij bent de grootste schat, die ik heb!’

‘O! ...’

‘O!!! ...’

Toen... een bekend, zacht klakkend geluid: twee paar lippen hadden elkaar gevonden...

Wij verwijderden ons ijlings, - onze onbescheidenheid was al tè groot geweest!

‘Jammer,’ begon ik weer, door die naïef-liefelijke scène toch ontroerd. (Ik stelde het een beetje beschaamd vast!) -

‘Laten we er alsjeblieft niet nog eens over beginnen,’ viel Donald me geprikkeld in de rede. ‘Ik vind het ook verre van pleizierig, - maar het móét, - dat zul je later pas begrijpen!’

Er heerste enige seconden een onaangename stilte. Toen kwamen uit de verte de stemmen van signor Corelli en excellentie Baranzo. Resoluut stevende de detective op ze af.

Onze gastheer stelde voor: ‘Mr. Donald Grabley, - Giovanni Baranzo, een neef van mij.’ Twee correcte buigingen, twee beleefdheidsfrases. Dan de ernstige stem van Donald:

‘Excuseert U, mr. Corelli, dat wij U op dit ogenblik storen, het gaat echter over een zaak van het grootste gewicht - een zeer *delicate* zaak,’ voegde hij er met een duidelijke blik naar Baranzo bij. Onze gastheer begreep het: ‘In tegenwoordigheid van mijn neef kunt U gerust over alles praten.’

De detective vertelde in enkele rake woorden, wat er voorgevallen was - daarbij de episode-Elvira echter niet noemend - en het gezicht van zijn opdrachtgever, signor Corelli, werd al ernstiger en ernstiger. Toen hij geëindigd was, kwam ten overvloede nog de vraag:

‘Dus U hebt de deur van de brandkast met deze sleutels totaal geopend?’

‘Ja, ik heb het slot duidelijk horen klikken en bovendien de deur nog op een kier opengemaakt.’ Over zijn onbescheiden blikken naar de inhoud van de brandkast zweeg hij maar wijselijk!

‘Dus, mr. Grably, als ik U goed begrijp is het onomstotelijke bewijs voor Tarani's schuld geleverd?’

‘Ja,’ antwoordde Donald ernstig en met nadruk, ‘twijfel is in dit geval niet meer mogelijk.’

Het kan zijn, dat ik me vergiste, maar ik meende toch,

één onderdeeltje van een seconde slechts, op het gezicht van de ‘jonge excellentie’ een valse, triomfantelijke glimlach te zien. Nog eens: het licht was niet al te best en àls ik me niet vergiste, dan had Baranzo in elk geval gauw zijn gezicht weer in bedwang: het was ernstig, bijna zo ernstig als van zijn oom.

‘Ik had het wel gedacht,’ zei deze zacht, ‘ik had het wel gedacht. Tot het laatste ogenblik hoopte ik nog, dat ik me zou vergissen, en nu... hm...’ - dan weer met z'n energieke, zakelijke stem:

‘Ik zal morgenvroeg de politie opbellen. Wat doet U met de sleutels, mr. Grabley?’

‘Die leg ik weer in z'n smoking-jasje terug, opdat hij geen argwaan zal krijgen.’

‘Goed, in orde. Mijne heren, ik verwacht U morgenochtend in mijn werkkamer, waar de arrestatie van den heer Tarani zal plaats vinden.’

Het lot van Tarani was bezegeld!

Het geval-Tarani was tot een oplossing gebracht.

En daarmee begon de zaak ernstiger te worden.

Hoofdstuk IV.
Signor Tarani.

Het ‘feestje’ was gisteravond - gister*nacht*, beter gezegd - om half twee geëindigd en zo zal het niemand verwonderen, dat ik de ochtend daarop betrekkelijk laat opstond; 't was half elf, toen ik naar beneden ging, om een korte wandeling te maken. (Het ontbijt had ik op mijn kamer genuttigd). Ik zou gaarne in het gezelschap van Donald zijn uitgegaan, doch hij bleek onvindbaar. Een informatie bij Tonio, - den-jongen-aan-het-tafeltje -, bracht aan het licht, dat hij reeds om negen uur het huis verlaten had, met de boodschap, dat hij niet eerder dan twaalf uur terug zou zijn.

‘En net toen de signor uitgegaan was, kwam voor hem.. eh... een brief,’ vervolgde Tonio en hij glimlachte vol begrijpen. Het was mij verre van duidelijk, welk een verband er kon bestaan tussen een briefje en die begrijpende glimlach, doch dat ontdekte ik weldra. Tonio hield me een kleine, roze enveloppe voor waarop in sierlijk dameshandschrift het adres geschreven stond. De naam van de afzendster ontbrak echter...

Met een kort hoofdknikje naar Tonio - wiens gezicht weer de gewone trekken van serviliteit had aangenomen, - verwijderde ik me, de brief in mijn zak stoppend. Mijn hoofd stond er heden niet naar, anders had ik zeker meer aandacht besteed aan het verwonderingwekkende feit, dat Donald, hoewel voor de eerste keer in Milaan en geen woord Italiaans sprekende, - reeds in staat was kennis te maken met een signorina. Iets, dat mij volkomen onbekend was en 't was toch werkelijk zijn gewoonte niet,

om voor mij een geheim van zulke dingen te maken.

Vandaag was ik echter - zoals gezegd - in een veel te ernstige stemming, om veel aandacht aan zulke onbenullige gevalletjes te besteden; signor Tarani zou heden aan de politie overgeleverd worden. Het lot van twee gelukkige mensen zou een even plotselinge als verschrikkelijke wending nemen; 't was toch duidelijk, dat de idylle voor goed uit was. Een te goeder naam en faam bekend staande signor Tarani was al geen schitterende partij voor de dochter van een Corelli - laat staan een dief! (En nog wel bij Corelli-zelf!)-

Maar... wàs hij een dief? De bewijzen waren overtuigend - men kon gerust zeggen: verpletterend. En tòch scheen er iets niet te kloppen gezien de merkwaardige verklaring van Donald, dat *dit* juist hem van de betrouwbaarheid van zijn spoor overtuigde. Aan de andere kant: waarom gaf Donald hem dan aan de politie over?

Het was een chaos, waaruit met geen mogelijkheid een logische verklaring van het gebeurde geconstrueerd kon worden. Wat ik ook dacht, hòè ik de verschillende gebeurtenissen ook combineerde, steeds bleef bovenstaande tegenstelling bestaan. (Ik geloof ook niet, dat het een van mijn lezers gelukt is een beter resultaat te bereiken. Zo ja, dan heeft hij beslist aanleg voor detective!)

Daarover denkende was ik, zonder te letten op de richting, voortgewandeld en ik schrok pas uit mijn gepeins op, toen er plotseling een hand op m'n schouder werd gelegd. Ik keek op en zag in het opgewekte gezicht van Donald.

‘Mijn dr. Watson schijnt bezig te zijn met het ontraadselen van mysteries,’ lachte hij, ‘althans dat maak ik op uit de filosofische uitdrukking op zijn intelligent gezicht.’

‘Je opmerkingsgave is weer bewonderenswaardig! Ja, de quaestie-Tarani laat me geen rust.’

‘O, o, signorina Elvira schijnt wel zéér veel sympathie veroverd te hebben,’ plaagde hij. Doch dan ernstig: ‘Ik heb je al gezegd, dat het noodzakelijk is. Overigens...’ Hij aarzelde.

‘Ja, overigens...?’

‘...overigens geloof ik, dat zijn gevangenschap niet zeer lang zal duren!’

‘...niet lang zal duren??!’ herhaalde ik. ‘Wat moet dat betekenen? Dat hij misschien niet schuldig is??’

‘Maar Johny,’ antwoordde Donald geschrokken, ‘de bewijzen zijn toch verpletterend!’

‘En dat àndere spoor dan?!’

‘Ik merk, dat ik weer te veel heb losgelaten. Maar op het ogenblik is het mij onmogelijk meer te vertellen. Mijn spoor gaat in een richting, die volkomen onzinnig lijkt op het eerste gezicht. Daarom mag iemand anders vooral geen invloed hebben op mijn gedachtengang, begrijp je? Ik meen, dat ik je mijn theorie over de “fotografische plaat” al eens heb uitgelegd? ...’

‘Ja, die ken ik al uit mijn hoofd óók’. Ik begreep, dat verder vragen nutteloos was, en bracht het gesprek op een luchtiger onderwerp.

‘Zie je, Donald,’ begon ik quasi-ernstig, ‘ik heb er niets tegen, dat je tijdens de uitoefening van je ernstig ambt nog denkt aan de mooie Italiaansche signorina's. Doch het is voor mij een zeer onaangename verrassing geweest te moeten ontdekken, dat je zulke dingen voor mij geheim houdt. Foei, Donald!’

‘Beste Johny, ik weet waarachtig niet, waarover je spreekt. Hoe had ik in 's hemelsnaam kennis moeten maken met een dame, terwijl ik toch voor de eerste keer hier ben en geen woord van deze schone taal spreek. Overigens heb ik nog een goed alibi: behoudens enkele uren, die ten overvloede voor afspraakjes niet zeer geschikt zijn, - heb ik al mijn tijd met jou doorgebracht!’

‘Je logische redenering is bewonderenswaardig, - maar ik vlieg er toch niet in. Ik heb het *corpus delicti* in mijn bezit!’

‘Zo???’

‘Dat valt je niet mee, hè?!’ Ik haalde de roze enveloppe uit de zak en speelde er mee met m'n vingers. Donald...

begon te lachen. Zó hartelijk te lachen, als ik hem slechts zeer zelden gezien had.

‘Bedoel je dàt?!!!’ - weer een lachbui - dan opende hij de enveloppe en... liet mij de getypte brief, met een firma-hoofd - zien. Ik was wel niet geheel op de hoogte van de Italiaanse ‘lettres d'amour,’ doch dat nuchterzakelijke briefje scheen me tòch niet tot dat soort te behoren. Ik zweeg beduusd en zal er waarschijnlijk niet zeer snugger hebben uitgezien.

‘Ja, Johny, niet altijd dekt de vlag de lading! Toen ik je onlangs bij “Motta” alleen liet, - weet je nog? - heb ik een bezoek gebracht aan een informatie-bureau, om een paar gegevens over enkele personen te verkrijgen. Men beloofde me zoo gauw mogelijk antwoord te sturen. Daar ik het ongewenst vond, dat de aandacht van zekere individuen op mijn bezoek gebracht zou worden, verzocht ik de brief in een onschuldig-uitziende enveloppe te doen. C'est tout mijn jongen, en dat is meer zakelijk dan romantisch. Overigens moet je me nu excuseren, ik wil dit rapport even doorwerken.’

Hij liep met de brief in de hand enige tijd door; ik volgde en deed geen pogingen te weten te komen, wat daar wel in stond, omdat Donald duidelijk liet blijken, dat hij dit niet goed vond. En in z'n beroep was hij voor mij de meester, dien ik gehoorzaamde!

* * *

Signor Corelli wachtte ons reeds in z'n werkkamer. Bij ons binnentreden knikte hij; z'n gezicht stond zéér ernstig en men kon duidelijk zien, dat de uitvoering van zijn voornemen hem niet gemakkelijk viel. 't Was te begrijpen: signor Tarani moge hem niet sympathiek zijn geweest - hij was tòch de verloofde van zijn *dochter!!*

In de kamer bevond zich - behalve de ‘jonge excellentie’ - nog een heer, dien Corelli ons voorstelde als: ‘Signor Galeozzi, de detective van de verzekeringsmaatschappij, wier polis ik heb.’

‘Ja,’ verklaarde hij verder, ‘ik was verzekerd tegen

diefstal van baar geld tot een hoogte van 20 millioen; daarentegen had ik mijn juwelen slechts voor een deel, 3 millioen, op de polis staan. Dat wil zeggen, dat zelfs als de maatschappij de volle som zal uitbetalen, ik nog een verlies lijd van ruim 5 millioen!'

'Tenzij,' bracht Donald in 't midden, 'het gestolen goed bij den dief nog gevonden wordt!'

Signor Corelli keek hem getroffen aan: 'Inderdaad, daaraan had ik nog niet gedacht! Wij zullen dadelijk na de arrestatie een huiszoeking laten maken.'

'Ja, zeker, dat moet gedaan worden,' meende ook Donald, 'en ik ben er van overtuigd, dat het resultaat - hoe het ook moge uitvallen - van belang zal zijn voor het bewijs-materiaal. - Wanneer komt eigenlijk de politie?'

'De commissaris en twee inspecteurs zullen dadelijk verschijnen. Een kwartier later zal signor Tarani arriveren. Ik heb hem gevraagd hier te komen en hij heeft het me toegezegd. Hij is nog onkundig van alles.'

In de daarop volgende minuten wees de detective Galiozzi - in gebroken Engels - ons op het feit, dat signor Corelli nu een groot verlies zou lijden geheel door eigen schuld. Hij was er niet toe te brengen, àl zijn kostbaarheden te verzekeren, wou liever een kleine som *sparen* en het resultaat: vijf millioen schade. De detective vond het een zeer leerzame les en gaf ons een kaartje van z'n maatschappij, voor het geval wij de moraal uit deze geschiedenis zouden willen trekken...

Precies te twaalf uur verscheen de commissaris met z'n inspecteurs. Na de begroeting - (onderdanig beleefd tegen Corelli, van-uit-de-hoogte tegen òns) - volgde nog een héél kort gesprek; na de uitvoerige aanwijzingen, die Corelli reeds gegeven had, was weinig meer te bespreken. De laatste minuten vergingen in stilte: een stilte, die trilde van spanning!

Dan werd op de deur geklopt en Pasquale kondigde aan: 'Signor Tarani!'

Er scheen een electrische schok door ons te gaan - alle hoofden draaiden naar de deur, alle ogen vestigden

zich op de kwieke gestalte van den binnenkomenden Tarani. Bij de deur bleef hij - verbaasd - staan. Hij voelde de spanning aan, begreep dat er iets bijzonders ging gebeuren...

Even duurde zijn verbazing; hij stond roerloos en keek ons met schuin opgetrokken wenkbrauwen aan. Dan maakte hij een kleine buiging en zei kort ‘Signori.’ - Wij knikten terug en nauwelijks had hij plaatsgenomen, of de commissaris begon op effen diensttoon:

‘Signor Tarani, de politie heeft de opdracht gekregen, een onderzoek naar Uw eventueele schuld aan de diefstal in te stellen. Bent U bereid me op mijn vragen te antwoorden of wilt U eerst een advocaat raadplegen?’

‘Dus, - dus men gelooft in ernst, dat ik die diefstal gepleegd heb?’

‘Ja, signor Tarani, dat gelooft men,’ antwoordde de commissaris en dan - scherp afbijtend: ‘*Daar heeft men zeer sterke bewijzen voor!*’

Tarani zei slechts: ‘Zo?’ en het leek mij toe, dat hij onder z'n oogwimpers een scherpe blik op Baranzo wierp, wiens gezicht slechts ernst uitdrukte. Had dit iets te betekenen? Ik herinnerde me de triomfantelijke glimlach, die ik gisteravond op het gezicht van de ‘jonge excellentie had menen te zien! Met spanning volgde ik het verdere verloop van dit gesprek en een blik op Donald overtuigde me, dat ook zijn belangstelling gewekt was. Ik had 't gevoel, dat we een aanwijzing zouden krijgen, die een beetje licht zou werpen op hetgeen gebeurde!-

De commissaris bromde en trok een streng gezicht. ‘Ik wil U er wel opmerkzaam op maken, dat zo'n houding niet bepaald gunstig op Uw rechters zal inwerken. Ik zou U in Uw eigen belang willen aanraden, openhartig en zonder terughouding Uw daad te bekennen!’

Tarani werd rood van drift, wou luidruchtig uitvallen, doch kon zich nog net beheersen. Hij antwoordde met ijzige scherpte: ‘Ik protesteer met nadruk tegen dit a priori geloven aan mijn schuld, zonder mij gelegenheid te geven me te verdedigen! Ik verklaar duidelijk en on-

omwonden, *dat ik volkomen onschuldig ben* en in generlei verband sta tot den dader.'

'Ik neem nota van Uw verklaring, signor Tarani, - doch wil -' hij zei het op een toon van den particulier, niet van den commissaris,: 'nogmaals op openhartigheid aandringen. Met zo'n botte ontkenning bereikt U niets!'

'Dank U, ik heb deze raad niet nodig,' antwoordde Tarani koeltjes.

'Zoals U wilt.' - Dan, weer op officieele toon: 'Wilt U mij zeggen, signor Tarani, of U op de dag van de diefstal de slaapkamer van Uw aanstaanden schoonvader... eh... pardon... van den heer Corelli betreden hebt?'

'Ja, zeker, - ik werd even van te voren opgebeld, door iemand, die ik voor signor Corelli hield, - en men verzocht mij onmiddellijk naar de villa te komen. Later bleek het een misverstand te zijn, - niemand van hieruit had me opgebeld.'

'Heeft U ontdekt, wie het dàn was?'

'Neen.'

'Was er iemand bij Uw gesprek aanwezig?'

'Niemand.'

'Dank U.' - Het klonk droogjes, met lichte ironie. Na een korte pauze:

'Wanneer heeft U het laatst de kamer van Mevrouw betreden?'

'Ik kom er nooit.'

'Hoe is het dan mogelijk, *dat het kamermeisje U op de dag van de diefstal naar boven zag gaan?!*'

'Ik begaf me naar de kamer van mijn verloofde, die er náást ligt.'

'Zo, zo, - en waarom? Uw verloofde was tóén toch in de eetkamer!'

'Dat klopt! Juist daarom ging ik naar boven. Ik deponeerde daar een geschenk, - Elvira is, gelijk U weet, gisteren jarig geweest. Daar zij om twaalf uur 's nachts geboren is, rekende ik de verjaardag één dag vroeger. Vorig jaar ook.'

‘En heeft U bij die gelegenheid de kamer er naast absoluut niet betreden?’

‘Neen! Dat heb ik al gezegd!!’

Het nu volgend kruisverhoor bracht niets nieuws aan het licht. Tarani bleef hardnekkig elke schuld of medeplichtigheid ontkennen.

‘Signor Tarani, twéé keer hebt U gelegenheid gehad zich van de sleutels meester te maken...,’ de commissaris zweeg even en bracht dan zijn grote slag toe: ‘*...en van één van die gelegenheden hebt U gebruik gemaakt!!*’

Een van de inspecteurs verliet de kamer en kwam even later terug met Tarani's smoking-jasje. De commissaris nam het van 'm over en verklaarde: ‘Dit jasje heeft Pasquale uit Uw kamer gehaald, toen U gisteren nacht was ingeslapen. Hij heeft onder ede verklaard, niets in dit jasje te hebben gestopt, noch er iets uitgehaald te hebben. Wat wij dus in dit jasje vinden, moet door Uzelf, signor Tarani, er in gedaan zijn. Bent U het met me eens?’

‘Ja, - zo zal het wel moeten zijn.’

‘Dan ziet U hier -’ met een vlugge beweging haalde hij de brandkast-sleutels te voorschijn - ‘- het onomstotelijke bewijs voor Uw schuld!’

Tarani werd doodsbleek, moest even op de tafel steunen.

‘De sleutels van... de... brandkast!’ stotterde hij.

De commissaris liet hem even tijd, om op z'n verhaal te komen, dan vroeg hij: ‘Wat heeft U te zeggen?’

‘Ik kan slechts mijn verklaring van daareven herhalen: ik ben onschuldig en ik weet van niets. Alle z.g. bewijzen zijn toevallige omstandigheden en wat de sleutels betreft, zo is het duidelijk, dat iemand ze in mijn zak gestopt heeft, zonder dat ik er iets van gemerkt heb.’

‘U houdt de politie voor wel heel naiëf! U gelooft toch niet in ernst, dat wij deze verklaring zullen slikken? Voor wien zou Uw arrestatie dan van belang kunnen zijn?!’

‘U vraagt voor... wien? Dat... zou... ik U... misschien... kunnen zeggen. Ja!! Dat zou ik U misschien kunnen zeggen,’ - hij kneep z'n ogen dicht en wéér

meende ik zijn blik naar Baranzo te zien gaan. Vergiste ik me?

De commissaris glimlachte geamuseerd en spotte: ‘Zo, zo, er is dus een geheimzinnig individu aan het werk, dat U in de gevangenis wil krijgen. Dat is... hoe noemen ze zoiets ook weer in de detective-boeken? - dat is een “man achter de schermen”! Brrr, wat griezelig-geheimzinnig! En U bent dus niet bereid, de sluier van het mysterie op te heffen?’

‘Voorloopig wil ik niets meer over de zaak verklaren. Ik moet er nog over nadenken...’

De commissaris trok zijn schouders op.

‘Zoals U wilt. U begrijpt, dat het mijn plicht is U in verzekerde bewaring te stellen. Bent U bereid me vrijwillig te volgen?’

‘Zeker, ik ga met U mee. We kunnen ons naar het politie-bureau begeven zonder opzien te baren.’

‘Goed dan. Mijne heren, vanmiddag komt een van de inspecteurs met het proces-verbaal. Wilt U het ondertekenen?’

Wij knikten en ik liep al vast de kamer uit. Even later passeerde me Tarani, tussen twee inspecteurs in - op de gang. Ik schoot op 'm af en fluisterde: ‘Ik ben Uw vriend. Ik wil U helpen. - Zeg me, wien U verdenkt.’

Hij keek me één seconde diep in de ogen, drukte mijn hand stevig en fluisterde terug:

‘*Let op Baranzo!!*’

Ik had me dus niet vergist!

Toen ik even later de kamer binnenkwam, was juist Zijne Excellentie Baranzo aan het woord:

‘Ik heb toch medelijden met dien armen Tarani,’ vertelde hij met 'n ongelukkig gezicht. ‘Ik kan me voorstellen, dat-ie zoiets deed en ik weet waarachtig niet, of ik in zijn situatie anders gehandeld zou hebben! En dan, wat heeft-ie moeten doormaken, voor hij daartoe besloot! En nu zit hij, na enkele dagen al, in het net.’

‘Dan had-ie zich maar met de bruidschat van Elvira tevreden moeten stellen,’ antwoordde Corelli koud.

‘Ja, maar U kunt zich voorstellen, dat-ie het niet zeer aangenaam vond, om alleen daarop aangewezen te zijn. Arme Tarani, we mogen toch niet hard over 'm oordelen! - Weet U, oom, ik zou U zelfs willen voorstellen, om den commissaris te vragen hem tot aan de rechtzitting op vrije voeten te laten. Dat kan nog een paar stevige weekjes duren en waarom zou-ie al die tijd in een bedompte cel moeten zitten?’

Corelli trok onwillig z'n schouders op. ‘We mogen niet sentimenteel worden, Giovanni. Ieder heeft het lot, dat-ie verdient en Tarani verdient het zijne toch dubbel en dwars!’

‘Kom, oompje, U heeft Uw plicht tegenover het Recht gedaan; nu kunt U Uw hand over het hart strijken en zijn lot een beetje verlichten. Als U het niet voor Tarani doen wilt - doe het dan voor... Elvira!’

‘Elvira...’ hij herhaalde de naam van zijn dochter met innige liefde, ‘...ja, goed, ik zal stappen doen om een voorlopige invrijheidstelling te verkrijgen. Kans, dat hij zal vluchten, hebben we niet.’

‘Zeker, zo dom zal hij ook niet zijn!’ meende ook Donald.

Corelli wendde zich nu tot hem: ‘Ik feliciteer U, mr. Grabley. U hebt Uw werk in ongelooflijk korte tijd tot een goed einde gebracht. Ik hoop echter, dat U Milaan toch nog niet verlaten zult en het spreekt vanzelf, dat U mijn gast blijft!’

‘Dank U, ik neem Uw uitnodiging gaarne aan. Ik kwam toch hierheen, om vacantie te nemen! Enige tijd zal ik dus nog wel in Milaan doorbrengen.’

‘Minstens enige weken! En U, dr. Feitsma, toch óók?’

‘Een week of drie blijven we in elk geval in Italië. Natuurlijk niet alleen in Milaan; Venetië en Napels staan ook op het programma.’

‘Goed dan, in elk geval weet U, dat mijn huis ten allen tijde voor U open staat.’

Hij boog, wij bogen terug - en gingen de lunch gebruiken.

De lezer zal zich wellicht afvragen, waarom ik het

laatste deel van het gesprek - ogenschijnlijk van geen belang voor de zaak - toch hier vermeld heb. Dat vindt zijn rechtvaardiging in het feit, dat Donald me, op de trap naar de eetzaal, toevoegde:

'Je hebt met de verzekering, dat we voor vacantie een week of drie blijven, de zaak een goede dienst bewezen!'

'Waarom???'

'Je kent toch een zekere theorie over de "fotografische plaat"...'

* * *

Nauwelijks hadden Donald en ik ons na het diner in mijn kamer teruggetrokken, of er werd geklopt en even later trad signorina Elvira binnen. Een diep-rood lag over haar gezicht, haar mondhoeken trilden verdacht en haar gezicht had een uitdrukking van ontzetting. 't Was duidelijk, dat Corelli haar zoeven verteld had, wat er met Tarani gebeurd was!

'Mr. Grabley,' begon zij met onvaste stem, - het viel haar zeer moeilijk zich in bedwang te houden - 'ik hoorde daarnet van mijn vader, dat mijn verloofde gearresteerd werd. Gearresteerd op bewijzen, die *U* de politie verstrekt hebt, mr. Grabley; U de scherpzinnige Sherlock Holmes, die m'n vader speciaal uit Engeland gehaald heeft!'

Wat kon Donald anders doen, dan knikken? Zij vervolgde - en langzamerhand brak haar temperament door: 'U komt hier als gast van mijn vader, U krijgt de opdracht naar den dief te zoeken en het enige waartoe U in staat blijkt te zijn, is de arrestatie van Mario, - signor Tarani, bedoel ik. Terwijl U toch, met een greintje scherpzinnigheid slechts, had kunnen ontdekken, dat mijn verloofde de laatste zou zijn, die tot zulk een daad in staat is. U had van begin af aan moeten voelen, dat Uw spoor vals was, als U slechts een beetje minder *denk-machine* en een beetje meer *mèns* was! Die verdenking was toch belachelijk, onzinnig, idioot - ja, excuseert U dat woord, - die was toch...'

'Excuseert U mij liever één moment,' viel Donald

haar in de rede, toen hij merkte dat ze nog wel een kwartier op dezelfde wijze had kunnen doorgaan, ‘ik weet wel niet, hoe U er bij komt, om een detective als een denk-machine te beschouwen - misschien zijn zekere romans daar niet geheel onschuldig aan! - in elk geval kan ik U verzekeren, dat ik wel degelijk als een mens, als een warmvoelend en *logisch denkend* mens te werk gegaan ben. Zegt U zelf, miss Corelli, wat zou U doen, als het bleek dat een zeker iemand tot twee keer toe gelegenheid tot stelen had, en als men dan nog de sleutels bij hem vindt! Nu, zegt U open en eerlijk, wat zou Uw oordeel zijn?’

‘Ja, maar ik *vóél* dat hij onschuldig is,’ verweerde ze zich.

‘Gevoels-argumenten zijn wel zeer zwak bij deze stevige bewijzen! Trouwens, dat ik op de goede weg was, bewees mij... *Uw gedrag!!*’

‘Mijn... mijn gedrag?’

‘Ja, miss Corelli, als U niet aan de schuld van sig. Tarani geloofde, waarom hebt U dan op de avond van het feest de brandkast schoongeveegd? *Waarom*, miss Corelli?!!’

Zij was totaal van de wijs gebracht. ‘Ik heb niet... hoe weet U, dat...’

‘Ontkennen helpt U niet; dr. Feitsma en ik hebben het met eigen ogen gezien!’

‘Goed dan, 't is waar. Ik had die middag van vader vernomen, dat Mario in verband met de diefstal verdacht werd, en dat U, mr. Grabley, op het spoor gezet was. In het erste ogenblik van verbijstering gaf ik me geen rekenschap, wat dit ook betekende. Ik was alleen bang, voelde alleen gevaar - bedacht dat hij, omdat hij me zo lief had - wel tot een diefstal in staat zou zijn. Begrijp wel: voor mìj! - 's Avonds zag ik U met hem praten en ik begreep, dat het gevaar acuut was - en ging naar de werkkamer. - Zodra ik echter dat edele gezicht van 'm zag - later, toen ik in de tuin met hem praatte - en z'n rustige, kalme stem hoorde, smolt mijn verdenking weg als een stuk ijs in de zon. En ik begreep, dat ik me aan-

gesteld had als een klein, dom meisje. Hij kon nóóit een dief zijn, nóóit, nóóit!'

Ze nam het gezicht in 'r handen en haar smalle schouders schokten ervan. Donald keek er naar met medelijdende ogen en op z'n gezicht tekende zich een innerlijke strijd af. Toen Elvira met een zwak stemmetje vroeg:

'Dus... U gelooft vast aan de schuld van Mario? U voelt zelfs geen twijfel?', toen had hij zijn besluit genomen en zei:

'Miss Corelli, 't is mijn gewoonte niet, om aan iemand, wie ook, het resultaat van mijn onderzoek mee te delen. In dit geval is er nog méér reden toe, dan gewoonlijk. Toch wil ik U in 't geheim nemen, omdat... nu, omdat ik met U te doen heb. Vooraf echter moet ik van U Uw erewoord vragen, dat U aan *niemand*, letterlijk aan n-i-e-m-a-n-d, zelfs niet aan Uw beste vriendin, zelfs niet: aan Uw vader! - iets vertellen zult van hetgeen ik U hier meedeel!'

'Ik geef U mijn erewoord!' verklaarde ze rustig.

'Welnu, miss Corelli, U vroeg mij, of ik vast aan de schuld van sig. Tarani geloofde. Mijn antwoord is: *integendeel, ik ben er vast en zeker van overtuigd, dat hij volkomen onschuldig is!!*'

'Ik versta U niet goed, ik begrijp niet...', stotterde ze. 'U gaf toch de bewijzen... U zei toch... U beweerde...'

'Ik beweerde helemaal niets, miss Corelli. Ik gaf U alleen te verstaan, dat de politie alle reden had, om signor Tarani te arresteren.'

'De politie? Maar *U*...'

'Ik wist natúúrlijk, dat signor Tarani niet de dief was. De schuldige is...'

'... is...' We keken hem beiden met spanning aan.

'....de "man-achter-de-schermen"!!'

Hoofdstuk V.
De ‘man-achter-de-schermen’.

‘De man achter de schermen?’

‘De man achter de schermen?’

Twee verbaasde uitroepen klonken, twee paar ogen namen het glimlachende gezicht van den detective met gespannen nieuwsgierigheid op.

‘Toen signor Tarani vanmorgen ondervraagd werd,’ begon hij, ‘heeft hij verklaard volkomen onschuldig te zijn. De sleutels moesten door iemand anders in zijn zak gestopt zijn. De commissaris spotte, dat er zeker weer zo'n geheimzinnige “man-achter-de-schermen” aan het werk was. De goede man had gelijk - misschien heeft hij nog nooit zó gelijk gehad. Er ís een man-achter-de-schermen. Dat bemerkte ik reeds enige minuten, nadat ik het onderzoek begonnen was: er bleek in de kamer-van-de-diefstal een manchetknoop gevonden te zijn. Een manchetknoop, - zoals ik op een foto zag, - die toebehoorde aan signor Tarani, - één van hen, op wien de verdenking viel. En dat nog wel iemand, die: ten eerste een goed motief had en ten tweede: tot twee keer toe een ruime gelegenheid had, zich van de sleutels meester te maken. Dat was zó volmaakt in orde, - dat ik begreep met een mystificatie te doen te hebben. Wij, politiemensen, hebben daar een speciale neus voor, - zo'n rondstrooien met bewijzen vinden we altijd verdacht. Dit geval was nog bijzonder vreemd, - de “man-met-het-motief” had maar liefst twee keer gelegenheid gekregen, - en beide keren moest de aandacht juist op hèm vallen. Deze val is al zeer plomp geconstrueerd, - en ik verwachtte dan

ook een definitief, kostbaar bewijs van schuld. Ik heb gelijk gekregen. “De man-achter-de-schermen” bracht werkelijk dat “onomstotelijk bewijs” en wel in de vorm van de sleutels. Wat niet zeer snugger van hem was!’

‘Pardon’ protesteerde ik. ‘Toen ik je de vraag stelde, of het niet vreemd was, dat de dief met het “corpus delicti” in zijn zak rondloopt - gaf je ten antwoord: “Voor hem is dit het veiligst.” En - dat is toch zo?’

Donald glimlachte... Ik wou je liever niet de waarheid vertellen - het was beter, als je 't niet wist. En daarom gaf ik je deze schijnbaar-logische oplossing van deze onlogische daad. *Onlogisch:* want welke werkelijke dief zou de sleutels *bewaard hebben?!!* Hij zou ze toch zo gauw mogelijk laten verdwijnen! Neen, de m.a.d.s.*) heeft het hele zaakje te mooi willen maken: twee sporen, een halve manchet-knoop, de sleutels van de brandkast. - *Dat is tè duidelijk* - en als Uw verloofde ooit voor de rechtbank zal moeten verschijnen, zal een handig advocaat de heren rechters heel gemakkelijk er toe brengen, zeer ernstig te twijfelen aan de waarde van deze ‘bewijzen’!!!

Signorina Elvira was nòg niet tevreden.

‘*Als U dat allemaal zo heel duidelijk weet, waarom hebt U mijn verloofde dan laten arresteren??*’

‘Als ik niet in de val gelopen was, door den m.a.d.s. gesteld, - of indien ik de aandacht gevestigd had op de overdreven-duidelijke bewijzen, zou hij mr. Tarani op een àndere wijze hebben verdacht gemaakt, b.v. door hem te laten verdwijnen. Dat risico mocht ik niet lopen! Dan wou ik den m.a.d.s. ook niet laten zien, dat ik 'm doorzien had. Een gewaarschuwd man telt voor twee, niet waar, - en waarom zou ik me de zaak nòg moeilijker maken, dan ze al is.

Ik wil, nog vóór de tijd, dat mr. Tarani voor de rechtbank zal moeten verschijnen de zaak afgehandeld hebben: d.w.z.: den m.a.d.s. ontmaskeren! Miss Corelli, wilt U

*) Zo zal ik de man-achter-de-schermen in 't vervolg aanduiden.

me hierbij helpen? Wilt U de onschuld van Uw verloofde ondubbelzinnig bewijzen?'

'Óf ik dat wil?!! Mr. Grabley, ik wil àlles doen, àlles, als Mario maar vrij komt en' - er klonk een sombere dreiging in haar stem, 'als de man, die ons geluk in scherven wou breken, die het leven van ons beiden wou ten gronde richten, - als die man zijn gerechte straf krijgt. O! Als ik die m.a.d.s. hier had, ik zòu hem... ik zou hem...'

Ze sprong op; als 'hij' hier geweest was, zou ik niet gaarne in z'n schoenen gestaan hebben!

Donald vatte haar hand. 'Antwoordt U alstublieft op mijn vraag!'

'Àlles wil ik doen, al-les!!'

'Voorlopig hoeft U maar één ding te doen: *zwijgen! Niemand*, letterlijk niemand mag iets te weten komen van hetgeen ik U zoeven verklaard heb. Ik waarschuw U met nadruk: één onvoorzichtig woord kan mr. Tarani véél kwaad doen en den m.a.d.s. waarschuwen! Alles is dan te vergeefs geweest! Dus: kan ik absoluut op Uw zwijgzaamheid rekenen?'

'Ik heb U toch m'n erewoord gegeven,' zei ze met een vleugje minachting, 'en als een Corelli iets belooft, houdt hij het, ook als men hem in stukjes zou snijden!'

'En dàt gevaar,' lachte Donald, 'zult U niet lopen. De m.a.d.s. zal U geen kwaad doen!'

'Hoe lang denkt U, dat Mario in de gevangenis zal blijven? Iedere dag is voor hem natuurlijk een eeuwigheid!'

'Daar kan ik U absoluut niets van zeggen,' antwoordde Donald, 'maar naar ik gehoord heb, heeft zijne excellentie Baranzo Uw vader verzocht, een voorlopige invrijheidstelling te bewerkstelligen.'

Ik zag, hoe hij zijn scherpe blik op 'r gezicht richtte, blijkbaar wou hij haar reactie op deze mededeling zien; ook ik keek haar vol aan.

'Heeft hìj dat gevraagd?! Die huichelaar!'

'Waarom: huichelaar?'

'Omdat hij in werkelijkheid wel dol-blij zal zijn, dat

Mario verdwenen is! Die gemene..., hij probeert al sinds maanden mijn gunst te winnen. Geen leugen is hem te gemeen, om Mario in mijn ogen en vooral in die van mijn vader, vuil te maken. En nu wordt meneer opeens sentimenteel...! Nu voelt hij opeens medelijden met Mario! Bah, wat een lage huichelarij! Als-ie denkt, dat-ie me daarmee sympathieker wordt, vergist-ie zich heel erg!'

'Uw oordeel over onze sympathieke excellentie is niet bepaald vleiend,' meende Donald glimlachend, 'misschien is het tòch menslievendheid van 'm! In elk geval hebben we een kans, dat Uw vader stappen in deze richting doet.'

'Goed, maar ik blijf op *Uw* hulp rekenen, mr. Grabley! Mocht U mij nodig hebben, dan ben ik altijd voor U te spreken.'

Ze stak haar hand uit. Donald drukte die stevig en ook ik liet me niet onbetuigd: 'Ik strijd méé!'-

'Weet je Donald,' zei ik, toen de signorina verdwenen was, 'ik heb het gevoel, dat we niet ver behoeven te zoeken. De m.a.d.s. en onze sympathieke excellentie zouden wel één en dezelfde persoon kunnen zijn!'

'Jongmens,' berispte Donald met een streng gezicht, 'je loopt weer te vlug van stapel! Ga nooit iemand verdenken, als je geen plausibel motief kunt bedenken dat hem tot deze daad zou kunnen bewegen. Bij Baranzo zou dat alleen kunnen zijn: jalousie. Hoewel ik de zuidelijke jalousie volstrekt niet onderschatten wil, komt het me toch onwaarschijnlijk voor, dat een jonge, rijke excellentie daarom zo'n geraffineerd plan zou bedenken, *dat hij daarom 20 millioen zou stelen!* Doch overigens...'

Er klonk een schuchter klopje en even later verscheen Pasquale in de kamer, na nog eens goed in de gang rondgekeken te hebben, of zich daar niet iemand bevond.

We keken hem verwonderd aan en hij begon zich eerst hakkelend te excuseren, dat hij ons nu kwam storen. Maar hij had iets gezien, dat 'm geen rust liet en hij wou graag eens horen, wat de Engelse signor zei. 't Leek wel

onzinnig, maar sinds dat met signor Tarani gebeurd was, kon àlles mogelijk zijn...

'Ja, ziet U... op het feest was signor Sibilio... U weet wel, de compagnon van onzen signor bij één van zijn vele bedrijven... verscheen signor Sibilio met een nieuwe dasspeld... en nu viel het me op, dat die dasspeld... die dasspeld... behoorde tot het goed, *dat gestolen is!!*'

'Hoe weet je dat?'

'Heel gemakkelijk. Die dasspeld heeft signor Corelli alleen op bijzondere dagen - feestdagen, of zo - gebruikt... een oud familie-stuk... heel kostbaar...'

'Is vergissing niet mogelijk?'

'O, neen, die dasspeld heeft zo'n bijzondere vorm... een gouden leeuwtje, staande op vijf diamanten sterren... dat ik het ding uit duizenden zou herkennen. Neen, dat weet ik *securissimo*, héél zeker!'

Ik vertelde Donald met enkele woorden, wat Pasquale me zoéven meegedeeld had en zijn eerste vraag was: 'Heeft hij signor Corelli iets ervan gezegd?'

Bij de naam 'Corelli' begon Pasquale al met z'n hoofd te schudden en toen ik hem de vraag voluit vertaalde, antwoordde hij geschrokken: 'No, no, natuurlijk niet, daar heb ik bij onzen signor niet mee durven aankomen. Hij zou me ontslaan!'

Donald vervolgde: 'Zeg hem, dat-ie daar goed aan gedaan heeft, want het is natuurlijk klinklare onzin, om signor Sibilio in verband met de diefstal te brengen. Hij zou er verstandig aan doen, om nooit van z'n leven op zulke fantastische ideeën te komen!'

Pasquale nam de schrobbering - die ik vertaalde op afschrikwekkend-strenge toon - al buigend en zich excuserend, in ontvangst en maakte zich dan - met halfgeschrokken, half-teleurgesteld gezicht, ijlings uit de voeten.

'Pasquale had wel op een àndere ontvangst gerekend,' begon ik verwijtend.

'En *verdiend* ook! Ik geloof zijn aanwijzing volkomen, al leek het me niet gewenst dat te laten blijken.'

‘Dus een *tweede* candidaat voor de titel van “m.a.d.s.”?’

‘Wie zal het zeggen? Dat zal een onderzoek moeten uitwijzen. En dat onderzoek gaan we nu onverwijld beginnen. Tot nu toe hebben we getheoriseerd en gekletst, nu gaan we *werken!!* We gaan op het spoor zitten, totdat we eindelijk “achter de schermen” komen en den man ontdekken, die van daaruit aan de touwtjes trekt.

Allons: aan het werk!’

* * *

Ik ging mee-speuren.

Ik heb den lezer de hele situatie tot in alle détails geschetst en ik nodig hem uit, om méé te zoeken naar den ‘man-achter-de-schermen’. Al komt het me waarschijnlijk voor, dat hij het niet verder zal brengen dan ik destijds.

En dat ook voor hèm de oplossing een grote verrassing zal zijn!

Hoofdstuk VI.
Zijne Excellentie Baranzo en signor Sibilio doen verdacht.

Donald belde om scheerwater en informeerde bij het kamermeisje, of signor Sibilio er nog was. Ja, de signor en excellentie Baranzo waren nog in de werkkamer van mijnheer Corelli; ze had order de heren om kwart over vier de overjassen te brengen.

‘Dan hebben we nog ruim drie kwartier te onzer beschikking,’ constateerde Donald vergenoegd, ‘dat is niet veel, maar toch net voldoende!’

‘En wat gaan “wij” doen??’

‘Wij hebben heden een zeer belangrijk onderzoek uit te voeren: Jij zult zijne Excellentie Baranzo op de hielen volgen en ik den heer Sibilio. 't Spreekt vanzelf, dat wij deze opdracht onmogelijk zonder vermomming kunnen uitvoeren; daar ik echter de nodige ingredienten te mijner beschikking heb, zal ons dit niet al te moeilijk vallen.

Ga zitten, “my friend”, en zeg je oude persoon vaarwel! Uit deze stoel zal opstaan: monsieur François Dubois; een kwiek, chiek heertje, met een snorretje en klein puntbaardje, grijzend haar aan de slapen en een nogal dom gezicht - dat goed bij je persoon zal passen.’

‘Dank je voor 't compliment!’

‘Neen, versta me als je blieft niet verkeerd: ik bedoel natuurlijk, dat we uit jouw gezicht zo'n dom gezichtje kunnen *maken!*’

‘Aha!’ zei ik en keek met belangstelling naar de metamorphose.

Een uiterst zorgvuldig vervaardigde pruik werd op mijn

hoofd gezet; mijn gezicht werd ingewreven met een licht bruine crème, waarna Donald zijn artistiek werk pas goed begon: een donker-bruine stift tekende bijna onmerkbare lijnen onder de ogen, bij neus en mond. Mijn goedgevuld gezicht kreeg nu nòg bollere wangen en dat, te zamen met de 'kinderlijke blik' - made Donald! - gaf mij het aanzien van een totaal ongevaarlijken, eendagje-ouder-wordenden heer. Toen ik nog het buitensporige gecoupeerde pak aantrok, dat Donald extra voor dit doel gekocht had, was de illusie van een specifiek Fransen tourist, zó volmaakt, dat dr. Johan C. Feitsma volkomen verdwenen was.

'Bravo!' prees ik enthousiast.

'Niets anders dan routine!' weerde Donald mijn lof af. 'Dat kan iedere inspecteur van Scotland Yard, - al wil ik je wèl bekennen, dat de vermomming een onderwerp van mijn bijzondere studie is geweest.'

'Nou, zeg dat liever!'

Intussen was ook mr. Donald Grabley bezig te verdwijnen: er kwam een krasse, oude Engelsman, met een steile, grijze kuif, - een diep-doorgroefd, energiek gezicht; gekleed in een geblokt sportpak; een 'Kodak' in de hand. Het type van den Engelsen tourist, die consciëntieus alle bezienswaardigheden bezoekt en per dag minstens tien kiekjes maakt.

'Mr. Jonathan B. Plumpth,' stelde de Engelse tourist zich met krakende stem voor.

Ik kon slechts bewonderend fluisteren: 'Allemachtig!'

'Monsieur Dubois,' kraakte mr. Plumpth, 'wij zullen ons nu door de achterhal en de tuin naar buiten begeven. Wij hebben niet veel kans, dat we iemand op onze weg ontmoeten; de dames zijn nog in hun boudoirs voor de siesta; de heren zitten in de werkkamer; de bedienden zijn òf in de voorhal òf in de keuken.'

'En als we tòch iemand ontmoeten?'

'Dan is het nog lang niet zeker, dat men ons zal aanspreken: er lopen hier zoveel mensen in en uit! Mocht men ons echter wèl iets vragen, zo antwoord ik, dat wij

gaarne de signorina zouden willen spreken. Die slaapt natuurlijk, zodat we “morgen” maar terugkomen!’

‘D.w.z.: nooit!’ lachte ik.

‘O neen, als we werkelijk betrapt worden, dan moeten we juffrouw Elvira morgen heus en waarachtig een bezoek brengen. Zelfs zo'n kleinigheid mogen we niet veronachtzamen: de m.a.d.s. is zéér sluw en het rondzwerven van vreemdelingen zou hem zeker verdacht voorkomen.

Intussen: ik geloof niet dat we nù de kans hebben iemand te ontmoeten.’

Hij stak een pijp op, gaf mij een doosje Franse sigaretten - zelfs aan zulke schijnbaar onbelangrijke détails had hij gedacht! - en wij slopen voorzichtig de gang op. Er heerste in het hele huis stilte. Men hoorde geen stappen. Geen mens bevond zich in dit gedeelte van de villa. Zo bereikten wij - via een tuinpad - een deur in het ijzeren hek en stonden op straat - net, toen de klok kwart over vier sloeg.

Ik ademde op - pfff! - en was dolblij, dat er zich geen complicaties hadden voorgedaan.

‘Monsieur Dubois,’ proponeerde mr. Plumpth, ‘wij zullen op onze vrienden maar wachten in het café bij de villa!’

‘Mij best!’ antwoordde monsieur Dubois en streek zijn snorretje op.

‘Stommeling!’ beet Donald me toe, ‘spreek Engels of Frans, maar géén Hollands!’

‘Yes, mr. Plumpth,’ gehoorzaamde ik.

Het café zag er uit als alle café's, die men zo veelvuldig in de Milanese buitenwijken aantreft: armoedig en niet overmatig zindelijk en het noodde niet bepaald tot plaatsnemen. Doch wat doet men niet in dienst van het Recht...?! Dus bestelde ik een café nero en keek tersluiks naar mr. Plumpth, die de ‘Times’ met grote ijver bestudeerde.

De minuten vergingen traag en lusteloos: vijf, tien minuten - een kwartier. Niemand kwam het huis uit. Weer vergingen vijf minuten, toen piepte de poort van

Corelli's villa en Pasquale kwam naar buiten. Pasquale? Wat ging hij doen? - Hij sloot de poort zorgvuldig en... kwam in rechte lijn op ons café af! Ik wou opspringen - maar juist op dat ogenblik ontmoette ik de dwingende blik van Donald en beheerste me nog net. Wèl ontdekte ik een plotselinge belangstelling voor de 'Matin', die de detective in mijn zak gestopt had; met beide handen hield ik de grote kranten-bladen voor mijn gezicht. Tersluiks naar mr. Plumpth glurend, ontdekte ik tot mijn schrik, dat hij breed-uit in z'n stoel zat en met opgeheven hoofd naar buiten keek. En toen Pasquale in de deur verscheen, commandeerde hij luid: 'Camerrière!*) - nog een café nero!' - Pasquale's blik streek even over zijn gezicht - mijn hart bonsde! - en dan liep hij onverschillig naar de toonbank toe. Met een pakje sigaretten in de hand kwam hij op z'n terugweg langs mijn stoel. Ik legde de krant neer - ook langs mij streek zijn onverschillige blik. Hij gaf geen enkel teken van herkennen.

Donald en ik keken elkaar even aan. In onze ogen blonk zekerheid en triomf! We hadden de vuurproef schitterend doorstaan!

Nauwelijks was Pasquale in het huis verdwenen, of signor Sibilio verscheen, met een vers opgestoken sigaret in de mond. Weer kreeg ik de indruk van een sympathieken, gemoedelijken heer. En *dezen* man ging Donald nu achterna? Ik was bang, dat het de moeite niet zou lonen! Ik moet eerlijk bekennen, dat ik op dit ogenblik alles-behalve vleiend dacht over detectives in het algemeen en Donald in het bijzonder...

Mr. Jonathan B. Plumpth verhief zich langzaam uit z'n stoel, vouwde kalmpjes de krant op en wandelde rustig en waardig naar buiten.

Ik benijdde hem werkelijk: voor mij was het sein voor vertrek nog niet gegeven. Weer dreinden een paar minuten voorbij - toen piepte de poort voor de derde keer en op straat verscheen met snelle stap: Zijne Excellentie, Gio-

*) Kellner.

vanni Baranzo, (candidaat voor de titel van ‘man achter de schermen’!). Ik betaalde en ijlde naar buiten. De verveling viel in enen van me af. Mijn zenuwen spanden zich, ik voelde een energie en een kracht, die me zelf verbaasden.

Even later zag ik de slanke gestalte van Baranzo voor me uitlopen. Een tram kwam in de verte aandrenzen en hij zette het op een lopen. Ik versnelde mijn tempo en kwam nog net op tijd, om me - met levensgevaar! - aan de stang van het achterbalkon vast te grijpen en met behulp van conducteur en passagiers belandde ik veilig in de wagen.

Zijne Excellentie was vandaag merkwaardig zuinig geweest: de weinige dagen, waarop zijn moeder de volle beschikking over de auto had, gebruikte hij voor elke rit een taxi. En nu opeens... de tram?

Zijn gezicht stond verre van vrolijk. Het kan zijn, dat het hem zeer onaangenaam te moede was, nu hij in een zich langzaam voortslingerende tram zat, waar hij toch aan de pijlsnel voortschietende auto's gewend was... Te meer, nu hij haast scheen te hebben.

Hij had haast, geweldige haast! Nauwelijks hield de tram bij een zekere halte stil, of hij sprong er af en werkte zich handig door de chaos van auto's en voetgangers. Ik volgde hem op flinke afstand - zonder hem echter ook maar één moment uit het oog te verliezen! - en zag hem vijf minuten later met opgestoken kraag en diep in de ogen gedrukte hoed, - in een café verdwijnen.

‘Cafe Filippo’, las ik. Een van de exclusiefste lokalen in Milaan. Waarom had hij alle moeite gedaan, om zo *ongemerkt* naar binnen te slippen? Had hij misschien ook daarom - (om niet opgemerkt te worden) - maar geen gebruik gemaakt van een taxi? - In elk geval was dit méér dan een gewoon café-bezoek!

Dertig seconden later stond ik n.l. voor de deur van het café en maakte een zeer onaangename ontdekking:

Baranzo was nergens in de zaal te ontdekken!

Toen ik met de ogen naar Zijne Excellentie zocht,

maakte ik een twééde ontdekking, van aangename aard:

Aan een der tafeltjes zat, breed-uit en met een genoeglijk gezicht; mr. Jonathan B. Plumpth!

Dus: signor Sibilio was ook hier binnen gegaan!

Waarom waren ze dan niet *samen* gegaan?? Daar zat weer iets achter!

Ik nam plaats aan een tafeltje, dat aan dat van mr. Plumpth grensde. Donald vond het niet nodig, mij aan te spreken, zodat ik een kopje koffie bestelde - al weer! - en over de grote vraag nadacht: Waar waren zijne Excellentie, en blijkbaar ook Sibilio, verdwenen? Er was maar één uitgang, dat ontdekte men direct. Dus...?

Een krant schoof langs mijn hand. Ik keek op. - Mr. Plumpth zat mij met onverholen spot aan te kijken en reikte me nu een nummer van de 'Matin.' Ik dankte met een hoofdknikje en sloeg dadelijk het twééde blad op, omdat ik begreep dat er op de éérste pagina voor mij geen nieuws zou staan. Daar vond ik het ook, - een klein briefje van Donald - let wel op z'n voorzichtigheid: er kwam geen een naam in voor:

> '*Beiden verdwenen door deur van* "*Directie*" - *over vijf minuten sta je op - gaat naar deze deur en opent deze DIRECT - zònder te kloppen. Als ze op je komen aanstuiven, mompel je maar iets van* "*Toilette*". - *Bekijk de kamer zéér nauwkeurig. Uiterst belangrijk.*-'

Ik wachtte de voorgeschreven tijd en stond dan langzaam op. In enkele stappen was ik bij de aangeduide deur en - vóór een van de kellners me dit had kunnen beletten - opende ik haar met een ruk. In één blik nam ik alles op:

Een kleine kamer. Twee schrijftafels vol paperassen. In de hoek een geopende brandkast. In de brandkast een rij wit-papieren zakken. Bij een tafeltje in het midden: Baranzo, Sibilio en twee onbekenden, met gebogen hoofden kijkend naar een hoopje wit poeder, dat op een stuk wit papier lag.

Voor het zien van dit alles had ik nauwelijks meer dan

één seconde nodig. 't Was maar goed ook, want dadelijk kwamen de vier heren op me aanstormen. Twee kellners schoten uit de zaal naar me toe. Van beide zijden een lawine van kwade woorden. Ik mompelde schaapachtig: ‘Excusez-moi. Je besoin la toilette.’ - Baranzo riep me een hoorbaar ‘idioot’ toe en ik kon hem geen ongelijk geven.

Toen ik goed en wel van de gezochte plaats terug was - ik had er nu wel heen móéten gaan! - had mr. Plumpth zijn rekening al voldaan en gaf me een zachte wenk, om hem te volgen.

Vijf minuten later wandelden mr. Plumpth en monsieur Dubois over de drukke straten, in een zeer levendig gesprek gewikkeld.

Ik had Donald uitvoerig het tafereel van de directiekamer beschreven en hij knikte slechts met een gezicht van ‘dat-had-ik-wel-gedacht.’

‘Je schijnt het nogal gewoon te vinden,’ begon ik het offensief, ‘dat de heren zoveel belangstelling tonen voor een zeker wit poeder.’

‘Wat denk je, dat het was?’

‘In elk geval géén zelfrijzend bakmeel!’

‘Neen, dat was het zeker nièt,’ lachte hij, ‘als ik me niet heel erg vergis, dan was het...’ Hij aarzelde. ‘Je vraagt soms zó veel...’

‘Maak je zin alsjeblieft af! Het was dus...’

‘*...Opium!!*

‘Opium?! Opium?! Dat is toch onzinnig! Wat zouden zij - Sibilio en Baranzo met opium te maken kunnen hebben?’

‘Nou, dan was het tòch zelf-rijzend bakmeel.’

‘Ja, maar...’

‘Vraag alsjeblieft niets meer, want ik antwoord toch niet. Als je ooit mijn helper wilt worden, moet je leren zelfstandig te denken!’

‘Ja, maar ik kan toch niet zo maar in het wilde weg aan het denken slaan? Ik weet toch niet, wat het geval van vanmiddag met het geval-Tarani te doen heeft!’

‘Je zegt het verkeerd, mijn jongen: er bestaat slechts één geval:
“man-achter-de-schermen”, - en daarvan zijn deze beide een onderdeel.’

‘Wat betekent...’

‘Ik zeg niets meer. Misschien wordt de situatie je op de duur nog duidelijker. Ik geloof, dat we binnenkort een nieuwe manifestatie van onzen m.a.d.s. kunnen verwachten!’

‘Dan stel ik míjn onderzoek uit tot dàt tijdstip,’ besloot ik.

‘Succes,’ wenste mr. Plumpth met z'n krakende stem.

's Avonds, aan het souper, waren de heren Baranzo en Sibilio niet verschenen.

Daarentegen aten de heren Grabley en Feitsma voor twéé. Blijkbaar hebben speurtochten een zeer gunstige uitwerking op de eetlust...

Nauwelijks waren wij van tafel opgestaan, of signor Corelli verzocht ons mee te gaan naar zijn werkkamer. De politie had de woning van signor Tarani doorzocht en vanavond zou de commissaris het resultaat komen meedelen. - Voor Donald en mij was het natuurlijk de vraag, of de m.a.d.s. weer iets van zich had laten horen. De detective had zoiets voorspeld - zou hij een goede profeet blijken te zijn?

Toen we even later in de fauteuils weggedoken zaten en genoten van de heerlijke sigaretten - door mij aan den gastheer cadeau gedaan*) - informeerde Donald - en ik zag aan zijn strakke blik, dat hij het antwoord hierop zeer belangrijk achtte:

‘Mr. Corelli, ... als ik U vragen mag... heeft U nog stappen ondernomen, ten einde mr. Tarani vrij te krijgen?’

Onze gastheer scheen de vraag niet aangenaam te vinden.

‘Ja, ik heb met den commissaris gesproken. Doch van

*) Ik vermeld dit, omdat bij *Italiaanse* sigaretten van genot geen sprake ware geweest.

een invrijheidstelling kan absoluut geen sprake zijn, voor en aleer het onderzoek geheel afgesloten is.'

Donald knikte met een onverschillig gezicht en sloot even z'n ogen. Dan zei hij luchtigjes: 'Och ja, zoiets levert altijd veel moeilijkheden op,' en stapte daarna op een luchtiger onderwerp over.

Een tiental minuten later kwamen de heren Baranzo en Sibilio binnen. Ze zagen er beiden nogal bezorgd uit en toen ze in het gesprek betrokken werden, gaven ze zulke verstrooide antwoorden, dat signor Corelli verwonderd vroeg, of er iets bijzonders gebeurd was. Sibilio mompelde iets van 'Bijna een ongeluk gehad met een taxi,' Baranzo knikte maar vaagjes en ze ademden opgelucht op, toen Pasquale den commissaris aankondigde.

Na een onderdanig-beleefde groet aan signor Corelli - een genadiglijk knikje voor de rest, nam de dignitaris plaats en haalde uit zijn zak een lijvige agenda, die hij kalm en waardig opsloeg bij een zekere pagina, waar in regelmatig schrift iets opgetekend stond.

'Signor Corelli... mijne heren, ... ik moet U in de eerste plaats meedelen, dat de verdachte met alle klem blijft ontkennen, ook maar iets met de zaak uitstaande te hebben. Uit de aard der zaak kan men van hem ook niet te weten komen, waar de gestolen juwelen en het geld gebleven zijn. Ook bij de huiszoeking heeft men ze niet ontdekt. Wèl echter vonden wij in een van z'n bureau-laden 'n paar voorwerpen, die tot de gestolen goederen behoren!! En wel dit:'

Hij haalde met omzichtige bewegingen een in vloeipapier gewikkeld pakje te voorschijn en begon het voorzichtig uit te pakken. We kregen twee voorwerpen te zien: een paarlen halsketting en... ik moest me met alle kracht beheersen, om 't niet uit te schreeuwen... een dasspeld: gouden leeuwtje, staande op vijf diamanten sterren! *Deze speld had - volgens Pasquale - signor Sibilio op het feest gedragen!!*

Ik wierp een blik naar Donald. Die had z'n ogen enige seconden gesloten, dan keek hij weer kalmpjes en onver-

schillig voor zich heen. 't Was duidelijk, dat ook hij dezelfde ‘ontdekking’ gedaan had!

‘Pardon, commissaris,’ waagde ik 't te vragen, ‘wanneer had de huiszoeking plaats?’

De aangesprokene keek me verwonderd aan, - gaf dan genadiglijk antwoord: ‘Gistermiddag. Maar het doet toch weinig ter zake?’

‘Natuurlijk!’ haastte ik me te verzekeren.

‘Deze vondst, mijne heren,’ vervolgde de commissaris, ‘maakt de keten van bewijzen tegen signor Tarani nog veel hechter. Het zal mij daarom, signor Corelli, moeilijk vallen aan Uw verzoek, betreffende een invrijheidstelling, te voldoen. Dat zult U toch zelf wel inzien.’

‘Zeker, dat begrijp ik. En om U de waarheid te zeggen, weet ik niet, of ik er nog verder op moet aandringen, nu..’

‘Maar oompje,’ mengde Baranzo zich haastig in 't gesprek. ‘U hebt toch al eens beloofd, om dien armen kerel... neen, val me niet in de rede... om dien armen kerel, zeg ik, tenminste enige weken van arrest te besparen. 't Is niet mooi van U, om zich nu terug te trekken. U mag niet vergeten, dat hij de verloofde van Elvira geweest is...’

‘... gewéést is!’ herhaalde Corelli droogjes, ‘en nu is hij een misdadiger. Maar goed, ik wil m'n belofte houden. Dus, mijnheer de commissaris, ik verzoek U nog eens al het mogelijke te doen.’

De commissaris knikte toestemmend. ‘Als U dat met zoveel nadruk vraagt, dan zal ik m'n best doen. In elk geval moet dit nog enkele dagen duren.’

‘Als U het maar zo gauw mogelijk doet,’ drong Baranzo nog aan. ‘Iedere dag is voor hem een onnodige marteling!’

Signor Corelli keek 'm een beetje spottend aan. ‘Je bent wel erg sentimenteel geworden de laatste tijd, Giovanni.’

‘Altijd geweest oom,’ verklaarde Baranzo lachend. ‘Als ik slechts gelegenheid er toe krijg, doe ik al het

mogelijke om een goede daad te volbrengen!'-

De commissaris vertrok en het gezelschap ging weer uiteen. Donald en ik trokken ons even in m'n kamer terug. Nauwelijks was de deur achter ons gesloten, of ik viel uit:

'Zag je die dasspeld?!'

'Ja, - en ik was werkelijk verbaasd, hoewel ik toch zoiets verwacht had. In elk geval: een beter bewijs van zijn bestaan had de m.a.d.s. ons niet kunnen geven!'

'Inderdaad, - en ook het bewijs, dat signor Sibilio op de een of andere manier met de diefstal te doen heeft!'

'Dat was voor mij geen ontdekking meer! Enne... hoe vind jij die menslievendheid van onze jonge excellentie?'

'Zéér verdacht! Ik kan echter met geen mogelijkheid ontdekken, hoe hij tot deze plotselinge liefde voor Tarani komt. Voor hem is het toch veiliger, als Tarani achter slot en grendel zit?'

'Dat hangt er van af, mijn beste jongen. Als je bedenkt wat Tarani bij z'n arrestatie gezegd heeft...'

'... Je bedoelt, wat hij over de m.a.d.s. gezegd heeft?'

'Juist, dat bedoel ik. Dat bedenkende, kon 't hem wel veiliger voorkomen, als Tarani uit de buurt der politie gebracht wordt, waar hij ieder ogenblik de aandacht op Zijne Excellentie vestigen kan. Natuurlijk zou dat niet zeer gevaarlijk kunnen worden, maar Baranzo denkt waarschijnlijk terecht, dat het beter is niets te riskeren.'

'Dus je denkt werkelijk, dat dit de reden is? - Dan zou ik toch graag met Tarani er over spreken!'

'Juist, mijn jongen, dat is het volgende punt van ons werkprogramma. Morgen ochtend zullen we den armen arrestant een bezoek in zijn cel brengen. En ik geloof je te mogen verzekeren, dat dit onderhoud ons een nieuw bewijs tegen den m.a.d.s. zal brengen!'

Hoofdstuk VII.
Wat gebeurt er ‘achter de schermen’?

De volgende ochtend waren wij reeds vroeg op de been. Een stralend zonnetje maakte de sfeer rondom ons luchtig en blij en wij dachten met schuldbewust medelijden aan den armen arrestant, ergens in een bedompt hokje zittend, door het getraliede raam een stukje vlekkeloze hemel ziend en naar de vrijheid smachtend...

Donald wist niet alleen, waar Tarani zat, doch was tevens op de hoogte van de juiste ligging van dit ‘Huis van Bewaring.’ - Dat had zijn voordelen, want ik was niet te bewegen in een taxi plaats te nemen, om aan den chauffeur te horen zeggen: ‘Naar de gevangenis!’ - Men zal het misschien kinderachtig vinden, - maar ja, ik was ook kinderlijk blij dien ochtend...

Zo tramden wij een half uur, tot aan de laatste halte en begaven ons dan op weg, twee lange kilometers. Het zonnetje straalde heerlijk, - zó heerlijk zelfs, dat wij danig begonnen te transpireren en Donald me boze blikken toewierp, geaccompagneerd door enige minder vriendelijke opmerkingen over verschijnselen van kinderlijkheid in het algemeen en bij mij in het bijzonder...

Toen stonden we eindelijk voor het geweldige gebouw van de Rijksgevangenis. Zelfs bij dit stralende weer was het somber, dreigend, afschrikwekkend. Ik ben niet poëtisch aangelegd, doch wanneer een dichter dit huis ‘het monument van de wrekende gerechtigheid’ genoemd zou hebben, zou ik hem géén ongelijk gegeven hebben. Ik was blij, dat ik het gebouw slechts als *bezoeker* moest betreden en kreeg weer een vlaag van medelijden met

Tarani, die *hier* al enige dagen ‘zat’ en daarbij nog - geheel onschuldig!-

We werden in eerste instantie ontvangen door een inspecteur van politie, die meer lichamelijke dan geestelijke eigenschappen scheen te bezitten. Ik zou in elk geval niet gaarne een weddenschap aangaan, dat zijn kolossaal hoofd geheel met hersenmassa gevuld was...

Toen ik hem onze wens in m'n mooiste Italiaans had kenbaar gemaakt, streek hij omslachtig zijn knevel op en zei gewichtig: ‘Hm!’, waarna hij zich weer in de studie van de voor hem liggende acten verdiepte.

Ik keek Donald aan, Donald keek mij aan. Dan formuleerde hij zijn mening: ‘Het begin is niet bijster bemoedigend. Mijnheer de inspecteur schijnt het gesprek als afgelopen te beschouwen. Of: jouw Italiaans is niet onberispelijk!’

Dat kon ik natuurlijk niet op me laten zitten en ik deed een twede poging, die echter in de kiem gesmoord werd door een daverend: ‘Spettare!’*), met welk even onduidelijk als laconiek antwoord ik me voorlopig tevreden moest stellen.

Na enige minuten kwam een agent binnen, sprak met den inspecteur, wiens gezicht plotseling één-en-al beminnelijkheid werd. Hij wierp ons vriendelijke blikken toe en toen de agent zich verwijderd had, stond hij dadelijk op, maakte - voor zoover zijn respectabele buik 'm dat veroorloofde - een diepe buiging en vroeg beleefdverwijtend:

‘Waarom hebben de heren mij niet vooraf gezegd, dat ze bij signor Corelli wonen?’

‘Ik heb U toch gezegd, dat we kennissen van den signor waren?’

‘Kennissen, kennissen... dat zegt zo weinig. Iemand die signor Corelli ééns in zijn leven, een minuut lang, gesproken heeft, maakt soms ook aanspraak op dit praedicaat!’

*) Wachten.

‘Hoe kwam U eigenlijk te weten, dat we daar wonen?’ informeerde ik nog.

‘Commissaris Pachoti - dat is hij, die de zaak-Tarani leidt - heeft 't ons meegedeeld. Maar willen de heren me nu volgen. Ik zal U naar den arrestant geleiden.’

‘Aha’ - en tot Donald: ‘Die signor Corelli heeft toch een ongelooflijke macht!’

‘Weet je, hoe ze hem noemen? De ongekroonde koning van Milaan!’

‘Het vermogen van een koning schijnt hij in elk geval te bezitten! A propos, vanavond zullen we weer een van zijn ongelooflijk-welverzorgde “feestjes” kunnen bewonderen. Ter ere van het een of ander jubileum!’

Ondertussen waren wij een naargeestig-donkere gang doorgelopen, een brede, koud-stenen trap bestegen en ten slotte stonden we voor een zwaar gegrendelde deur. De inspecteur opende met een speciale sleutel het slot, schoof de grendel terug en... klopte aan. Er klonk een - door de zware deur gedempt - ‘Binnen!’ - De deur werd geopend. Wij zagen een kamer, die méér dan ruim genoemd kon worden en een gezellig zonlicht ontving door twee brede ramen, - waarvoor tralies waren aangebracht. Er stond een tafel, met een paar stoelen; een bed, met een - naar ik later zag - uitstekend matras; een kleine boekenkast met een twintigtal boeken. En er vóór, in een gemakkelijke ruststoel, een boek in de hand en een vredig glimlachje op z'n gezicht: signor Tarani, ‘de arme arrestant’...!

Bij het binnenkomen had ik een lugubere rilling over m'n rug voelen gaan en met zoveel medelijden aan den verloofde van de signorina gedacht, die met een ongelukkig gezicht in een licht-loze, bedompte cel zat. En nu - dàt beeld! Ik vond mijn medelijden nogal bespottelijk en vroeg den inspecteur kregel: ‘Zijn àl jullie cellen zo comfortabel?’

Over zijn gezicht gleed iets, dat op een geamuseerde glimlach leek.

‘Verbeeldt U! Neen, hoor! In deze kamer gaan wel

àcht gewone cellen en in deze hokjes zijn noch raam noch tafel noch stoel, alleen een hard bed! Maar U begrijpt, we konden signor Tarani... eens toch de schoonzoon van Corelli! ... niet zo maar in een van die kippenhokken stoppen!' Hij boog, trok de deur achter zich dicht en draaide de sleutel in het slot om.

Een *gevangene* was signor Tarani dus wel!

We drukten hartelijk zijn hand en hij scheen oprecht blij ons te zien. Hij mocht weliswaar veel bezoek ontvangen, doch behalve de bedrijfsleider van zijn zaak en signor Sibilio was er nog niemand geweest.

'Eh... signor Sibilio, zegt U?' informeerde ik naar bijzonderheden. Sibilio en Baranzo waren bondgenoten; het was dus alleszins interessant, om te horen wat hij te vertellen of te vragen had!

'Ja, stel U voor, de goede man heeft me in 't geheel maar een keer of vijf gezien - hij woont in Rome, moet U weten - maar hij scheen nogal met me te doen te hebben. Hij zei, dat-ie niet aan mijn schuld geloofde en dat hij er van overtuigd was, dat iemand anders de schuld op mij probeerde te wentelen. En hij vroeg me, om 'm in vertrouwen mee te delen, wien ik tot deze daad in staat achtte.'

Donald keek geïntresseerd. 'Aha, - die *goeie kerel!*'

Tarani vervolgde: 'U begrijpt, dat ik hem niet zo maar één, twee, drie in vertrouwen wou nemen. - Trouwens, wat had hij kunnen uitrichten? Zich tot de politie wenden? Volkomen nutteloos, want die schijnt vast in mijn schuld te geloven. Dus vond ik het raadzamer, om hem te zeggen, dat ik niets over de identiteit van den m.a.d.s. - zoals de commissaris hem noemde - zeggen kon. En meer liet ik niet los.'

'Gelukkig maar,' liet Donald zich ontvallen.

'Hoe bedoelt U?'

'Och, niets, ik wou slechts zeggen, dat U goed gehandeld had in dit geval. Intussen mag ik aannemen, dat U ons beiden meer vertrouwen zult schenken. U weet toch, dat wij aan Uw zijde staan!'

‘Ja, Elvira schreef mij over Uw bondgenootschap. Tussen twee haakjes: kunt U niet zorgen, dat ik wat meer brieven van haar krijg?’

Ik keek verwonderd op. ‘Hoezo, schrijft ze U zo weinig?’

‘Ja, haar vader heeft 't haar uitdrukkelijk verboden met mij in contact te komen. Mocht hij ooit merken, dat ze me weer schreef, dan zou-ie alle pogingen, om mij vrij te krijgen, onmiddellijk staken. En daar ik nu eenmaal in deze gevangenis geen bezoek noch brief kan ontvangen, zonder dat die een strenge contrôle passeert, moet ze zich wel schikken. Dus: wilt U Uw best doen in deze richting?’

‘Ja, dat beloof ik U. - En nu, signor Tarani, verwacht ik van U een openhartige bekentenis. Van alles, wat U weet, of meent te weten. Alles kan belangrijk zijn, óók de nietigste kleinigheid!’

Donald zette zich op de stoel, balde z'n rechterhand tot een vuist, welke hij met de vingers van zijn linker omsloot, richtte z'n scherpe blik op Tarani en nodigde 'm uit:

‘Dus...?’

‘Ja, ziet U... het valt me niet gemakkelijk iets te zeggen over een maatschappelijk zo hoogstaande persoon als Giovanni Baranzo...’

‘....de jonge excellentie?’

‘... Juist, de jonge excellentie. Ik heb er lang en breed over nagedacht, - hij moge een zeer onaangename kerel zijn, - hij is en blijft toch de neef van Corelli, een man dien ik heb leren respecteren...’

‘....en die U in de gevangenis gezet heeft,’ voegde ik er droogjes aan toe.

‘Die mij in de gevangenis gezet heeft,’ herhaalde Tarani rustig. ‘Die voor mij speciaal een detective uit Londen haalt, opdat de politie in haar ijver geen blunders slaat, - die mij aan het gerecht overlevert, omdat hij volkomen zeker van mijn schuld is. Dat is een houding, - hoe onaangenaam ook voor mij - die mij zeer veel respect inboezemt.’

Donald tikte met z'n vinger een ongeduldige mars op de stoelleuning.

'Mr. Tarani, mag ik U verzoeken kort te zijn? Ik heb heden nog heel wat op het programma staan en dat moet onder alle omstandigheden afgewerkt worden, - vooral ook, omdat wij - dr. Feitsma en ik - Milaan binnenkort gaan verlaten.'

'Zo, zo, gaan "wij" Milaan verlaten?' informeerde ik nieuwsgierig. Daarvan was mìj nog niets bekend!

'Ja, het onderzoek zal ons naar het Zuiden van Italië voeren. Doch, dat hoor je nog later. Mr. Tarani, dus kort en zakelijk, - U verdenkt zijne Excellentie?'

'Ja, van begin af aan. Ik zal U zelf laten oordelen, of ik al of niet gelijk heb. Hoort U slechts, mr. Grabley:

De man, die mij op kantoor van den heer Corelli nodigde, was... zijne Excellentie. De man, die mijn bezwaren tegen een particuliere bespreking in dèze omgeving - wègredeneerde - was zijne Excellentie. De man, die mij mededeelde, dat signor Corelli mij verzocht op z'n slaapkamer te komen - was zijne Excellentie!!

Dat is toch genoeg reden voor een zeer gegronde verdenking! Maar... *er is nog meer!* Toen ik op de avond van het "feestje", waarop de sleutels in mijn jasje gevonden werden - naar boven ging, om me te kleden, zag ik Baranzo *uit mijn kamer komen.* Hij had me een boek gebracht...'

Hij zweeg en Donald trok de conclusie uit z'n mededelingen:

'Er is geen twijfel mogelijk, of zijne Excellentie is...'

'... "de man achter de schermen!" voleindigde ik met voldoening.

Donald.. glimlachte.

'Mr. Tarani, nog een paar vragen over een minder belangrijk onderwerp. Wat zegt U van de nieuwe vondst, die de politie in Uw bureautafel gedaan heeft?'

'Als ik niet wist, dat de commissaris zèlf het onderzoek leidde, zou ik gezegd hebben dat iemand van de politie de voorwerpen er in gesmokkeld heeft, om mijn schuld

nog plausibeler te maken. Nu moet ik zeggen: het is voor mij een raadsel, *een onoplosbaar raadsel!*'

'Wat bedoelt U?' Hoe iemand in Uw appartementen heeft kunnen komen?'

'Juist!! Ik heb twee sleutels en één heeft mijn verloofde. De politie heeft bij mij een sleutel moeten lenen voor het onderzoek, anders ware het haar onmogelijk binnen te komen. Tenzij... de deur in stukken gehakt zou zijn. En daarvan was niets te merken. Hoe heeft de m.a.d.s. - we mogen nu wel zeggen: Giovanni Baranzo - *zich toegang weten te verschaffen?*'

'U had dus beide sleutels onder Uw berusting. Doch... hoe stond het met de sleutel, die miss Elvira heeft?'

'Die lag in de kluis van haar boudoir, 't zelfde model alsdat van haar moeder.'

'En het geheim van dat letterslot...'

'...Kent absoluut niemand anders dan wij beiden! Ik weet dat zo zeker, omdat Elvira al vele keren verzekerd heeft, dat dit het enige plekje in 't huis is, dat helemaal alleen van háár is. Niemand van haar beste vriendinnen wist dat - en ook niet - als U daaraan denkt! - Baranzo! - De zaak blijft volkomen duister. Hoé kwam de m.a.d.s. in mijn woning? Dàt is het kernpunt; het kernpunt van 't hele mysterie.'

'Juist!' verzekerde Donald met vuur. En daarbij trof mij zijn blik. Hij keek alsof-ie Amerika ontdekt had! Alsof hij een heerlijke ontdekking gedaan had, alsof alles hem nu duidelijk was.

Ik keek weer eens onnozel. *Er was toch niets nieuws aan het licht gekomen?* Dat van Baranzo wisten we al zo'n beetje. Trouwens, dat klopte niet eens met de stellige verklaring van Tarani, dat de jonge excellentie niet bij de sleutel kon komen. Dus... was de situatie zo klaar als koffiedik.

'Nog één vraag: bent U er zeker van, dat niemand van Uw personeel met den m.a.d.s. samenwerkt?'

Tarani glimlachte. 'Als U hiermede het raadsel-van-de-sleutel wilt oplossen, mr. Grabley, moet ik U helaas

teleurstellen! Mijn personeel heeft sinds één week - dus al lang vóór de diefstal - vrij af. *Hun sleutels heb ik bij me.*' Hij haalde uit z'n zak twee Lips-sleuteltjes en toonde ze Donald, als om hem met tastbare bewijzen van zijn vergissing te overtuigen.

'Dat wist ik, mr. Tarani en ik was er van overtuigd, dat Uw personeel met de hele zaak niets te maken heeft. De m.a.d.s. is veel te sluw, om zich in zulke kringen helpers te zoeken.'

Wéér trof mij zijn voldane, zekere, ontdekkers-blik! Ik begreep, dat de zin van het gesprek me ontging. Achter deze schijnbaar weinig belangrijke woorden moest de *waarheid* schuil gaan! - Ik begreep er steeds minder van...

'Dan signor Tarani, dank ik U voor Uw inlichtingen. Ze hebben me een grote stap verder gebracht!'

'Een *stap* verder? Ik zou zo denken, dat het mysterie al geheel en al opgelost is!!'

'Dan hebt U het mis!' verklaarde Donald droogjes.

'Ja, maar hoort U eens, ik gaf U toch de bewijzen, dat...'

'U kunt toch zèlf zien, mr. Tarani, dat er iets niet klopt. Zolang het raadsel-van-de-sleutel niet opgelost is, kan er geen sprake van zijn, dat de m.a.d.s. ontdekt is!'

'U heeft gelijk,' moest Tarani, met een zucht, toegeven. 'We zijn dus even ver als voorheen? Maar...' verdedigde hij zijn zaak weer, 'de bewijzen, die ik U gaf, zijn toch *verpletterend!* Baranzo móét de m.a.d.s. zijn!'

Toen legde Donald hem een hand op de schouder, keek 'm vast in de ogen, en verklaarde rustig en met nadruk: 'Mr. Tarani, ik weet op het ogenblik méér van de zaak af, dan U. Het is mij onmogelijk, U iets er van te vertellen. U zult dus zónder nadere verklaring moeten aannemen, op gezag van iemand, dien U vertrouwt, *dat Baranzo níét de m.a.d.s. is!!*'

Zijn toon klonk zó zeker, zó geloofwaardig, dat Tarani het zonder meer aannam. Dat was weer echt een werkje, dat alleen Donald volbrengen kon. Wien ànders zou het

gelukt zijn, om een arrestant zònder meer te doen geloven, dat zijn stevige bewijzen niets waard zijn - en dat de ander wel gelijk zal hebben?!

Tarani liet het hoofd hangen. ‘Dàn... is alle hoop geweken’, zei hij moedeloos. ‘Al die dagen leefde ik met de stellige overtuiging, dat ik slechts mijn mond hoefde open te doen, om vrij te zijn. En nu...’

‘Nu heeft U òns, - wij werken voor U. En wij zijn zeker van succes! Ja, wij zijn zelfs zéér dicht bij de oplossing!’

‘Werkelijk?’ Hij veerde op. ‘Zegt U dat niet slechts, om me te troosten?’

‘Neen, 't is niets dan de waarheid. - Zo, en nu moeten we gaan. Mr. Tarani, ik zou Uw woning gaarne aan een nader onderzoek onderwerpen. Wilt U mij één van Uw sleutels lenen?’

‘Maar natúúrlijk. Haal al mijn kamers overhoop, laat geen voorwerp op zijn plaats staan - misschien vindt U dan iets, dat het raadsel oplost!’

‘Ik zal mijn best doen!’ beloofde Donald en belde.

Dan werden wij beiden door den inspecteur naar buiten geloosd. De zon scheen nog even opgewekt, - de hemel was nog even vlekkeloos. Ik zag het niet...

‘Wat gaan we nu doen, Donald?’ vroeg ik, totaal de kluts kwijt door hetgeen voorafging.

‘Heb je honger? Neen? Best, dan zullen we nog een bezoek aan Tarani's woning brengen. Taxi!!!’

We stapten in en schoten met een geweldig vaartje naar het opgegeven adres.

‘Ik heb de indruk, dat mijn gesprek met den armen arrestant je - hoe zeg je dat in 't Hollands? - ...“beduusd” heeft.’

‘Je bedoelt, dat ik er niet al te snugger uit zie op dit ogenblik?’

‘Ja, dat wou ik zeggen - zonder echter beledigend te worden. Tjonge, tjonge, je staat nog zéér zwak in de detective-wetenschap, als je niet ontdekt hebt, waarom het hier gaat!’

‘Excuseer, meester,’ nijdigde ik, ‘maar het is toch wel te veel op één keer!

‘Eérst verklaarde je, dat het spoor ons naar het Zuiden voerde. - Dan bracht Tarani ons de bewijzen voor Baranzo's schuld. En tenslotte kwam jij verklaren, dat Zijn Excellentie niét de m.a.d.s. was. - Daar kan geen verstandig mens uit wijs worden!’

‘Dan is een detective wel een opper-verstandig wezen, een genie - want voor mij ligt hierin geen tegenstrijdigheid. Als we in de woning van Tarani werkelijk dàt ontdekken, wat ik verwacht, - dan zal ik de eer hebben je binnen korte tijd de oplossing van het mysterie voor te leggen!’

Nu was ik toch werkelijk woest.

‘Zo, zo, je speelt weer voor sfynx. Ik mag natuurlijk niets vragen hè? Je herinnert me zeker aan de theorie over de “fotografische plaat”?’

‘Geraden!’ knikte Donald, alsof ik een bijzondere scherpzinnigheid gedebiteerd had - en ik... barstte opeens in lachen uit.

't Was toch te zot, - ik, dr. Johan C. Feitsma, toekomstig leraar aan een H.B.S., zat me hier kwaad te maken, omdat Donald mij niets over de vele raadsels wou vertellen...

‘Goed zo!’ prees Donald. ‘Je hebt je eindelijk bevrijd uit de greep van de gevaarlijkste ziekte op aarde, de “detectivitis”!’-

De taxi stopte en wij sprongen op de stoep. Donald betaalde zonder met de ogen te knippen een gek-hoge som voor dat ritje, gaf ‘in de blijdschap zijns harten’ nog een flinke fooi op de koop toe en sprong dan met twee treden tegelijk de trappen op. - Een minuut later stonde we hijgend voor de deur, waarop het naamplaatje ‘TARANI’ bevestigd was.

Donald haalde een loupe uit z'n zak en bekeek het ‘Lips’-slot nauwkeurig. ‘Goed zo!’ mompelde hij. Dan peuterde hij er in met een stukje ijzerdraad. ‘Dat is bepaald schitterend!’ gaf hij te kennen. Dan stak hij de

sleutel in 't slot en opende de deur. Ik holde al vast vooruit en...

‘Hola, jongmens, wat ga jij daar uitvoeren,’ kwam de stem van Donald.

‘Wat? De woning nauwkeurig onderzoeken! Dat spreekt toch vanzelf?’

‘En wat denk je er te vinden?’ - Hij keek me spottend aan. ‘Denk je, dat de m.a.d.s. een peukje sigaar heeft achtergelaten? Of een zegelring met monogram?’

‘Dus je wilt helemaal niet naar binnen gaan?’

‘Neen, Johny, - zonde voor de moeite!’ Hij sloot kalmpjes de deur en wij daalden langzaam de trappen af. Donald begon een luchtig gesprek. Ik luisterde niet. Ik peinsde maar, peinsde over de vragen:

Hoe wist Donald, dat Baranzo niet de m.a.d.s. was?

Wat had het gesprek met Tarani voor nieuws gebracht?

Waarom was Donald niet naar binnen gegaan?

Wat had hij weer ontdekt??

* * *

't Was 's avonds.

Voor het ‘feestje’ van hedenavond hadden wij ons weer in ‘gala-costuum’ gestoken en daalden om zeven uur kalm en statig de trappen af naar de voorhal. De jongen-aan-het-tafeltje gaf ons al uit de verte een teken, dat-ie iets belangrijks voor ons had en toen we bij zijn bureau'tje stonden, gaf hij Donald een kleine, roze envelop, - waarop in sierlijk dameshandschrift zijn adres stond... Tegen hèm durfde hij geen ‘begrijpend’ lachje ten toon spreiden, - doch zijn ogen flikkerden schelms. *Ik* liet me echter niet meer om de tuin leiden. Donald maakte op dat ogenblik werkelijk niet de indruk van een verliefd jongmens, die een brief van zijn ‘allerliefste’ gekregen heeft.

‘Je excuseert,’ vroeg hij kort - en liep meteen de tuin in.

Ik begaf me dus alleen naar de feestzaal, die ditmaal niet met bloemen versierd was en daarom zijn intieme

karakter verloren had. Ja, sterker zelfs: er hing een sfeer van plechtige, officiële stijfheid. Even later ontdekte ik er de oorzaak van: bij de tafel zat een zwaar gedecoreerd personage, die tot de hoogste regeeringskringen behoorde. Signor Corelli onderhield zich met hem en stelde zo nu en dan iemand voor. De heren bogen dan stijfjes - ik kreeg de hinderlijke indruk, dat ze een bezemsteel hadden ingeslikt...

Daar kwam gelukkig onze signorina aan en de eerste vraag was natuurlijk, hoe Tarani het maakte. Dat was een nogal précair onderwerp en ik hield mijn hart vast, zo dadelijk zou ik nog een ‘raadsel’ verklappen... Gelukkig kwam ter rechter tijd Donald opdagen en zo kreeg ze een frisse schildering van het lot van den ‘armen arrestant’, die 't zeker nog wel een beetje slechter had kunnen treffen!

Terwijl Donald haar op luchtige wijze het verhaal deed, observeerde ik tersluiks zijn gezicht. Het droeg een joviale lach - maar de ogen stonden ernstig, zéér ernstig en ik begreep, dat de ‘liefdesbrief’ een belangrijk bericht gebracht had. Wàt? Dat kon ik natuurlijk in tegenwoordigheid van Elvira niet vragen: maar zodra was ze niet op een ander troepje toegestapt, of ik fluisterde hem toe: ‘Wat is er gebeurd?’

De lach verdween van zijn gezicht en hij antwoordde ernstig: ‘Johny, je moet je voorbereiden op een belangrijke en... zéér gevaarlijke speurtocht. We vertrekken morgenochtend naar Napels, om een bezoek te brengen aan een zeer duister steegje, waar zich een nòg duisterder café-tje bevindt, dat in wezen, een *opiumhol* is! We...’

Op dat ogenblik trad signor Corelli op ons toe met een: ‘Mag ik de heren aan onzen illustren gast voorstellen?’

We bogen diep voor Zijne Excellentie, die een paar vriendelijke woorden sprak. Toen hoorde men de gong en men ging aan tafel. Het eten werd onder een bijna onhoorbaar gesprek genuttigd, daarna stond Zijne Excellentie op en bracht een toast uit op den geëerden jubilaris, - Corelli, - één van zijn bedrijven bestond nl. 30 jaar.

De regering wilde haar belangstelling en warme sympathie voor dezen ‘eersten burger van Italië’ tonen door een nieuwe onderscheiding. Het had Z.M. behaagd, signor Corelli te benoemen tot Commandeur in de Kroonorde...

Hiermede was de taak van Zijne Excellentie volbracht en begeleid door den gastheer verwijderde hij zich. Als op slag verdween de vervelende stijfheid! De gesprekken werden losser, frisser, luider, - hier en daar klonk een lach; de hele sfeer werd opgewekt en feestelijk-rumoerig. Er volgden nog enige korte speeches - Corelli onderging deze marteling met bewonderenswaardige kalmte - dan verspreidde het gezelschap zich en trok de tuin in, of begaf zich naar de danszaal.

Donald en ik wandelden een flink stuk de tuin in en ik deed een paar mislukkende pogingen, om iets meer los te krijgen. Hij zweeg en maakte met z'n handen enige ongeduldige bewegingen.

‘Laat dat nu, Johny, - we hebben iets belangrijkers te doen dan te kletsen. Morgenochtend vertrekken we al naar Napels en dat feestje zal nog wel enige tijd duren. 't Is dus de vraag, of we wel klaar komen met de voorbereidingen.’ - Hij dacht even na.

‘Ten eerste dan, Johny: kun je met een revolver omgaan?’

‘Gaan we schieten?’

Hij glimlachte. ‘Misschien. In de kringen, waar ik je morgenmiddag introduceren zal, hecht men méér waarde aan zo'n proppeschieter dan aan de méést doorslaande argumenten, snap je. Dus: hoe staat het met jouw schietvaardigheid?’

‘In één woord: miserabel. Je snapt, dat zo'n eerzaam geleerde als ik nog nooit zo'n moordwerktuig in zijn blanke handen gehad heeft.’

‘Goed, dan zal ik je nu een kort college in het schieten geven. Kijk’ - wij gingen onder een lantaarn staan en hij begon het mechanisme van een browning op een blaadje papier te tekenen - ‘zó ontzeker je de revolver. Nu hoef je slechts aan de haan te trekken - en je kunt

zes keer achter elkaar schieten, zonder te laden. Dat zal wel rijkelijk genoeg zijn - maar ten overvloede krijg je nog een stelletje patronen mee. Je opent het magazijn - zó, zie je - en je gooit de blauwe bonen er gewoonweg in. Da's alles. Simple comme bonjour, nietwaar. Gesnapt?'

'Helemaal. Maar nu iets anders: hoe wil je morgenmiddag al in Napels zijn, als de reis er heen 24 uur duurt?'

'Wie gaat er in de twintigste eeuw nog met de trein? We nemen natuurlijk het ochtend-vliegtuig, dan zijn we er in een paar uur!'

'En wat...?'

'Nu moet je me toch werkelijk excuseren, beste jongen. Je schijnt te denken, dat een detective ieder ogenblik klaar staat om inlichtingen te geven en eens genoeglijk te kletsen over "raadsels" en "mysteries".'

'Maar op het ogenblik...'

'...gebiedt onze beroepsplicht ons, om ons naar de voor-hal te begeven...'

'...naar de voor-hal, zeg je?'

'...naar de voor-hal, zeg ik, om aldaar de glorieuze aankomst van de heren Baranzo en Sibilio te observeren!'

'Waar je al geen belang in stelt,' mokte ik - maar ging tòch met 'm méé!

We moesten niet lang wachten: een minuut of vijf later verschenen beide heren reeds. Men behoefde niet bepaald een scherp opmerker te zijn, om te zien dat ze beiden nogal opgewonden waren. Hun ogen flikkerden, hun stem klonk ietwat onzeker, hun bewegingen waren druk en nerveus. Toen een kellner met volle champagne-glazen langs hen kwam, dronken ze ieder drie grote glazen achter elkaar op. Dan betraden ze pas de eetkamer... Donald glimlachte sarcastisch.

'De slag is goed aangekomen,' zei hij grimmig.

'De slag? Wèlke slag? Wáár??'

'Wáár? Hoe zal ik het je zeggen? Ik zou willen antwoorden: "achter de schermen", of in elk geval daar, waar de m.a.d.s. de lakens uitdeelt.'

‘Dat is weer abrakadabra, mr. Sherlock. Doch ik wil geduld hebben!’

‘Een lofwaardig voornemen, dr. Watson. Morgenmiddag om half drie worden we in één van die beruchte “spelonken” verwacht.’

‘Verwàcht??’

‘Begin je wéér met vragen? Waar blijven je goede voornemens? Heb geduld tot morgen, dan zul je alles zien. - En nu moeten we naar de danszaal. Onze afwezigheid zou kunnen opvallen. En dan - de Italiaanse signorina's zijn ook te sympathiek, om zich langer dan nodig haar gezelschap te ontzeggen! Wat zeg jij?’

Ik zei niets. Ik dacht aan totaal iets ànders:

‘Wat gebeurt er... “achter de schermen”??’

Hoofdstuk VIII.
Raadsels in de nacht.

Het ‘feestje’ was die nacht weer heel laat geëindigd, maar ik kon trots de lichamelijke vermoeidheid - (vijf uur dansen vergt heel wat van iemands krachten!) - de slaap toch niet vatten. De detective had iets verteld over ‘achter de schermen’ en ik vroeg me af, wat de heren Sibilio en Baranzo daar in 's hemelsnaam uitvoerden. Het hele geval scheen nogal onzinnig: een jonge excellentie en een welgesteld industrieel zouden de hand hebben in duistere zaakjes...

Op dat ogenblik hoorde ik het grint onder mijn venster kraken. In andere omstandigheden zou zo'n geluid niet eens mijn aandacht getrokken hebben: nù sprong ik echter dadelijk uit bed, om te ontdekken, wie de nachtelijke wandelaars waren. Door de spleten van de jaloezie zag ik nog net twee gestalten aan het einde van een tuinlaan lopen. Ze bleven een ogenblik staan om een sigaret aan te steken en nu kon ik pas hun gezichten zien. Ik voelde een schok door mijn lichaam gaan...

't Waren Baranzo en Sibilio!!

Wat zouden de heren te doen hebben midden in den nacht?

Ik besloot op onderzoek uit te gaan!

Nauwelijks had ik me echter van het raam verwijderd, of ik hoorde weer dat krakende geluid. Ik schoot op het raam toe. Er was niets te zien. O ja, toch! Hier, bij de muur, stond een zwarte gestalte. Een man, in een lange zwarte jas gehuld, de hoed diep in de ogen gedrukt. Langzaam en voorzichtig sloop hij de beide nachtelijke

wandelaars achterna. Toen hij uit de schaduw van het huis trad, bemerkte ik pas, dat hij een zwart masker droeg, waaronder een klein puntbaardje te bemerken was.

Wie was die mysterieuze persoon? Was dat... was dat misschien de m.a.d.s.?? Maar waarom probeerde hij ze dan ongemerkt achterna te sluipen? Het waren toch zijn bondgenoten? Wantrouwde hij z'n medewerkers misschien? Of... was het iemand anders? Wie kon het zijn??

Terwijl deze verwarde gedachten door mijn hoofd schoten, had ik mijn pantoffels aangeschoten, de jas aangetrokken en de deur geopend. Toen, met de deurknop nog in de hand, bedacht ik, dat 't mijn plicht was Donald te waarschuwen. Die kon misschien méér ontdekken dan ik. En dan... zijn gezelschap zou me niet onaangenaam zijn bij deze nachtelijke speurtocht...!

Zijn kamer lag naast de mijne. Ik klopte dus even later op z'n deur. Geen gehoor. Nòg eens kloppen. Weer geen antwoord. Toen begon ik aan de knop te morrelen en... viel bijna in de kamer. De deur was niet op slot geweest! Mijn blik ging naar het bed. Onbeslapen! Donald was verdwenen!!

Was hij niet gaan slapen? Had hij misschien hetzelfde gehoord? Was hem misschien iets overkomen? Onzin, wat had hem kunnen gebeuren? Hij hing zeker hier of daar rond. Ik had geen tijd om er verder over na te denken.

De trap lag geheel in donker; ik sloop voorzichtig en onhoorbaar naar beneden, naar de voorhal, vloog als de wind door een paar duister-zwarte gangen, kwam in de achterhal. Ik begon aan het slot van de deur te morrelen, dat dadelijk meegaf. De deur was niet gesloten! Dus ik had me zeker niet vergist, toen ik in de beide gestalten Sibilio en Baranzo herkend had! Er moest immers iemand uit het huis gegaan zijn!

Onder het zachte vilt van mijn pantoffels kraakte het grint héél zachtjes en ik kon me dus veroorloven met flinke snelheid voorwaarts te sluipen. Bij de hoek van 't huis bleef ik even staan en speurde rond. Een honderdtal

meters verder - bij een groepje oude eiken - zag ik Sibilio en Baranzo, bezig aan een voor hen zéér merkwaardig werk: met behulp van twee scherpe spaden waren zij bezig een kuil te graven. Een kuil? Waarvoor? Wilden ze iets verbergen?

Met een kleine boog sloop ik, zorgvuldig in de schaduw blijvend - achter de eikengroep. De beiden werkten met ijver; grote zweetdruppels parelden op hun voorhoofd. Tja, 'putjesscheppen' is een ongewoon werk voor een excellentie en een industrieel... Ik moest even op de lippen bijten, om het niet uit te proesten: het toneeltje was toch ontegenzeggelijk komisch: twee elegant geklede heren, die volle spaden van de zware klei-aarde opwierpen met een ijver, alsof hun leven er van af hing. Intussen mocht ik wel aannemen, dat ze alle reden hadden voor deze ongewone lichaamsoefeningen!

Ik keek zo een tijdje naar deze half-kluchtige, half-zonderlinge vertoning, toen plotseling... *een hand op mijn schouder werd gelegd... een tweede hand drukte stijf op mijn mond*, zodat het me onmogelijk was enig geluid te produceren. Ik voelde een koude rilling op mijn rug kriebelen. Mijn gezicht werd vuurrood, zweet parelde aan de haarwortels. Ik zakte even door in de knieën... Toen een spottende, fluisterende stem aan mijn oor:

'Het is soms zeer schadelijk voor de gezondheid, een bijzondere nieuwsgierigheid te tonen, dr. Feitsma!'

Ik probeerde mijn hoofd om te draaien, doch de hand van mijn mond hield het vast als in een klem... Ik sloot de ogen...

'Dr. Feitsma - of beter: Johny, dat was slechts een waarschuwing!'

Donald! 't Was Donald!!

Nog nooit in mijn leven had ik me zo blij, zo verlicht, zo gelukkig gevoeld... En tegelijkertijd voelde ik de behoefte, om driftig uit te vallen, om te schreeuwen, om hem eens duidelijk te laten horen, hoe ik over zulke vriendelijke waarschuwingen dacht...

De hand drukte nog steeds op mijn mond en de stem

vervolgde: ‘Bega nu geen domheden, Johny, we staan op het punt een interessante vertoning te zien. Bewaar je woede-uitvallen dus tot een meer geschikte gelegenheid!’

De hand werd van mijn mond verwijderd - ik haalde diep adem. Ha, hoe heerlijk was de lucht, hoe heerlijk!

Ondertussen schoot het dadelijk door mijn hoofd: ‘De man-met-het-masker is dus nièt Donald, zoals ik een ogenblik gedacht had. Wie dan?? Tóch - de m.a.d.s.??

Donald zag aan mijn gezicht waarover ik dacht: ‘Je peinst zeker over den man met het puntbaardje? Die is aan de overkant! Let nu echter op de beide heren, die een kuil graven voor het een of ander - en er zelf in vallen!’

Het werk was intussen goed gevorderd: er was een zwarte kuil zichtbaar, die blijkbaar de gewenste diepte bereikt had, want de heren wierpen beide spaden in 't gras en bekeken het resultaat van zoveel ingespannen werk met onmiskenbare voldoening. Zijne Excellentie stond de gemanicuurde vingertjes met een zijden zakdoekje af te vegen en Sibilio lachte vrolijk op:

‘Als je ooit in de rats zit en niet weet hoe aan geld te komen, Giovanni, kun je nog altijd als grondwerker in dienst gaan!’

Zijne Excellentie apprecieerde het grapje niet bijzonder en gaf hem nijdig in overweging, om aan het ‘werk’ te denken, dat waarachtig niet zo humoristisch was. Als-ie over een week of wat in de een of andere cel zat te brommen zou-ie alle tijd hebben om moppen te tappen...

De laatste zure grap deed Sibilio gewild-vrolijk oplachen. Hij mompelde iets van ‘idiote pessimist’ en maakte spoed om weg te komen.

Wij trokken ons ijlings terug. De heren marcheerden ongegeneerd rokend naar het huis terug. Blijkbaar vertrouwden ze er heel sterk op, dat iedereen in huis sliep!

Nauwelijks waren zij in de villa verdwenen, of daar kraakte opeens het grint. Voor ons verscheen een zwarte schaduw. Men zal het misschien zonderling vinden, maar ik moet eerlijk bekennen, dat dit humoristische tafreeltje

zó zeer mijn aandacht had getrokken, dat ik den gemaskerden onbekende totaal vergeten was. Bij het zien van die schaduw sloeg me opeens een ongemotiveerde schrik om het hart. En tegelijkertijd kwamen alle vragen weer op: Wie was hij? Wat deed hij hier? Was hij misschien - de m.a.d.s.?

Donald bleek weer de man van de daad te zijn. Hij beduidde mij, dat ik hier moest blijven en ging dadelijk op het oorlogspad. Bijna onhoorbaar - wie hem niet *zàg* aansluipen, zou 'm ook niet horen! - ging hij de zwarte gestalte achterna. Daar de ander héél voorzichtig wilde zijn en dien tengevolge zéér langzaam vooruit kwam, had Donald hem gauw ingehaald. Bij het onzekere licht van een tuinlantaarn zag ik het volgende tafreeltje:

Donald stak zijn potlood tegen de jas van den onbekende en hield met de andere hand zijn mond dicht. De zwarte gestalte scheen één ogenblik in-één te zijgen. Dan een kort bevel van Donald - hij zette zich met opgeheven armen en knikkende knieën in beweging. Zo kwam de optocht op mijn staanplaats toe.

De gemaskerde onbekende herstelde zich verrassend gauw. Nauwelijks had Donald 'm bevolen, stil te staan, of hij liet op eigen initiatief zijn handen zakken en zei, grimmig en trots: ‘Dood me maar, schurk. Maar je zult niet het genoegen beleven, dat ik voor je opzit en pootjes geef!’

Donald begon half-luid te lachen.

‘Schiet me maar een blauwe boon door m'n kop,’ drong de ander, geïrriteerd door deze - wat hij dacht - bespotting.

‘Maar *waarde collega*, dat is toch heus niet de bedoeling!’

Bij dat onverwachte ‘collega’ had de ander zich omgedraaid en keek enige tijd in Donalds gezicht. Dan schoot een trek van herkenning over zijn gezicht.

‘Mr. - mr. Grabley,’ riep hij verrast uit, - en dan nog eens, als geloofde hij het zelf niet:

‘Mr. GRABLEY!!’

‘Ik bewonder Uw geheugen, mr. Galeozzi!’ antwoordde Donald. En tot mij: ‘De detective van de verzekeringsmaatschappij, dien de heer Corelli ons voorstelde!’

‘Hoe weet U wie ik ben?’ vroeg de ander, stomverbaasd.

‘Dat was niet zo moeilijk, als U denkt! Toen ik een ge-puntbaard individu hier zag rondsluipen, - kwam me Uw persoon dadelijk in herinnering. En dan, mr. Galeozzi, als U ooit weer op speurtochten uitgaat, zou ik U raden Uw zegelring met monogram maar af te doen!’

Trots de onzekere verlichting, zag ik, dat de ander kleurde tot achter zijn oren.

‘Dat komt...’ wou hij beginnen zich te verontschuldigen.

‘Dat komt er minder op aan, mr. Galeozzi, op dit ogenblik. We staan hier onze kostbare tijd te verkletsen, inplaats van te gaan zien, wat de heren uitvoeren. - U, mr. Galeozzi blijft hier, bij de kuil, staan. Wij beiden zullen naar binnen gaan. Tot straks dus!’

En wij liepen dadelijk de weg op, zonder het antwoord van den Italiaansen detective af te wachten. Zó vanzelfsprekend vonden wij het, dat hij Donalds bevelen zonder mokken zou gehoorzamen. En signor Galeozzi dàcht er ook niet aan, om tegen te spreken.

Ik vermeld dit zo nadrukkelijk, om den lezer te tonen dat ook totaal vreemden onder de indruk van Donalds sterke en energieke persoonlijkheid kwamen. En dat ik mij er niet voor behoefde te schamen, dat ik aan zijn aanwijzingen altijd stipt en gehoorzaam gevolg geef! -

Ik sloop op mijn tenen, doch de detective gaf zich geen moeite, zijn voetstappen onhoorbaar te maken. De heren zouden ons toch niet horen, omdat ze zich zeker aan de andere kant van het huis bevonden.

‘Je lijkt wel een helderziende,’ spotte ik. Althans: deed een poging om te spotten. Het klonk echter... bewonderend!

‘De hele goocheltoer berust op logisch denken!’ ver-

klaarde hij met een - onzichtbare - glimlach, geamuseerd door mijn opmerking.

De deur van de achterhal stond open en Donald liep met verbluffende zekerheid door de stikdonkere ruimte. De gangen waren eveneens in diepe duisternis gehuld. De heren hadden blijkbaar het nacht-lichtje voor alle veiligheid uitgedraaid.

'Waar gaan we heen?' probeerde ik te weten te komen. Ik kreeg echter slechts een ongeduldige beweging als antwoord.

Donald liep met grote stappen alle, tientallen meters lange, gangen door - dan stonden we in de voor-hal. Hier wachtte ons verrassing nummer één: de jongen-aan-het-tafeltje was verdwenen!

Donald knikte me blij toe. 'Johny, dat is interessanter dan de hele geschiedenis van deze nacht!'

- Waarom? Ik kon het onmogelijk begrijpen!-

We bestegen de trap en ik kreeg een verrassend idee:

'Ze zijn toch niet... *in de werkkamer??*'

'Ja, Johny, daar zíjn ze!'

In de werkkamer! Wat zouden ze daar uitvoeren? Ik werd zó nieuwsgierig, dat ik Donald haastig met me mee trok en hij volgde, glimlachend over mijn plotseling opgekomen ijver.

Door het sleutelgat van de werkkamer viel een straal van hel licht over de vloer. De heren hadden zeker het grote licht aangestoken! Ze handelden wèl wonderlijk inconsequent vanavond: éérst liepen ze brutaal-luidruchtig over de tuinpaden, - dan draaiden ze in plotselinge voorzichtigheid de ganglichten uit en nu - maakten ze weer een volkomen onbezorgde indruk.

Donald had één seconde door het sleutelgat gekeken, dan stond hij me grootmoediglijk zijn inkijkpost af. Juist toen ik mijn oog bij de opening bracht, klonk er een hevig gestommel binnen. Ik zag:

éérst een omgevallen stoel, daarnaast Zijne Excellentie, met een pijnlijk gezicht over zijn enkel wrijvend. Signor Sibilio was bij de schrijftafel bezig, enige wit-papieren

zakjes op elkaar te stapelen. Dan zei hij tot Baranzo:

'Hier, - maak er een handig pakje van! En een beetje vlug alsjeblieft!'

Terwijl Zijne Excellentie dat bevel gehoorzaam uitvoerde, stapte Sibilio op de brandkast af en... haalde uit zijn zak twee sleutels, die hij in de respectieve sloten stak. Even later draaide de deur open!

Hoe kwam hij aan de sleutels??!

De sleutels, die in de zaak Tarani zo'n grote rol gespeeld hadden!

En de rol van de beide heren in deze zaak scheen me ook zeer interessant te zijn!! - -

Sibilio haalde uit de brandkast een pakje bankbiljetten. Grote lappen van 1000 Lire. Hij bevochtigde zijn vingers en begon met 'n begerig gezicht te tellen. Baranzo keek geïnteresseerd toe.

'400!' zei Sibilio. 'Dat maakt dus 400.000 Lire!!'

'Niet kwaad,' deed Zijne Excellentie quasi-nonchalant, 'dat is net genoeg voor een dagje in San Remo*)!'

Zijne Excellentie had het pak intussen met een stevig touw omwikkeld en nam het op een van z'n schouders.

'Sluit de brandkast eindelijk en kom mee! Ik heb geen lust om de hele nacht aan dat werkje te spenderen.'

Sibilio nam met een weemoedige blik afscheid van het pakje bankbiljetten en deed de deur van de brandkast op slot. Dan keek hij om zich heen en glimlachte:

'Ik hoop dat je geen pakje heb laten slingeren, Giovanni. Ik durf bijna niet te denken aan hetgeen zou gebeuren, als Corelli zoiets ontdekken zou! Hij is in staat om ons aan de politie over te geven!'

Beide heren lachten luidruchtig. Ik had wèl reden om te vermoeden, dat ze nièt gelachen zouden hebben, als Corelli een van die pakjes in handen had gekregen! Dat bewees wel de zaak-Tarani!!

Zo dachten ze er blijkbaar óók over, want ze kropen een tijd lang op hun knieën door de hele kamer en keken

*) In San Remo is het speel-casino gevestigd.

onder kasten en tafels en waren tenslotte tevreden. Sibilio reikte Zijne Excellentie het pak aan en spotte - hij scheen in opper-best humeur -:

'Ik hoop dat je nog zoveel kracht in je aristocratische handjes heb, om...'

Meer hoorden we niet, want het was voor ons meer dan tijd, om ons terug te trekken in een tegenover-liggend vertrek. Even later werd de deur geopend en de heren wandelden de gang op.-

Vijf minuten later stonden we weer in de tuin, bij signor Galeozzi, en keken naar het verdere verloop der werkzaamheden. Het pak werd - zoals natuurlijk te verwachten was - in de kuil gestopt, waarna ze de opgegraven aarde er over heen stortten en stevig vaststampten. Sibilio was zelfs zo voorzichtig, om een paar bloemen uit te graven uit het bloembed er naast en op deze plek te planten. Ze bekeken hun werk even met voldoening, gaapten luidruchtig en keerden naar het huis terug.-

Wij - Galeozzi, Donald en ik - bevonden ons tien minuten later eveneens binnen. Het duurde tien minuten, omdat de deur van de hal gesloten bleek te zijn! Natuurlijk toen de heren zich naar boven begaven, sloten ze alle uitgangen weer zorgvuldig af. Daar stonden we - met open monden en verbaasde gezichten. Donald, - de grote detective, - had met déze moeilijkheid geen rekening gehouden... En dat logenstrafte zo duidelijk de in woede geuite bewering - door Elvira, naar de lezer weet - dat Donald een denk-machine was. O neen, signorina, hij was trots alles - een m-e-n-s!!

Intussen loste hij de moeilijkheid heel eenvoudig op, door het binnenklimmen van een geopend raam en weer later volgden wij hem door de deur. Zo bevonden we ons tien minuten later op mijn kamer en hadden gelegenheid enige explicaties te horen van den Italiaansen detective: zijn aanwezigheid hier was, op z'n minst gezegd, zonderling!

Het bleek nu, dat ook hij het duidelijke spoor, dat in

de richting van Tarani wees, niet vertrouwde. Zo was hij, zonder iemand zijn voornemens mee te delen, aan het speuren en onderzoeken gegaan, daarbij zijn aandacht vooral gericht houdende op Zijne Excellentie, die het eerst in aanmerking kwam uit hoofde van z'n verhouding tot Elvira.

Galeozzi had zijn merkwaardig gedrag in het café 'Filippo' geobserveerd*), zonder er een verklaring voor te kunnen vinden en zag nu weer de merkwaardige 'gymnastiek-oefeningen' - zoals hij het noemde - zonder ook daarvoor een verklaring te kunnen vinden.

'*Wàt was zo belangrijk, dat de heren het laat in de nacht en eigenhandig moesten begraven?!*'

Ik meende de oplossing van *dit* raadsel te kennen: in het pak zat natuurlijk: opium!

Donald bleek evenwel niet geneigd iets los te laten en zo hield ook ik mijn mond. We scheidden van Galeozzi met de belofte, dat we elkaar van nieuwe ontdekkingen op de hoogte zouden houden!

'Wat zeg je over deze nieuwe raadsels?' vroeg ik, toen de Italiaan weg was.

Donald dacht even na, dan antwoordde hij:

'Uit het gebeurde heb ik zonder veel moeite een *nieuw bewijs* tegen den m.a.d.s. geconstrueerd! En overigens...'

'Ja...?' vroeg ik gespannen.

'Maakt het me nòg nieuwsgieriger voor morgen!!'

*) Waar ik hem als 'monsieur Dubois' gevolgd was.

Hoofdstuk IX.
‘Achter de schermen’.

Het zonnetje bescheen opgewekt de uitgestrekte grasvlakte - en dáár, bij de hangar, stonden twee vliegtuigen reeds te proef-draaien. Eén ‘kist’ ging via Amsterdam naar Londen, en de andere via Rome naar - Napels.

In het beschutte terras van het stations-restaurant bevonden zich reeds veel passagiers, die pas over een half uur de lucht in zouden gaan. Aan een der tafeltjes zat, breed-uit en met een gulle lach op z'n diepgegroefd gezicht: mr. Jonathan B. Plumpth - de lezer kent hem, nietwaar! En naast hem zat een Fransman, een zekere François Dubois. O, neen, *nièt* de persoon, die den lezer reeds voorgesteld is! Wel had zijn gezicht enige overeenkomst met den ‘anderen’ Dubois, doch zijn hoofd droeg een wild-wapperende harenbos en boven zijn neus prijkte een snor, waarvoor een Duitse sergeant zich niet zou behoeven te schamen, - wat omvang betreft.

De verandering in het uiterlijk van monsieur Dubois was niet te wijten aan een plotselinge scheppingsdrang van Donald, doch had een zeer prozaïsche reden: het ‘oude’ gezicht van Dubois kón de heren in Napels misschien bekend zijn; men zal zich herinneren, dat ik destijds een ‘toevallig’ kijkje genomen had in de directiekamer van ‘caffé Filippo’.

Zó voorzichtig was Donald nu: het was toch niet waarschijnlijk, dat de heren - Sibilio en Baranzo - zich den enigszins idioten vreemdeling zouden herinneren, die eens ‘bij vergissing’ in hun kamer was terechtgekomen. Doch de detective wou geen risico lopen - hoe gering ook -

en daarom was de ‘oude’ monsieur Dubois verdwenen, om plaats te maken voor een ‘nieuwen’. Doch in *beide* Dubois' huisde een zéér nieuwsgierige natuur!

Zo was 't tweetal - Plumpth en de Fransman - ook nu in een druk gesprek gewikkeld; de omstanders hoorden weliswaar slechts een zeer enthousiaste beschrijving van de stad, die men gezien moest hebben voor men kon sterven, - wie dichterbij geweest ware, zou het volgende kunnen vernemen.

‘Heb je de revolver in je rechterzak zitten?’

Ik voelde even de bult onder mijn zakdoek. ‘Ja, present, kap'tein!’

‘En je weet zeker,’ informeerde Donald, die niet gewoon was over één-nachts-ijs te gaan, ‘dat je er op het gewenste ogenblik mee kunt omgaan?’

‘Dat is geen compliment voor mij, Donald! Als ik het *nou* nog niet wist, dan zou ik rijp zijn voor een zwakzinnigengesticht!’

‘O.K., Johny, 't is maar voor alle zekerheid! Ik heb je toch al gezegd, dat in het bewuste café een revolver minstens even noodzakelijk is als een voetbal bij een match.’

‘En ben je nog steeds niet bereid om de sluier op te heffen, die om dat “achter de schermen” hangt?’

‘Maar natuurlijk, en als inleiding kan ik je de lectuur van dit kranten-artikel aanbevelen - hier, lees dat maar éérst!’

Hij gaf me een stuk van een krantenblad, doch vóór ik nog kon beginnen, kwam men melden:

‘Per Roma e Napoli, - partenza!!*)’

De passagiers stonden van de tafels op en samen met een tiental anderen begaven wij ons naar het gereedstaande vliegtuig. We installeerden ons in de comfortabele fauteuils en een minuut of drie later waren we reeds ‘in de wolken’ - richting Napels.

Nu kreeg ik dan eindelijk gelegenheid het bewuste kranten-artikel te lezen:

*) “Voor Rome en Napels, - vertrek”.

‘DE WITTE INTERNATIONALE’
Wereld-Organisatie van Opium-smokkelaars!
Londen, 14 Sept.
Naar wij vernemen is het de politie gelukt een gevaarlijke en wijd-vertakte smokkel-bende op het spoor te komen, die reeds jarenlang grote hoeveelheden opium naar Engeland bracht. De leider der Engelse organisatie - John Cennessy, welbekend in de ‘onderwereld’ - legde een volledige bekentenis af en men kwam van hem tal van bijzonderheden te weten over de organisatie van de ‘*Witte Internationale*,’ zoals de wereld-organisatie der opiumhandelaars genoemd wordt.
De Europese hoofdcentra zijn Parijs en Napels, van waaruit de draden van het dichte net gespannen zijn, dat heel de aarde omvat. Over Marseille, Wenen en Triest lopen de hoofdwegen naar het Nabije Oosten, met Caïro als middelpunt. In deze stad komen alle voorraden samen, die dan verder gedistribueerd worden.
De macht der ‘*Witte Internationale*’ is veel groter dan men zich zelfs in zijn meest fantastische buien kan voorstellen! Millioenen en nog eens millioenen worden als ‘smeermiddel’ uitgegeven om het ambtelijk apparaat een beetje soepel te laten functionneren. En hoeveel invloed wordt er niet ‘achter de schermen’ door invloedrijke persoonlijkheden aangewend, om de opmerkzaamheid der politie op àndere objecten te richten!
De strijd der politie stuit daarom op onbeschrijflijke moeilijkheden en wij mogen Scotland Yard met dit opmerkelijke en zwaar-bevochten succes dan ook hartelijk feliciteren!’- -

‘Zéér interessant!’ vond ik. ‘Alleen is me het verband tussen “achter de schermen” en de “Witte Internationale” nog niet geheel en al duidelijk!’

‘Da's nogal eenvoudig, zou ik zo zeggen! Wij gaan nu natuurlijk naar het hoofdkantoor van deze organisatie, gevestigd te Napels en wel in dat “café”, waar ik je al meermalen over gesproken heb.’

‘Aha... en als ik het wel begrijp, dan verwacht je daar de heren Sibilio en Baranzo aan te treffen?’

‘Juist, - en nòg iemand anders, die ons zeer in 't bijzonder interesseert...’

‘Wie?’

‘De man-achter-de-schermen in hoogst eigen persoon!’

‘Deze voorspelling klinkt nogal ongelooflijk - maar ik heb al leren inzien, dat jou profetische capaciteiten een volkomen vertrouwen wettigen.’

‘Dank je, zéér vereerd.’

‘Nu je tòch aan het vertellen bent,’ maakte ik van deze gunstige gelegenheid gebruik, ‘zou je me meteen kunnen zeggen, wat deze merkwaardige uitspraak van je te betekenen had. Je weet wel: *dat we verwacht worden!*’

‘Dat is óók zeer eenvoudig: ik liet uit Londen een brief verzenden, dat iemand van de Engelse organisatie - een zekere Jonathan B. Plumpth - zou overkomen, om de gevaarlijke situatie nader te belichten.’

‘Ja, maar - 't is toch even goed mogelijk, dat er nog iemand anders uit Engeland over komt, *iemand die werkelijk lid is van de organisatie!!*’

Donald zweeg een oogenblik. Dan zei hij - mij daarbij recht in de ogen kijkend -:

‘*Dàt risico moeten we op de koop toe nemen!!*’

We zwegen even, beiden met ernstige gedachten bezig.

Dan vroeg ik verder: ‘Hoe wist je eigenlijk, naar welk adres die brief van “mr. Plumpth” gezonden moest worden?’

‘Uit observaties en inlichtingen, die een Italiaanse detective me verstrekte.’

‘Heb je dan een medewerker?’

‘Je bedoelt natuurlijk: nòg een medewerker. Immers jouw onvolprezen hulp heb ik ook. En wat die, medewerker betreft: 't is een oude politie-rot, die zijn sporen

op dit gebied al verdiend heeft. Je zult waarschijnlijk wel kennis met 'm maken.'

'Zou hij ons niet kunnen helpen op de een of andere wijze? Nu wij in deze gevaarlijke situatie verkeren, zou het toch wel goed zijn buiten dat café iemand te hebben, die we kunnen vertrouwen.'

'Daarvoor is gezorgd, Johny, de Italiaan zal zich in dat café bevinden. Al zal hij ons weinig kunnen helpen, indien de heren door iemand uit Engeland zijn opgezocht. Dan weten ze dus, dat wij indringers zijn en zulke nieuwsgierige heren worden in deze kringen met een paar welgemikte blauwe bonen ontvangen!'

'Zeer bemoedigend!'

'Kop op, Johny, vertrouw op jouw en mijn geluk en - op de revolvers!'

* * *

Tegen half twaalf wandelden we al door de drukke straten van Napels, de wereld-beroemde stad en even vergat ik het hele avontuur en de weinig benijdenswaardige positie, waarin wij misschien zouden komen te verkeren.

Ja, *dit* was Italië, zoals de vreemdeling het zich voorstelt! Operette-achtige decors, tintelend leven, geroezemoes. Schilderachtig uitgedoste mannen, die aan de talrijke vreemdelingen het een of ander probeerden te verkopen en ze daarbij 'het vel over de oren' haalden. De Baedeker-bestuderende, druk-fotograferende touristen kochten waardeloze prullen voor krankzinnig-hoge prijzen.

Ook ons bood men velerlei aan, dat wij natuurlijk niet eens aankeken. Toen echter één koopman hardnekkig bleef aandringen, voegde ik hem een paar woorden in het Italiaans toe en hij droop dadelijk af met een 'Scusi'[*)]. Wij waren niet geschikt als 'slachtoffers'...

In één van de nauwe steegjes bevond zich een café, dat door bijna alle vreemdelingen bezocht werd. Tot mijn

*) Pardon.

verwondering stapte Donald ook binnen en bestelde dadelijk een café nero - wat drink je anders in Italië?

Een vijf minuten zaten we zo, kijkend naar het feestelijk-rumoerige gedoe daar buiten, toen een was-echte Napolitaan op ons toetrad en met rappe tong een afschuwelijk 'schilderij' aanbood, dat de haven van de stad moest voorstellen. En Donald - - kocht het! Juist wou ik vragen, of de Zuidelijke zon misschien zijn geestvermogens gekrenkt had, toen hij iets deed, dat me liet zwijgen, - uit pure verbazing. Met een breed, joviaal gebaar nodigde hij den Napolitaan tot zitten en bestelde luidkeels een 'café' voor hem.

'Maar dat is toch...' begon ik nijdig.

'Goed geraden,' knikte Donald en glimlachte ironisch, - 'dat is onze geëerde en ijverige *medewerker*, signor Benito Ferraro, de man met een voornaam, die wereldbekendheid heeft!'

Toen was ik helemáál de kluts kwijt en zweeg beschaamd.

Donald bleef dóór-glimlachen, doch zijn ogen kregen een ernstige uitdrukking.

Mr. Plumpth informeerde bij den Napolitaan naar enkele bezienswaardigheden en onder de hand voerden Donald en signor Ferraro het volgende fluisterende gesprek:

'*Iemand uit Engeland overgekomen?*'

'Neen, mr. Grabley,' antwoordde de Italiaanse detective in afschuwelijk Engels. 'Gelukkig voor ons kwam er geen één overwaaien. Als het wèl het geval geweest ware, zou ik U niet laten gaan, daar kunt U op rekenen, heren! Onze vrienden zijn zó gauw met hun revolver, dat een bezoek onder deze omstandigheid gelijk zou staan met zelfmoord. Ik weet uit eigen ervaring b.v., dat zij...'

'Later zal ik gaarne naar Uw ongetwijfeld interessante ervaringen luisteren, mr. Ferraro,' onderbrak Donald hem ongeduldig, 'laten we nú spijkers met koppen slaan. Dus: punt één is in orde. Verder nog nieuws?'

'Gisterenmiddag zijn Baranzo en Sibilio hier geweest.

De brief werd ze voorgelezen en ze trokken een gezicht, alsof de dood hun op de hielen zat!'

'Ja,' lachte Donald, 'en gisterennacht, toen we ze in Milaan terugzagen, was de schrik nóg niet geweken!'

'Nou, 't is te begrijpen! Zoals U de zaak voorstelde, moest het hen wel lijken, alsof de politie hen weldra in de kraag zou pakken! Hoe het ook zij, - ze commandeerden dat de bewaking nog moest worden verscherpt en deelden mee, dat ze vandaag met het middag-vliegtuig terug zullen komen.'

'En wat doet de "baas"?'

'Weinig van gehoord. Er schijnt echter wel kans te zijn, dat-ie óók komt, om te horen wat U te vertellen heeft.'

'Dat bezoek zullen we met spanning tegemoet zien! Want -' hij wendde zich tot mij - 'de "baas" is niemand anders dan de m.a.d.s.!'

'De m.a.d.s.! *Dat beteekent dus, dat-ie zich zelf aan ons zal voorstellen!*'

'Je bent wel een beetje optimistisch, Johny!'

'Waarom? Als hij komt, zullen we toch van aangezicht tot aangezicht met den geheimzinnigen meneer staan!'

'*Als* hij komt...!'

'Dus jìj...'

'...ik geloof er niet aan! En met zeer veel reden, zoals je later zult inzien. Ja, ik ga zelfs zó ver, dat ik met nadruk beweer: àls hij komt, dan is hij NIET de m.a.d.s.!'

'Je spreekt weer in raadsels, sfynx,' zei ik spijtig.

Donald zat even met gesloten ogen na te denken. Dan wendde hij zich energiek tot den Italiaan:

'Mr. Ferraro, ik dank U voor Uw inlichtingen. U hebt er zeker heel wat moeite voor moeten doen. Mochten we succes hebben, dan zal ik Uw aandeel in deze zaak natuurlijk niet vergeten.'

'Dank U, mr. Grabley!'

''t Spreekt vanzelf - dank is dus overbodig.

Laten we nog het volgende afspreken: 'U begeeft U vanmiddag om drie uur al naar de zaal, waar de "pijpen"

gerookt worden. Twee dubbellooppistolen met 24 schoten neemt U mee!'

'Tot Uw orders!'

'Mocht er onverwacht tóch iemand uit Engeland komen...'

'Neen,' schrok Ferraro, 'laten we daar maar niet over spreken!'

'Het heeft geen zin struisvogel-spelletjes met het Noodlot te spelen. Wij moeten met alle eventualiteiten rekening houden.

Dus: mocht er iemand komen...'

'Dan heeft U natuurlijk mijn hulp nodig!'

'Dat is nog lang niet zeker! Mochten we Uw hulp nodig hebben, dan zal ik een schot lossen.'

'En ik kom dadelijk aanrennen! Met een revolver in iedere hand. Heren, U kunt op mij vertrouwen!'

'Tot vanmiddag dan, mr. Ferraro!'

'Ik zal er zijn in vermomming. U kunt me herkennen aan een witte chrysant in mijn revers.'

Hij boog diep en verwijderde zich met luide dankbetuigingen voor de vriendelijkheid van den Engelsen signor. Wij volgden hem even later.

Toen we buiten stonden hield Donald me bij m'n schouder vast.

'Waarom dat tragische gezicht?' vroeg hij.

'Omdat ik hoge prijs stel op m'n leven!' antwoordde ik, geprikkeld door z'n zachte spot. 'En dat schijnt danig in gevaar te lopen!'

'Ben ik niet met je eens, Johny. Als er niemand uit Engeland komt, hebben we niets te vrezen!'

'Ja, als, als!'

'Dus je bent van plan de resterende tijd - we hebben nog ruim drie uurtjes, omdat de heren toch pas met het middagvliegtuig komen - je bent dus van plan, zeg ik, de resterende tijd in ernstige meditatie door te brengen?'

'Moet ik misschien op mijn hoofd gaan staan?'

'Dat is niet bepaald noodzakelijk! Doch een gepaste vermakelijkheid is wel aan te bevelen. De beste voorbe-

reiding voor een werkje, dat nogal veel van je zenuwen zal eisen, is wel: àlles op zij zetten en pret maken. Ik zeg het uit ervaring. Dus: allons enfants de la patrie!'

En mr. Jonathan B. Plumpth trok den kleinen monsieur Dubois met zich mee. Zijn krakerige stem schalde luid op, vertelde quasi-boos over zijn teleurstelling: de 'Gouden Poort' van Napels was alles-behalve 'gouden'! Dat was je reinste oplichting! Een toevallig passerend touristengezelschap keek verwonderd op naar dien mopperenden Engelsman en in minder dan geen tijd ontstond er een heftig dispuut tussen mr. Plumpth en twee allerliefste Amerikaanse jong-ladies, over de al of niet gouden schijn van Napel's haven, die tenslotte eindigde in een dwaze weddenschap: als hij (de haven) 'gouden' was, zouden de dames het afschuwelijk schilderij, dat Donald van den 'Napolitaan' gekocht had, - in geschenk ontvangen. Zo niét, dan zou 'Dad', de benijdenswaardige vader van deze meisjes, ons een pak sigaren overhandigen. Het hele gezelschap sloot zich bij ons aan en zo trokken we in een luidruchtige optocht naar de haven.

Het gesprek was - 't spréékt vanzelf! - verre van diepzinnig. Er werd veel luchtige zotte-praat verkondigd, er werd gespot en gelachen en de stemming was zó uitbundig-vrolijk, dat ook ik er in betrokken werd en letterlijk àlles vergat!

Daar wij beiden de vermommingen van reeds-oudere heren droegen, was de verhouding tussen de beide jongedames en ons ongedwongen en een graadje intiemer, dan dit het geval geweest ware bij ons werkelijk uiterlijk. Ze noemden ons ook 'Daddy'*), staken hun armen in de onze en met z'n vieren liepen we voor de anderen uit.

In de haven zag men ons reeds van verre aankomen en op ons teken werden drie vissersboten - feestelijk opgesierd voor touristen-vervoer - in gereedheid gebracht en we sprongen er holderdebolder in, kwamen naast, op en dóór-elkaar te zitten. Er waren bijna twee keer

*) Vadertje.

zoveel personen als plaatsen en zo ontstond er een lachend gevecht, waaruit Donald en ik als overwinnaars te voorschijn traden en de beide jonge dames namen maar op onze schoot plaats. (We waren wegens ouderdom toch ongevaarlijk!)

Hevig heen en weer schommelend - en dus onder hevig gegil van 't vrouwelijk deel der passagiers - kwamen de boten een flink stuk de zee in. Daar werden de zeilen even gestreken en het gezelschap nam de Gouden Poort in oogenschouw:

Een blauwe zee, hier en daar een wit zeil, - de stad, geel-wit tegen de bergen opgebouwd, - op de achtergrond de kolossale schaduw van de Vesuvius - en óver dit alles een tintelend, gouden waas. - Met algemene stemmen werden de beide jongedames in het gelijk gesteld, wat natuurlijk gevolgd werd door een algemeen ‘Hoera!!’ Mr. Plumpth stond het schilderij af met een spijtig gezicht en een serie diepe zuchten, doch werd getroost door een hartelijk bedankje, bekrachtigd met een klinkende zoen op z'n wang. Tot algemene vrolijkheid bleek er een karmijn-rode afdruk der lippen te prijken op deze nogal opzichtige plaats en mr. Plumpth trok een geërgerd gezicht. Ik verdacht hem ervan, dat zijn ergernis niet de afdruk gold, - doch het feit, dat niet Donald Grabley maar mr. Jonathan B. Plumpth de ontvanger van de kus was!

Na een hooglopende ruzie met de bootslieden, die drie keer zoveel vroegen, als we bereid waren te geven, trokken we gezamelijk de stad in, bekeken alles, wat de Baedeker gebood; wandelden een tuin in, waar we sinaasappelen van de bomen (struiken) plukten en naar binnen werkten - ze smaakten heerlijk, zo fris van de boom! - en kwamen tenslotte op het terras van een luxueus restaurant terecht, waar ons gezelschap zich over veel tafeltjes verdeelde; wij genoten natuurlijk de eer en het genoegen van de tegenwoordigheid der beide jong-ladies - (Tussen twee haakjes: hun vader had 't zeer druk met iemand, die nièt zijn echtgenote was!)

Er werden massa's vruchten-ijs besteld en naar binnen gelepeld. Net toen ik een flinke hap van het heerlijke goedje naar beneden liet glijden, stootte Donald me aan, zodat ik me zeer onaangenaam verslikte.

'Kijk dáár eens!' maakte hij me discreet op een zeker tafeltje opmerkzaam. Ik kéék en... zag signorina Elvira zitten en naast haar: signor Corelli, pratend met een anderen heer, dien men voor zeer welgesteld moest houden, afgaande op de protserig-grote diamanten speld in z'n das en dito ring aan z'n vinger. Nu schoot het me te binnen, dat Elvira gisteravond - tijdens een dans - meegedeeld had, dat Signor Corelli en zij, voor één- of maximum twee dagen op reis zouden gaan. Haar vader moest een dringende, zakelijke bespreking voeren en zij wou van deze gelegenheid profiteren, om Milaan voor korte tijd te ontvluchten.-

'Wat zouden zij hier doen?' vroeg Donald en bekeek het paartje met nieuwsgierige ogen. Ik lichtte hem in. Toen begon het orkest net te spelen en velen van ons gezelschap stapten naar de dansvlakte. Wij hadden het genoegen onze tafeldames ten dans te voeren en even later passeerde ik signorina Elvira, die aan de hand van een jongmens tango'te en met onmiskenbare verveling naar zijn gepraat luisterde. Een ondeugend plan kwam in me op en ik keek Donald eens glimlachend aan. Hij begreep me direct en knikte toestemmend. Nauwelijks klonken dan ook de eerste maten van de hierop volgende foxtrott, of ik stormde op haar af, maakte een overdrevendiepe buiging - (gelijk het *monsieur Dubois* paste!) - en voerde haar even later naar het dansparket.

'U schijnt nog niet veel geprofiteerd te hebben van de Napolitaanse zon!' begon ik het gesprek. 'U bent nog "maar" bruin, in plaats van zwart!'

'Geen wonder, monsieur... eh...'

'....Dubois!'

'Geen wonder, monsieur Dubois, ik ben hier pas enkele uren! Ik kom uit het "kille Noorden," uit Milaan, - met ons privé-vliegtuig. De reis heeft ruim twee uur

geduurd. Ja, we hebben een puike piloot, die haalt alles uit z'n machine, wat er maar in zit!'

'Eh... excuseert U, ... is deze heer -' ik wees op den man-met-de-grote-diamant, die met Corelli in druk gesprek was, - 'is deze heer misschien Uw vader? Het komt me voor, dat ik zijn portret ergens gezien heb, - in een krant of zo, - doch zijn naam wil me maar niet te binnen schieten.'

'Dat is niet mijn vader. Dat is Comandore D., de bekende "staal-koning". Hij levert de grondstoffen voor Vaders fabrieken. - U weet wel: S.A. Corelli.'

'O, bent U van *deze* Corelli's,' deed ik verbaasd. 'Daar heb ik al veel van gehoord!'

Na de vierde dans - waarvan drie met Elvira! - tikte Donald me op de schouder.

'Jongmens!' zei hij - gelukkig hoorde het niemand! - ''t Is vier uur. De plicht roept!'

We namen luidruchtig afscheid van het touristengezelschap, beloofden 'morgen' weer present te zijn - en wandelden haastig weg.

'We moeten nog een flink stukje 'lopen', deelde Donald mee, 'dus het verdient aanbeveling om geducht door te stappen!'

- Zwijgend liepen we voort. Langzamerhand verdween de luchtige vrolijkheid van de afgelopen uren; de ernst van de toekomst deed zich weer gevoelen en weinig opwekkende gedachten aan het eventuele gevaar kwamen weer op.

De omgeving was niet bijster geschikt, om ons - of beter, mij: Donald bleef volkomen kalm - gerust te stellen. De straatjes werden steeds smaller; men kon op het laatst de huizenrijen aan beide zijden bijna aanraken, als men zijn armen flink uitstrekte. Een vale schemering hing in die steegjes; de lucht was vervuld van allerlei, zeer onwelriekende, geuren. De mannen, die wij er tegenkwamen, had ìk liever in 't volle zonlicht gezien: grof-gesneden gezichten, dikke lippen, woeste

kuif - heel vaak ook een lidteken op wang of voorhoofd.

Door het labyrinth van stegen en steegjes - Donald vergistte zich niet één keer, hoewel hij de situatie slechts door bestudering van een platte grond kende! - kwamen we tenslotte in een doodlopende slop. Hier kon men al niet meer naast elkaar lopen; ik moest me achter Donald plaatsen, - en beiden keken we goed uit, om niet in de een of andere vuilnishoop te trappen.

Toen waren we eindelijk ter plaatse.

Een scheef-gezakt huis met een smalle, verveloze deur. Ter weerszijden: twee grote kerels, in Napolitaans costuum met een lange, schitterende dolk aan de rechterzijde en een gezicht, waarop men het vaste voornemen lezen kon, deze dolk bij de eerste, de beste gelegenheid te gebruiken.

Donald stapte kalmpjes naar binnen. Dadelijk omklemden twee geweldige handen z'n schouders. 'Ingresso vietato!!'*) donderde de ene kerel en de ander gromde alleen kwaadaardig. Donald, - of beter: mr. Plumpth - glimlachte, toegeeflijk als tegen een stout kind, en zei onverschillig '*Bianco è la piu bella tinta!*'**)

'Ah!!' begonnen de kerels joviaal te lachen. 'Waarom zegt U dat dan niet direct?! Entrate, signori, treedt binnen. U treft het goed vandaag! Een uitgelezen gezelschap is vandaag aanwezig! Bijna allemaal excellenties, en twee rijke Amerikanen!'-

Ondertussen waren wij een donkere gang doorgelopen een van onze gidsen klopte op een merkwaardige manier op de deur, die dadelijk open-zwaaide. We zagen een kleine kamer, vòl mensen, tafeltjes, stoelen, - een doordringende geur van allerlei spiritualiën en een dikke tabakswalm completeerde het weinig aantrekkelijk intérieur. In de blauwe schemering - van slecht licht en rook - konden we de gezichten niet duidelijk zien, doch de luidgevoerde gesprekken lieten gemakkelijk erkennen, dat de bezoekers tot de 'onderwereld' of de armste lagen

*) Toegang verboden.
**) Wit is de mooiste kleur!

der bevolking behoorden. De verblijfplaats en het gezelschap leken me verre van aangenaam en ik vroeg me juist af, wat ‘excellenties en rijke Amerikanen’ hier in 's hemelsnaam konden uitvoeren, toen onze gids weer begon te kloppen en nu midden op een zijwand. Wat had dit te betekenen? Dat zag ik al, voor deze vraag eigenlijk recht in me opgekomen was: *een stuk muur draaide naar binnen toe open*::: Wéér een donkere gang, slechts verlicht door één enkel, zwak lampje. Weer een kerel met een lange dolk. Zodra die ons zag verschijnen, klopte hij op zijn beurt aan de wand van deze gang. Een opening werd dadelijk zichtbaar. Wij traden naderbij en zagen...

Een grote, lange, hoge zaal, prachtig gedecoreerd met wandschilderingen, ingericht met weelderige tapijten en meubelen, doorstraald van *een helder*, *goud-kleurig licht.* Verbaasd keek ik naar boven, waar de lichtbron moest zijn... Was het zonlicht? Neen, het plafond bestond uit enige grote matglazen platen en dáárachter bevonden zich waarschijnlijk enige reusachtige schijnwerpers, wier licht door het matglas getemperd en gefiltreerd werd. Zo was een heerlijke sfeer ontstaan, voornaam, intiem.

In de zaal bevonden zich drie tafels, waaromheen zich een gezelschap van zeer welgestelde personen verdrong. Er werd roulette gespeeld en de eentonige stem van den croupier annonceerde: ‘Faites vos jeux, m'dames, m'sieurs! - Rien ne va plus!’ - Geklikklak van geld was hoorbaar; een zacht gevoerd gesprek, af en toe een lach.

‘Wensen de heren jetons te kopen of willen zij liever met geldstukken spelen?’ informeerde een deftig-in-'t-zwart-geklede heer, aan wiens zorgen we door onze gidsen toevertrouwd waren.

‘Wij zijn hier niet gekomen om te spelen...’ begon mr. Plumpth.

De ander viel hem echter dadelijk in de rede met een ‘Aha! Ik begrijp het. De heren willen de kille werkelijkheid ontvlieden in kleurige dromen! Wensen de heren een grote porti - d.i. voor 3 à 4 uur of een kleine, voor slechts ruim een uur?’

‘Wij willen ook niet roken...’

Toen trok de ander een beledigd gezicht.

‘Dat wat U dàn wilt doen, hèbben we hier niet! Wij zijn een fatsoenlijk huis meneer, wat denkt U wel! Wij hebben...’

‘Zo, nu is het genoeg,’ viel mr. Plumpth hèm energiek in de rede. ‘U heeft een zéér eigenaardige gewoonte om gasten te bedienen. Wij zijn hier gekomen, om...’

‘Jawel meneer?’

‘Om den “baas” te spreken, of iemand van de “generale staf”!’

Het gezicht van den ander werd waarachtig nòg beleefder.

‘Uw komst is geannonceerd, heren, - wilt U éven wachten, ik zal U persóónlijk aandienen!’ En hij verdween achter een zware portière, waarachter we een deur hoorden open- en dicht gaan. Een halve minuut later stond hij alweer voor ons.

‘Wilt U me volgen?’ vroeg hij met een diepe buiging.

Aan de grote speelzaal grensde een kleiner vertrek, waarin een aangename schemering hing. Er stonden een twintigtal mollige rustbanken, waarop enkele dames en heren lagen, het uiteinde van een lange pijpe-slang in de mond. Ze hadden de ogen gesloten en op hun gezicht lag een vredige, gelukkige uitdrukking....

Juist toen wij hier binnentraden, stond een kleine, gezette man van zijn rustbank op en waggelde naar den-man-met-de-pijpen.

‘Nòg een kleine portie,’ zei hij schor.

Onwillekeurig vestigde zich onze aandacht op de gestalte van dezen man. Het scheen een heer uit de betere kringen; zijn pak was elegant van snit en op z'n revers droeg hij een witte chrysant!

Een witte chrysant! Dat was dus... Ferraro, Donalds helper!!

Hij was dus in onze nabijheid. En mét hem: twee revolvers, ieder voorzien van 24 patronen. Dat gaf een onbeschrijflijk heerlijk gevoel van rust en vertrouwen!

Zo betrad ik de volgende kamer - ‘het hol van de leeuw’!! - zonder de minste nervositeit. Het kantoor van den ‘baas’ was een sober gemeubileerde kamer, met slechts een schrijftafel en een paar stoelen. Achter de schrijftafel zat - ‘hij,’ de ‘baas’, en - als Donald gelijk had - óók *de man-achter-de-schermen!*

Het was een kleine, dikke man, met een glimmende maan op z'n achterhoofd en een masker voor z'n gezicht. Dadelijk bij het binnenkomen kreeg ik de indruk van iets bekends. Ik moest dien man ongetwijfeld ergens gezien hebben, maar... Stop! Daar zag ik iets, dat me de adem benam: ik zag een dasspeld, die al twee keer een rol gespeeld had in deze geschiedenis. *Gouden leeuwtje*, *staande op vijf diamanten sterren!* Die speld had... Sibilio gedragen en... nu wist ik het met volle zekerheid: de man achter de schrijftafel was - *signor Sibilio!!*

Dus: Sibilio was de m.a.d.s.?

Maar Donald had toch beweerd, dat àls de baas ons ontving, hij zeker niét de m.a.d.s. zou zijn. Hoe was dat nu? We hadden toch naar den ‘baas’ gevraagd en waren hier binnengeleid. Dus...

Ik kreeg geen gelegenheid verder na te denken, signor Sibilio - ik mag den gemaskerde gerust zo noemen! - had ons óók enige tijd zwijgend aangestaard, dan begon hij:

‘Excuseert U mij, heren, dat ik U in masker ontvang. U begrijpt echter, dat de situatie uiterst delicaat is. Wij hebben Uw brief, mr. Plumpth, ontvangen. U begrijpt, dat u - voor er van een bespreking sprake kan zijn - éérst twee vragen moet beantwoorden.’

‘Nl.: of ik werkelijk mr. Plumpth ben en of mr. Plumpth werkelijk tot de organisatie behoort!!’

‘Juist!! Dus - hoe staat het ermede?’

Mr. Jonathan B. Plumpth begon te lachen.

‘Ik zou den kerel willen zien, die hier durfde in te dringen zonder werkelijk tot de organisatie te behoren! Overigens, ik begrijp Uw wantrouwen volkomen. Hier hebt U het antwoord op de eerste vraag - een paspoort

ten name van Jonathan B. Plumpth, - U kunt bij de eerste oogopslag zien, dat het niet vals is!'

Signor Sibilio bladerde er eens in, bekeek de stempels onder een loupe en controleerde het watermerk.

'En nu, mr. Plumpth, het antwoord op de twéède vraag!'

'Dàt is niet zo gemakkelijk te geven, mr... eh... ik zal maar voorlopig zeggen: mr. X. Dàt is niet zo gemakkelijk te geven, omdat ik U uiteraard geen legitimatie of iets dergelijks tonen kan. De enige manier, om U van mijn betrouwbaarheid te overtuigen, lijkt mij wel de volgende: U stelt een aantal vragen, - over enige belangrijke zaken - uit de antwoorden zult U wel bemerken, dat ik een zekere rol in de Engelse organisatie gespeeld heb.'

'Inderdaad: dat is de beste methode. Vertelt U me dan, om te beginnen, wat er eigenlijk in Engeland gebeurd is!'

Mr. Plumpth trok een pijnlijk gezicht.

'Da's een verdomd onaangename historie! Cenessy en een paar lui van de "generale staf" werden op één dag ingepikt. U snapt, dat er een reuze paniek in onze gelederen ontstond en heel wat "werkers" verdwenen voor enige tijd uit Engeland. Toevallig kon ik nog meer informaties inwinnen en wel, dat Scotland Yard zich voorbereid de Napelse Centrale onder handen te nemen; natuurlijk in samenwerking met de Italiaanse politie. Deze taak zal niet zo moeilijk zijn als U denkt, want Cenessy schijnt heel wat uit de school geklapt te hebben. Zo b.v. is het best mogelijk, dat zij weten op welke plaats alle voorraden opgestapeld liggen - ik bedoel CF 4!'

'Wat U zegt!' schrok Sibilio. 'Neen, dat kan hij nooit gezegd hebben! Zó spraakzaam zal hij wel niet geweest zijn!'

'In elk geval is uiterste voorzichtigheid geboden. Als ik me niet heel erg vergis, dan vertrekken er binnenkort enige lui van Scotland Yard naar Italië!'

'Dat is geen verrassing, mr. Plumpth!'

'O, nee???'

‘Want er is hier al een Engelse detective, een zekere Donald Grabley, sinds enige dagen. Hij woont in Milaan, bij een kennis, en probeert zich 'n onschuldig air te geven. Maar we hebben 'm door! 't Is een gevaarlijk mannetje, zeggen onze informaties. Hij was anderhalf jaar bij Scotland Yard en schijnt daar een paar moeilijke gevallen heel vlug opgelost te hebben.’

‘Nou, bent U éven goed op de hoogte,’ bewonderde mr. Plumpth.

‘Wij betalen goed en wie goed betaalt, komt àlles te weten!’ verkondigde Sibilio, uit-de-hoogte glimlachend. ‘Maar laten we nu verder gaan. Dat van de CF 4 bewijst wel, dat U in nauw contact tot de “generale staf” hebt gestaan, maar U begrijpt, dat ik 100% zekerheid moet hebben, alvorens ik U tot den “baas” voer.’

‘Bent Ú dan niet de “baas”?’ vroeg ik verwonderd.

Sibilio lachte, een beetje gevleid. ‘Maak ik zo'n goede indruk? Nu, ik verzeker U dat ik nièts ben vergeleken bij onzen “baas”! Een man met ijzeren zenuwen, een sluwe kop, een scherp verstand; iemand, waar je respect voor moet hebben. - Dus, mr. Plumpth, als U werkelijk tot de meest intieme medewerkers behoord hebt, - moet U ook weten wie of wat “*de sleutel der wijsheid*” is!’

Mr. Plumpth trok minachtend zijn schouders op.

‘Dat is onze vriend Shung-Hei, die tussen Napels en Londen reist. Eén keer per week zie ik 'm zeker.’

‘En er zijn maar een paar mensen in Engeland, die 'm kennen! Goed zo, mr. Plumpth. En wat weet U van “FK 39”?’

‘Dat is het vliegtuig, - met bergplaatsen achter de motoren. In tijden van verscherpte contrôle landt de machine in het graafschap Sussex en vandaar wordt de “poet” per auto's verder geëxpedieerd.’

Sibilio stond op en zei voldaan:

‘Dat is voor mij voldoende, mr. Plumpth! En nu -’ hij trok het masker af - ‘bestaat er ook geen bezwaar tegen, dat U mijn gezicht ziet. Mijn naam is Sibilio.’

‘De mijne kent U al. En dit is mijn rechterhand: monsieur François Dubois.’

‘Aangenaam. - Mr. Plumpth, wilt U nu zo vriendelijk zijn mij alles mee te delen, wat U over de voornemens van Scotland Yard weet. Oók, wat U méént te weten. Ik zal onderwijl notities maken.’

‘Er bestaat het plan, om te beginnen bij de grensstelling, dat, wat wij “Post I” noemen en...’

Er werd geklopt en even later verscheen een van de kerels, die de buitendeur bewaakten. Hij stapte - met zeer verdachte blikken naar ons beiden! - op Sibilio toe en fluisterde hem iets in het oor. Met - gemaskeerde - spanning keken we naar Sibilio's gezicht. Dat drukte tot onze opluchting alleen maar verwondering uit. Doch dan zei hij iets, dat ons de adem benam:

‘Ik hoor zo juist, *dat er nòg iemand uit Engeland is overgekomen*, - met het middag-vliegtuig. Vreemd, hebt U dan niet medegedeeld, dat U naar Napels ging? Of zou er plotseling iets nieuws gebeurd zijn?’

En dan tot den gehoorzaam wachtenden kerel:

‘Breng den Engelsen signor maar hier binnen!’

- Het was me, alsof ik de stem van Ferraro hoorde: ‘Als er iemand uit Engeland overkomt, is een bezoek gelijk aan zelfmoord!!’-

Hoofdstuk X.
Gevaar.

Sibilio drukte 't masker weer op z'n gezicht en zocht wat in z'n paperassen.

Ik keek Donald verbijsterd aan.

Donald keek mij aan met onzekere blik.

Eén seconde van vreselijke stilte...

Dan had Donald zijn beheersing herwonnen. Hij trok zijn sigarettendoos, presenteerde mij eentje en fluisterde me daarbij toe - in 't Hollands -:

‘Niet bang zijn! Houd je zenuwen in bedwang! ‘Ende dispereert niet’!!

Dat oud-Hollandse gezegde uit den mond van den typisch-Engelsen mr. Jonathan B. Plumpth klonk zo komiek, dat ik ondanks alles even moest glimlachen!

‘Bravo!’ fluisterde Donald me toe.

't Was merkwaardig, - na die eerste momenten van machteloze angst kwam nu plotseling een volkomen rust en beheersing. Ik had mijn zenuwen ten volle in bedwang en voelde me zekerder dan aan 't begin van 't bezoek.-

Er klonken stappen. Het Noodlot was in aantocht...

Sibilio keek op. Donald stak zijn hand in de rechter broekzak. - Waar de browning zat!

‘????’ vroegen zijn ogen.

‘!!!!’ antwoordden de mijne.

‘Signor Beaconsfield!’ werd aangekondigd.

Mr. Beaconsfield! Nooit heb ik een mens met groter spanning aangekeken, dan dien signore-uit-Engeland. 't Was een man van middelbare leeftijd, met een zeer onbetrouwbaar gezicht en een ontstellend grote mond -

(in letterlijke zin!) - uiterst elegant gekleed; zelfs enige graden tè elegant, waardoor hij juist het tegenovergestelde effect bereikte. Hij beende met grote stappen naar binnen, boog drie keer en teemde drie keer zijn: 'Mag ik de eer hebben? Beaconsfield, James William Beaconsfield uit Londen!'

En Donald en ik moesten... '*Aangenaam!*' mompelen. Ik kon een glimlach niet bedwingen, zelfs in dit gespannen ogenblik, waar over leven of dood beslist zou worden...

Mr. Beaconsfield vatte deze glimlach echter op als een sympathie-betuiging en revancheerde zich door naast mij plaats te nemen en mij een dikke sigaar aan te bieden. Mr. Plumpth trok een streng gezicht en wendde zich tot Sibilio:

'Veroorlooft U mij, dat in dezen... heer, die uit... Engeland heet te komen en... tot onze organisatie wil behoren, even aan de tand voel?'

'Maar natuurlijk, - U is er beter in staat toe dan ik!'

Mr. Jonathan B. Plumpth zette zich breed-uit in zijn stoel, trok een gezicht van een rechter-van-instructie en begon - op scherpe toon:

'Wat is de "sleutel der zwijgzaamheid"?'

'Dat weet ik niet. Ik...'

'Waar ligt de "poet" in Londen?'

'Dat weet ik toch niet, ik...'

Sibilio keek hem zéér eigenaardig aan en mr. Plumpth vervolgde meedogenloos scherp: 'En hoe komt het, *dat ik U nog nooit in Londen gezien heb?!*'

Bravo, Donald, - dat was een meesterstuk!

'Ik... ik...,' bibberde mr. Beaconsfield van angst, -

'U... U...' lachte mr. Plumpth sarcastisch, 'U zou wel eens in verbinding kunnen staan met 'n zekere nuttige instelling. *Scotland Yard genaamd!*'

De arme Engelsman - die op zo'n ontvangst zeker niét was voorbereid!! - tastte met beide handen naar zijn voorhoofd; stond op, ging zitten, stond wéér op, plofte wéér neer en stotterde: 'Maar heren... heren... laat

U me toch alstublieft uitspreken! Ik kan me legitimeren, absoluut betrouwbaar legitimeren!'

'Dat wil ik hopen,' meende Sibilio droogjes en er was iets in z'n toon, dat mr. Beaconsfield deed inéénkrimpen.

'Ik kom heel zelden naar Londen. Ik heb Wijk - O.K. 15 - U begrijpt dus... ik ontvang de "poet" door bemiddeling van...'

'Door bemiddeling van...?'

'... van Thorton.'

'Dàt klopt!' zei mr. Plumpth en zijn toon was een graadje minder streng. 'En verder? Wat kunt U nog meer vertellen? U bent zeker nog nooit op het hoofdkantoor geweest?'

'Neen - of toch: één keer, één enkele keer. Cenessy heeft het me gevraagd. Cenessy kent me heel goed. Héél goed, heren! Kijk - hier hebt U een brief van 'm!' Hij zocht in al zijn zakken, vond niets, zocht nóg eens, - en bracht dan eindelijk een groezelig stukje papier te voorschijn, dat hij aan Sibilio gaf.

Deze bekeek het van boven naar beneden en vroeg dan: 'Ja, maar hoe weet ik, of Cenessy het werkelijk geschreven heeft?'

Mr. Beaconsfield haastte zich te verklaren:

'Dat ziet men toch op de eerste blik, als men Cenessy's pootje ééns in z'n leven gezien heeft. Hier, kijkt Ú eens -' hij gaf 't papier aan Donald - 'U kent 'm toch!'

Mr. Plumpth wierp er even een blik op en gaf 't dan aan mij.

'U moet weten, dat mijn vriend Dubois al mijn correspondentie in orde maakt. Als hij zegt, dat het Cenessy's pootje is, dan is het werkelijk zo!'

Ik zag me genoodzaakt enige rimpels in mijn voorhoofd te trekken, het groezelige papiertje en de onleesbare hiëroglyfen een tijdje met de blik van een deskundige te bekijen en alsdan te verklaren:

'Mr. Beaconsfield heeft de waarheid gesproken. Dit ìs het schrift van Cenessy!'

Sibilio achtte het bewijs van betrouwbaarheid geleverd en begon te vragen:

'En wat kwam U nu in Italië doen?'

Mr. Beaconsfield zag er uit, alsof een centenaars-last van 'm afviel. Zijn gezicht kreeg weer zijn gewone, van-vriendelijkheid-druipende glimlach en hij antwoordde op dienstwillige toon:

'Ja, ziet U, ... bijna alle mensen van het hoofdkantoor zijn achter slot en grendel gezet en een hele sliert "werkers", die zich op dat ogenblik óók in het "café" bevond. Cenessy schijnt een nogal uitvoerige bekentenis te hebben afgelegd...'

'Ja, dat weten we al lang,' constateerde Sibilio korzelig, 'en verder?'

'Dan is er nog een heel merkwaardige geschiedenis. U moet weten, dat een zekere Donald Grabley, een héél gevaarlijke kerel, sinds enige tijd in Italië zit. Ik geloof nu, dat die Grabley nog steeds in verbinding met Scotland Yard staat en het zou me niet verwonderen, als-ie op de een of andere dag hier kwam kijken - in een goede vermomming natuurlijk! Daar is hij een meester in!'

'Hm, dat is eigenlijk ook niets nieuws. Overigens geloof ik niet erg aan detectives, die in vermommingen "het hol van den leeuw" binnengaan. Hoe het ook zij, die mr. Grabley zal zijn bezoek niét brengen, zonder dat ik hem gezien heb en àls ik hem zie, dan zal hij wel niet in staat zijn er meer van te vertellen!'

'Ja, U moet uiterst voorzichtig zijn! Uiterst voorzichtig! ...'

'Dank U voor de waarschuwingen,' onderbrak Sibilio hem sarcastisch. 'Hebt U nòg iets?'

'Nog iets? Hm, - nee, mr... mr... niets meer.'

'Dan kunt U nu wel gaan,' vond Sibilio koeltjes.

Mr. Beaconsfield stond op, - maakte weer drie diepe buigingen en verdween met 'n:

'Heren, - Uw dienaar! Als U een betrouwbaar mannetje in Engeland nodig hebt, sta ik altijd tot Uw beschikking!'-

‘Idioot!’ mompelde Sibilio. ‘Als er veel van zulke mensen in de Engelse organisatie zitten, is het geen wonder, dat ze tegen de lamp liepen.’

Een klok sloeg half zes.

‘Heren, - excuseert U me een ogenblikje, ik zal eens gaan kijken, of de “baas” U nu ontvangen kan. Ik geloof wel, dat hij U persoonlijk zal willen spreken!’

Hij boog en verwijderde zich. *Niet* in de richting van de speelzaal, doch juist naar de andere kant. Het gebouw scheen flink groot te zijn!

Nauwelijks was de deur achter Sibilio gesloten, of er klonk uit twee monden een langerekt: ‘Pfffff!!!’ - - de spanning had zich aldus een uitweg gebaand! Donald trok zijn hand uit de rechterzak - de hele bespreking door had hij haar op de browning gehouden om bij een eventueel conflict de éérste te zijn. Nu was het gevaar echter geweken!

‘Bravo, Johny, je hebt de vuurproef uitstekend doorstaan!’

‘En jìj dan, Donald!’

‘*Ik* had toch al meer ervaring. En het schijnt werkelijk dat ervaring op den duur de sensatie van gevaar te niet doet; denk b.v. aan de glazenwassers der wolkenkrabbers, die zonder de minste vrees aan hun lijn bengelen, daar hóóg boven de aarde, - van waar uit een val zeker voor 100% dodelijk is!’

- Men ziet het, zelfs op dit ogenblik voelde Donald nog de lust om te doceren! Hij scheen zijn beroep werkelijk misgelopen te hebben!

‘Wat zeg je...’ begon ik de éérste van een hele rij vragen te formuleren. Doch Donald viel me dadelijk in de rede.

‘Johny, - nú komt pas het belangrijkste deel van onze speurtocht! Het deel, waarom ik 't hele karwei eigenlijk ondernomen heb: *de houding van den “baas”!!* Je kent mijn stelling al: de “baas” is onze m.a.d.s. en in dàt geval zal hij ons nièt ontvangen. Ontvangt hij ons echter wèl, dan is hij zeker NIET de m.a.d.s. en heb

ik al mijn conclusies tot nu toe op los zand gebouwd. - Je voelt wel, Johny, welk een belangrijke ontdekking de volgende minuten ons zullen brengen!'

'Sibilio heeft nog al veel tijd nodig, om onze komst bij den "baas" aan te kondigen!' constateerde ik met enig wantrouwen.

'Zó veel tijd, dat ik geloof te mogen aannemen, dat de "baas" weigert ons te ontvangen. Overigens... zal het zaak zijn de bewegingen van Scotland Yard met uiterste nauwgezetheid gade te slaan!'

De laatste woorden sloegen als een tang op een varken en ze waren dan ook slechts uitgesproken omdat Sibilio juist op dat ogenblik de kamer binnentrad. Met zijn gewone slagvaardigheid had Donald het laten voorkomen, alsof we slechts nog wat over de zaak hadden nagepraat.

De opmerkingen van Donald deden me nu het gezicht van Sibilio met zeer grote belangstelling en opmerkzaamheid bestuderen. En zo zag ik enkele kleinigheden, die mij anders zeker niet waren opgevallen. Het is onmogelijk de uitdrukking van Sibilio's gezicht met één woord te beschrijven, - omdat zich heel wat gemoedsbewegingen er op aftekenden, al deed hij ook zeer veel moeite om zijn gezicht onverschillig te houden. Ik zag daar ten eerste: verrassing, - *onaangename* verrassing. De 'baas' scheen iets van ons verteld te hebben, dat hem geheel nieuw en zeer onaangenaam in de oren geklonken moest hebben. Daarnaast zag men: ongeloof - hij kón dat 'iets', wat de 'baas' verteld had, met geen mogelijkheid geloven. En ten slotte was er nog iets in zijn levendige gelaatsmimiek, dat ik niet kon analyseren. De 'baas' zou ons dus nièt ontvangen...

Het duurde enkele seconden, voor Sibilio zich in die mate beheerst had, dat hij met een vèrre van kalme stem kon zeggen:

'De "baas"... de "baas"... *verwacht U!*'

Even zag ik verwondering oplichten in Donalds oog, - dan was hij reeds opgestaan met een: 'Wij volgen U, mr. Sibilio!'

Sibilio stapte op de deur toe. In één onderdeeltje van een seconde zag Donald kans me iets toe te fluisteren, zó zacht, dat het bijna onhoorbaar was:

'*Hand in rechterzak!*'

Dat betekende dus: revolver voor schieten gereed houden!!

Waarom??

Bij de deur ontstond een wedstrijd in beleefdheid tussen mr. Jonathan B. Plumpth en signor Sibilio: ze wilden elkaar met alle geweld de voorrang verlenen; de Engelsman won het en tenslotte ging Sibilio als eerste de gang op. Het was een brede gang, en zeker een vijftal meters lang. Er brandde slechts één lamp - alle andere lampen, - er waren er, gelijk ik opmerkte: vier! - waren gedoofd. Die ene lamp brandde aan het begin van de gang, - zodat een heel stuk ervan in donker lag.

Nauwelijks waren wij de gang opgelopen, of er speelden zich enkele gebeurtenissen af, - razend snel achter elkaar, in nauwelijks enkele seconden:

Uit het donkere gedeelte van de gang klonk plotseling - in zéér slecht Engels:

'*Halt*, - *geen stap verder of wij schieten!!*'

Nòg was deze uitroep niet verklonken, of Donald had Sibilio bij zijn schouder gepakt en drukte hem vliegensvlug de revolver tegen de rug. Ik had nog zoveel tegenwoordigheid van geest, om achter Donald te gaan staan en eveneens mijn revolver te trekken.

Nu waren wij door het lichaam van Sibilio dus gedekt!!

Daar wij nog in het licht der lantaarn stonden, moest de situatie ook onze belagers duidelijk zijn. Donald gaf me ten slotte nog een korte aanwijzing, die ik aldus in het Italiaans overbracht:

'Revolvers dadelijk weggooien! Wij tellen tot drie, - dan wordt er geschoten! Signor Sibilio, U begrijpt, dat U ons met Uw leven borg staat voor onze veiligheid!'

Even een stilte - de kerels wachtten blijkbaar op het bevel van Sibilio; als hij niet geneigd was z'n mond te openen, zou het wel eens zéér miserabel met ons kunnen

uitzien! Er kon iemand in onze rug komen, - er kon...

'Laat de revolvers vallen!' klonk toen gelukkig de stem van onzen 'gijzelaar'.

Twee metalen voorwerpen vielen op de grond.

Waren er maar twéé vijanden? Gek, ik had de indruk, dat daar minstens drie personen stonden, die...

'*Pang!!!*'

Een kogel suisde rakelings langs Donalds hoofd en sloeg in de deurlijst achter ons. Bijna op hetzelfde ogenblik vuurden ook onze revolvers. Eén kogel sloeg tegen de wand en één...

'Au!' gilde een der mannen in het donker. 'Mijn schouder!'

'Dat was een waarschuwing, mijne heren!' deed ik me horen. 'De volgende keer zult U niet één maar *elf* kogels uit ieder van onze revolvers ontvangen! En daar zullen heel wat treffers bij zijn!! Ook voor de gezondheid van Uw leider, den hoog geachten heer Sibilio, kunnen we in dat geval geen garanties afgeven!'

Ik had op spottende toon gesproken, om ze te sugereren dat wij ons niet al te zeer bedreigd voelden. Het gevolg bleef niet uit: er klonk weer het gekliklak van een vallende revolver...

'En nu zult U ons verplichten, door langzaam - héél langzaam vooral, heren! - enige stappen naar voren te doen. Ik zal tellen, - stap voor stap dus voorwaarts!

Eén! Twéé! Drie! Vier!'

Ik zag drie mannen, in Napolitaans costuum en met tronies, waarvan men het boef-achtige kon aflepelen...

'Vijf!'

Zij maakten een pas naar voren - en wij: Sibilio, Donald en ik - één naar achteren - naar de opening van de deur dus.

'Zes!'

Weer dezelfde beweging. Nog één stap en wij zonden in de kamer staan!

'Zeven!!'

Wij stonden in de kamer en de drie 'geboeften' in

het volle licht. O, wat een tronies - woest en vol lidtekens, - om er nachtmerries van te krijgen!

Ik deed nog een dringende waarschuwing horen, dat de heren vooral geen streken moesten uithalen en liep dan uit de rij. Eén-twee-drie - en de deur was toegeslagen *en de sleutel in het slot omgedraaid!*

Toen wisselden Donald en ik één langen blik.

Voor woorden hadden we nog geen tijd! Want de kerels zouden de gang natuurlijk door een achteruitgang verlaten en dan de vóór-ingang weer binnenkomen! We waren nog lang niet veilig!

Donald nam Sibilio onder de arm en beduidde mij, dat ik hetzelfde doen moest. Zo liepen we haastig - met den gewilligen 'gijzelaar' tussen ons in - de grote speelzaal door.-

Er was nog veel publiek, - vooral rijke touristen! - en wij konden ons hier vrijwel veilig voelen. Onder de ogen van zó veel getuigen zouden de heren toch niets durven te ondernemen!

Toen wij te midden der spelers stonden, richtte Donald eindelijk het woord tot Sibilio: 'Hoort U eens, mijn waarde heer, wij willen niet àl te lang de eer en het genoegen van Uw gezelschap hebben. Daarom dus nog slechts enkele woorden:

Wij zijn hier gekomen, om U te waarschuwen. In plaats van ons dankbaar te zijn, hebt U ons zulk een ontvangst bereid!'

'Ik...' wou de ander hem in de rede vallen.

'Ik weet wat U zeggen wilt: Uw schuld is dat niet. Waarschijnlijk heeft de "baas" van iemand uit Engeland, die mij niet welgezind is, de een of andere verdachtmaking ontvangen.'

'Die...'

'Spaart U de moeite, het interesseert me volstrekt niet, wat de een of andere lummel schrijft! Ik wil het gebeurde niet al te tragisch opvatten, - mocht U mij nog iets willen meedelen of vragen, zo wil ik U ditmaal nog terwille zijn, - omdat mijn *eigen* belang heel nauw met het

Uwe verbonden is! U kunt me schrijven naar Milaan of naar Rome, poste restante. U begrijpt, dat ik niet genegen ben nog eens met Uw zonderlinge methodes kennis te maken; ik noem U daarom ook niet één stad, maar twéé, - die wel een eindje van elkaar af liggen!

En nu: *bonna sera*[*)], signor Sibilio!'

We lieten hem los en hij verwijderde zich haastig. Bij de zware portière, die de speelzaal afsloot, keek hij nog éven om: zijn blik was die van iemand, die een nederlaag geleden heeft en zich voorneemt deze bloedig te wreken...

Het éérste wat we deden was een café nero bestellen - extra sterk! - en het prikkelende en opwekkende nat naar binnen slaan, - in één lange teug.

Toen pas keken we elkaar wéér aan - en glimlachten.

'Dat was dàt', constateerde Donald voldaan. 'Het ging nog al filmachtig snel, doch we hebben onze kalmte weten te bewaren en...'

'...den vijand één slag vóór te zijn!'

'Juist, Johny - en dat is het geheim van alle succes!'

'Zullen wij ons nu op weg begeven, of wil je liever wachten tot het hele gezelschap opbreekt?'

'Ik geef aan dat laatste verre de voorkeur - vanwege de gezondheid, - ...'

'...de gezondheid?'

'...de gezondheid, die door zo'n onberaden handelwijze ernstig in gevaar gebracht zou kunnen worden, gezien de donkere, eenzame steegjes en - onze drie oude bekenden, die de zaal zoëven betreden hebben!'

Hij wees me met zijn ogen de richting aan en ik keek er zo onopvallend mogelijk heen. Jawel, daar zaten ze: de Drie Boeven-Tronies, - in afwachting van onze glorieuze aftocht. Het ware - van hun standpunt uit gezien - veel verstandiger geweest buiten, ergens in een van de steegjes, - te wachten, dan hier, waar ze onder onze contrôle zouden staan. Maar ja, ze konden goed met een revolver of een dolk omgaan, - te verwachten, dat ze

*) Goeden avond.

hun verstand even goed zouden gebruiken, zou zeker te veel geweest zijn!

'Ja, maar', viel me toen in, 'over een kwartier vertrekt het avond-vliegtuig!'

'Dan zullen we dus met het ochtend-vliegtuig moeten gaan!'

'En de nacht...?'

'...doorbrengen in een der vele en goede hotels! Samen met een deel van dit gezelschap, dat waarschijnlijk wel in "Palace" zal huizen. In elk geval zetten we geen stap buiten deze speelzaal zonder de begeleiding van minstens twintig mensen. Dat is onze énige kans, om heelhuids uit deze val te komen!'

En zo waren wij genoodzaakt nog ruim drie kwartier in de speelzaal zoek te brengen. Weliswaar was zo'n rust na al die verbijsterend-onverwachte gebeurtenissen zeker niet onwelkom! Donald weigerde natuurlijk op dit ogenblik iets los te laten en zo was ik geheel aangewezen op mijn eigen gedachten. Die alleen om één ontdekking speelden:

De 'baas' is de m.a.d.s.!!
En Donald schijnt het een en ander over de persoon van den baas te weten!

Dus: het mysterie is opgelost??!

* * *

Pas tegen half zeven vonden de dames en heren het tijd, om zich op weg te begeven, teneinde het souper te gebruiken. De overgebleven jetons werden ingewisseld - véél was het niet meer! - en daarna verliet het gezelschap, gegroupeerd naar het hôtel, waar ze woonden, - het 'wereldberoemde speelhol van Napels' sprookjes-achtige onderwereld'. Wij sloten ons aan bij een vrij talrijke groep, die in het 'Palace' huisde en liepen, omringd door de touristen, de zaal uit. De Drie Boeven-Tronies keken ons aan met wraakzuchtige blikken en toen we langs hen kwamen siste een van hen me toe: 'We zien elkaar nog!'

'Ik hoop *voor jullie* - van niet!' antwoordde ik kalmpjes.

Het antwoord kon ik al niet meer verstaan, doch veel vriendelijks was het zeker niet...

Voorafgegaan door een heer-in-smoking, - de man, die de vreemdelingen tot een bezoek aan de ‘sprookjesachtige onderwereld van Napels’ verleidde - kwamen we vlug vooruit door het labyrinth der steegjes.

Toen hadden we een merkwaardige ontmoeting...

Twee elegante heren stonden in een der straatjes te praten. Het duurde enige tijd, voor ik ze herkend had: de gebroeders Vismara, twee ‘gepommadeerde’ jongelui, - twee van onze ‘verdachten’, met wie ik kennis maakte op het éérste feestje, (beschreven in hoofdstuk III). Twee totaal onbetekenende jongelieden, die ik geen moment mijn aandacht schonk.

En nu zag ik ze opeens hier!

Ze waren in druk gesprek en het zou Donald en mij heel wat waard geweest zijn, om te horen waarover dat gesprek ging. Het was ons echter onmogelijk ons van 't gezelschap af te scheiden en zij spraken half-luid. Zo konden we in 't voorbijgaan slechts enige woorden opvangen.

Guglio Vismara: ‘...om er kippevel van te krijgen. Echt een buurt voor een opiumhol!’

Cesare Vismara: ‘Er is ook geen mens, die je beveelt *je neus in vreemde zaken te steken!* Je zou op het ogenblik best bij “Motta” kunnen zitten en een expresso pikken, om je voor te bereiden op een overvloedig maal bij “Palace”. En in plaats daarvan...’

Dat was alles. Veel was het zeker niet, maar toch genoeg om de ontmoeting te maken tot een zeer bijzonder geval. Het feit, dat er over een ‘opiumhol’ gesproken werd, wees genoegzaam op het verband tusschen hun rondslenteren en het ‘café’; doch waarin bestond dat verband eigenlijk? Wilden ze een bezoek brengen aan de speelzaal? Op zichzelf geen verdacht verschijnsel. Doch waarom gingen ze er dan niet heen? Waarom stonden ze hier in een donker straatje te kletsen? *Wilden ze misschien in het hol gaan spionneren?* Dat was wel waarschijnlijk, gezien de

woorden van Cesare: ‘Niemand beveelt je, *je neus in vreemde zaken te steken!*’

‘In elk geval’, - was de conclusie waartoe ik kwam - ‘zijn de heren minder onschuldig en onbetekenend, dan ze er uit zien!’

Ik liet me tegenover Donald in dezelfde geest uit; hij sloot zich geheel bij me aan.

‘Hun gedrag, Johny, kan men zéér verdacht noemen!’

Wij waren intussen in het centrum der stad aangekomen en even later betraden we het ‘Palace’-hotel. Donald vroeg om een kamer op de *derde etage* en aan de *straatzijde*, - ‘om aan eventueele geveltouristen geen gelegenheid te geven hun kunsten te vertonen!’

Wij kregen kamer 96 en verwijderden ons met de sleutel van het appartement in de hand; de gérant ging ons natuurlijk vooraf. Op de trap bleef Donald staan om een sigaret aan te steken; toen ik er ook eentje uit de koker nam, fluisterde hij mij toe: ‘Kijk eens in die spiegel! Zie je den man, die nu een sleutel in ontvangst neemt?’

Ik wierp een blik in de grote spiegel van de hal: er stond een onopvallende heer, met dophoed, bij de tafel van den hoofdportier. Aan zijn sleutel bengelde een houten plankje met dik-geschilderd nummer; ik kon het zelfs van hier uit ontcijferen:

Nummer 97! De kamer naast de onze!

‘Die vent’, vervolgde Donald, toen we verder naar boven stapten, ‘volgt ons al van de speelzaal af!’

‘Zo!’

‘Natuurlijk handelt hij in opdracht van den “baas”. Die wil natuurlijk graag zien, wat wij verder uitvoeren en met wien we samenkomen!’ - -

Kamer 96 was een zeer ruim, zeer luchtig vertrek. Wij waren dan ook best tevreden; wij hadden geen bijzondere wensen, zodat de gérant zich dadelijk kon verwijderen.

Dadelijk liep Donald op de deur toe en controleerde het slot. 't Bleek zeer betrouwbaar; ten overvloede bevond zich aan de binnenzijde nog een stevig grendeltje, zodat

onverwacht ‘bezoek’ van buiten geheel en al ‘uitgesloten’ was!

‘En door het raam zal wel niemand naar binnen komen!’ meende Donald lachend.

We begonnen ons te soigneren.

‘Het minste, wat ik van je verwachten mag, Donald,’ begon ik, ‘is wel een verklaring van alle raadsels en raadseltjes, waaraan ons bezoek zo rijk is geweest.’

‘'n Pracht van een zin!’

‘Ik bedoel in het bijzonder’, vervolgde ik onverstoorbaar, ‘hoe het zonderling gedrag van Sibilio nà het bezoek van mr. Beaconsfield te verklaren is!’

‘Om dat te begrijpen moet je weten, dat er uit Engeland indertijd twéé brieven zijn verzonden. Eén van mr. Plumpth naar Napels, waarin hij zijn bezoek aankondigde en één van Anonymus, naar Milaan, waarin men enige voorzichtigheid tegenover dien mr. Plumpth aanbeval: er gingen nl. geruchten, dat hij zich in verbinding had gesteld met Scotland Yard, om aldus zijn straf te ontlopen. Scotland Yard was nl. reeds op zijn spoor en het zou niet lang duren of hij zou eveneens gearresteerd zijn. - Je begrijpt, dat de “baas” na het lezen van deze brief niet geneigd was ons te ontvangen!’

‘Het kan zijn, dat ik niet bijzonder scherpzinnig ben, maar het nut van die twéède brief ontgaat me! Je vergrootte het risico van dat bezoek in héél belangrijke mate! En waarom? Dat gaat boven mijn petje, Donald!’

‘Je moet weten, dat die twede brief verzonden werd aan... *den m.a.d.s.!*’

‘Ik begrijp niet...’

‘Laat me uitspreken, dan zul je 't al gauw begrijpen. Die brief werd gezonden naar de persoon, die ik voor den m.a.d.s. houdt. Ik hield den m.a.d.s. tèvens voor den “baas”, of beter: den “baas” voor den m.a.d.s. Het was dus de proef op de som: als de “baas” ons ontvangen zou, dan was hij nièt de m.a.d.s. en dan had ik me tevens lelijk vergist; dan zou ik van voren af moeten beginnen.’

‘Maar hij heeft ons nièt ontvangen...!’

‘...dus heb ik me ook nièt vergist!’

‘En je weet nu dus...’

‘*wie de man achter de schermen is!! Ja!!*’

Ik zweeg en hapte naar adem..

‘Dus de zaak is afgesloten?’ vroeg ik, toen ik me hersteld had van de verrassing.

‘Dat nog niet. Maar ze is in elk geval in haar laatste stadium getreden.’

‘Als ik je nu eens vroeg, wie de m.a.d.s. is...?’

‘Dan zou ik je niet antwoorden! Dus je vraagt het niet!!’

‘Ja, maar één vraag moet je me nog beantwoorden: behoort de m.a.d.s. tot het stelletje verdachten, waarmee wij op het éérste feest kennis maakten?’

‘Ja!!’

‘Dan zal ik, zodra we in Milaan zijn, eens naar ze gaan informeren. Nog één vraag, - Donald - de aller-laatste: Is de “m.a.d.s.” werkelijk een man, of misschien een vrouw?’

‘Neen, Johny, het vrouwelijk geslacht kun je geheel buiten beschouwing laten.’

‘Dan blijven er dus -’ ik telde het op mijn vingers af: ‘nummer één: de vriend van Corelli - eh - hoe heette-ie ook al weer?’

‘Commandatore Silvio Manzoni.’

‘Juist: Manzoni. Nummer twee: Sibilio. Nummer drie: de gebroeders Vismara. Baranzo mag ik toch buiten beschouwing laten?’

‘Ja, - maar je vergeet toch nog één persoon!’

Ik dacht een ogenblik na.

‘De enige, die overblijft, is: *Corelli!* Onzin!’

‘Waarom, Johny? Je hoort toch wel eens van totaal onverwachte oplossingen in detective-gevallen?’

‘Ja, in boeken. Maar ik weiger te geloven, dat “de ongekroonde koning van Milaan” ook maar iets er mee te maken heeft. Trouwens, - wat zou het motief kunnen zijn?’

Donald keek me plagend aan.

‘Als ik zo'n detective-uit-een-boek was, zou ik aanvoeren,

dat Corelli reden te over had, om Tarani uit de weg te ruimen. Het is toch een publiek geheim, dat hij hem allesbehalve geschikt vindt als schoonzoon? Waarom zou hij die inbraak niet geënsceneerd hebben, om de verdenking op Tarani te werpen?'

Ik schudde ongeduldig mijn hoofd.

'Maak alsjeblieft geen flauwe grapjes. Ten eerste zou de millionnair Corelli zich geen 20 Millioen laten uitbetalen door de verzekering en ten tweede: het is psychologisch volkomen onverklaarbaar, dat een man van zijn positie zulk een complot zou smeden *om zich van een ongewensten schoonzoon te ontdoen!!* Alleen het afgetakelde brein van een detective-boekenschrijver zou zulk een mogelijkheid waarschijnlijk kunnen vinden! Dat is geheel en al onmogelijk, idioot, onzinnig en krankzinnig en wat je maar verder wilt!'

'Bravo, bravo!' - Donald knikte ironisch - 'voor een beginneling lang niet kwaad! Maar als deze reden dus uiteraard vervallen moet - kan er geen àndere reden zijn?'

'Welke andere reden zou er bij een man als Corelli, kunnen zijn?'

Donald knikte weer en zijn ogen keken in een onbestemde verte.

'Inderdaad', zuchtte hij, 'inderdaad...' - En dan, opeens meedeelzaam: 'Kijk eens, Johny, - laten we eens analyseren, wat er eigenlijk gebeurd is. Een man wordt verdacht gemaakt, doordat men sporen rondstrooit, die naar hem toe leiden. Best, een geval, zoals er vele voorkomen en dat zo eenvoudig is, dat een rechtgeaard detective-boekenschrijver zich schamen zou, het te behandelen. Maar nu is er een kleinigheid, die ik niet van me kan afzetten: waarom was de m.a.d.s. zo gul met zijn "bewijzen". Begreep hij niet, dat de kwantiteit de kwaliteit schaadt...? Kom, zó onnozel is hij heus niet! Hij hield er dus rekening mede, dat de politie op een gegeven ogenblik zou kunnen gaan twijfelen aan de waarde van zulke sporen. En zeker zou een bekwaam advocaat weinig

moeite hebben, de rechtbank te overtuigen, dat geen verdachte, die niet totaal krankzinnig was, zó met de verdenking-wekkende voorwerpen zou rondspringen. Dus: waarom was de m.a.d.s. niet een beetje soberder in zijn bewijsvoering?

Dat is de kern van het mysterie, Johny! Probeer, of de tanden van jouw intellect hem kunnen stukbijten. Mij is 't, naar ik stellig meen, gelukt. Maar tòch... hm... Weet je, my dear, er zijn soms ogenblikken in mijn leven, dat ik me met wanhoop afvraag, waarom ik detective geworden ben en geen fatsoenlijk burger-beroep gekozen heb...

Kom, we zullen ons beneden laten troosten door de Lichte Muze en Lucullus, een uitgelezen paar, my dear friend!'

Hoofdstuk XI.
De ‘verdachten’.

De avond brachten wij in de danszaal van het hotel door. Dicht bij ons zat, zonder ook maar één seconde onderbreking, de heer van kamer 97, elk van onze bewegingen bespiedend en - tevergeefs wachtend op iets ‘verdachts’. Zonde voor de moeite, mijnheer!

Men begrijpt, dat wij na al de emoties van de middag wèl behoefte hadden aan rust en zo maakten wij het niet laat die avond. Omstreeks tien uur verdwenen wij in ‘hoger regionen’, spoedig gevolgd door onzen lijf-spion. - Gelukkig konden wij onze deur afdoende sluiten, zodat we met een gerust hart in bed konden stappen.

Donald sliep rustig, ik had één droom, waarin zeker honderd kogels verschoten werden en een stuk of tien moorden plaats hadden. De rest van de nacht was rustiger, zodat wij beiden geheel fit en monter de volgende ochtend opstonden. - - -

's Middags tegen lunchtijd waren wij al in de villa Corelli en wij gebruikten de maaltijd samen met de anderen.

‘Hallo!’ ontving signorina Elvira ons, ‘waar zijn de heren geweest?’

‘In Como!’ antwoordde Donald. ‘En een stuk de bergen in gegaan! En U?’

‘Wij waren in Napels. Vader had een bespreking met den “staal-koning”. Veel pleizier heb ik er niet van gehad, hoewel Papa zo vriendelijk was dit onderhoud in een restaurant plaats te doen hebben, zodat ik ondertussen eens kon dansen!’

‘En ze heeft daarbij nog wel een verovering gemaakt!’ mengde Corelli zich lachend in het gesprek.

‘Ja, een Franse tourist, Lubois of Dubois, heeft drie keer achter elkaar met me gedanst. Ik kon natuurlijk niet afzeggen, maar aangenaam was het me niet.’

‘Was hij zó onsympathiek?’ vroeg ik.

‘Dat niet, - maar U had zijn *gezicht* eens moeten zien, o, zijn gezicht!’

Donald glimlachte schelms: ‘Wat was er mee? Zó lelijk?’

‘Nou, zo - excuseert U het woord - zo idioot! Een gezicht waarvan je de stompzinnigheid kon aflepelen! Net een prent uit een humoristisch blaadje! Een caricatuur in één woord!’

We spraken nog een tijdje over dit onderwerp verder; toen betrok Baranzo de beide gebroeders Vismara in het gesprek met de vraag:

‘En waar hebben jullie uitgehangen?’

‘In... hm... in Milaan,’ antwoordde Guglio Vismara en hield zijn ogen hardnekkig naar beneden gericht.

‘Ja, we hebben niets bijzonders gedaan, getennist, gelezen, 's avonds naar de bioscoop,’ - voegde Cesare Vismara er aan toe.

De heren hadden wèl een kort geheugen! En dat zou wel zijn bijzondere oorzaak hebben. Ik maakte een aantekening in mijn geestelijk notitieboekje: ‘Gebroeders Vismara doen verdacht!’

De heren Vismara verwijderden zich dadelijk na de lunch. Corelli hield ze nog even staande: ‘Vanavond precies om half acht hier in de villa, hè, afgesproken?’ En tot ons: ‘Mijne heren, ik heb de eer U uit te nodigen tot een bezoek aan de Scala. 'n Nieuwe enscenering van “Carmen” - véél belovend! Kan ik U dus verwachten?’

Er was geen een, die de uitnodiging afsloeg! Wie zou deze prachtige opera niet willen zien in de beroemde Scala, met de beste zangers, en de weelderigste decors! - Zo werd dus afgesproken, dat het gezelschap precies half acht naar de eetzaal zou komen - al in avondkleding -

waarna men direct naar het Opera-gebouw zou rijden, waar Corelli een permanente loge had.

Donald had ‘het een-en-ander’ te doen en trok er dus weer alléén op uit, ik besloot op onderzoek uit te gaan, teneinde zo veel mogelijk inlichtingen te verkrijgen over de ‘verdachten’. Wij zouden elkaar 's middags bij ‘Motta’ ontmoeten.

Ik bracht een bezoek aan een bekend informatie-bureau, waar ik ongeveer een uur zoek bracht, en met vele waardevolle inlichtingen vertrok. Toen liet ik me aan een tafeltje van het ‘Motta’-terras neer, deed een bestelling en begon al hetgeen ik over de verdachten wist, op een blad papier op te tekenen. Zo verkreeg ik een zeer overzichtelijk beeld van de toestand. Ik laat het hier volgen:

I. *Commandatore Silvio Manzoni.*

Welgesteld, leeft van de rente van zijn zéér aanzienlijk kapitaal, sluit zo nu en dan een zaak af, die meestal een paar ton afwerpt. Leeft overigens op zijn landgoed. Boezemvriend van Corelli.

Het lijkt dus weinig waarschijnlijk, dat hij de m.a.d.s. zou zijn. *Het motief ontbreekt.* Heeft noch met Tarani iets uit te staan, noch kan van hem verwacht worden, dat hij 20 Millioen zal stelen.

Daarentegen: *hij is de énige van de* ‘*verdachten*’, *waarop de beschrijving past*, *die Sibilio ons van den* ‘*baas*’ *gegeven heeft:* ‘*Een man met ijzeren zenuwen*, *een sluwe kop*, *scherp verstand; iemand waar je respect voor moet hebben.*’

Conclusie: Voorlopig geen redelijke grond tot verdenking, maar - opletten!

II. *Gebroeders Vismara.*

Welgestelde jongelui, onbetekenend, - slechts het feit, dat zij familie van Corelli zijn, kon hun een plaats in de society verschaffen. (Vader was van mindere kom-af).

Tot nu toe was géén grond aanwezig tot verdenking; - nu echter:

a. het merkwaardige ronddolen in de buurt van het ‘café’.

b. het verzwijgen, dat ze in Napels geweest zijn.

Een ander - nog al fantastisch! - idee: misschien was een van hen de ‘baas’, die op deze wijze (zie ‘a’) mr. Plumpth en monsieur Dubois ongemerkt wou observeren?

Conclusie: ze zijn in elk geval minder onschuldig, dan ze eruit zien!

III. *Sibilio.*

Welgesteld, doch niet rijk, compagnon van Corelli bij één zijner bedrijven en aldus een man, met wien men rekening houdt. Zijn bronnen van inkomsten zijn niet alle bekend. ‘Men’ vermoedt, dat Corelli hem jaarlijks een zekere som schenkt. Of zou hij het geld uit de opiumhandel halen?!!

Van hem bekend, dat hij

a. zeker een hand heeft in het opium-zaakje.

b. niet de ‘baas’ is. (Of zou het mogelijk zijn, dat hij wèl de ‘baas’ is, doch zich als zodanig niet bij mr. Plumpth en monsieur Dubois wou bekend maken?! Dat zou kloppen met de twéédе brief, - waarin immers tegen deze beiden gewaarschuwd werd! Maar dan: waarom nam hij het masker af en maakte zich bekend als signor Sibilio?)

Wat de zaak-Tarani betreft: het zou best mogelijk kunnen zijn, dat zijn ‘strijdmakker’ Baranzo hem verzocht had dezen ‘en passant’ maar in de gevangenis te stoppen. En de 20 millioen voor de moeite??!

Conclusie: Hij kàn de ‘baas’ zijn, dus ook: de m.a.d.s. - doch dan moet ik ontdekken, waarom hij zich als Sibilio bekend maakte. Dat is het énige, wat niet klopt!

IV. *Baranzo.*

Is volgens verklaringen van Donald - tegen Tarani! - *zeker niet* de m.a.d.s.!

EINDCONCLUSIE: alle drie ‘verdachten’ (de on-

afscheidelijke gebroeders reken ik maar als één) hebben enige kans, voor de titel van ‘m.a.d.s.’ in aanmerking te komen en wel in de volgorde:

Sibilio, de gebroeders, Silvio Manzoni.

Ik was nauwelijks klaar er mee, toen Donald arriveerde. Ik verzocht hem 't geschrevene te lezen. Zijn oordeel luidde: ‘Niet kwaad, - alleen vergeet je enige belangrijke aanwijzingen. Zo b.v. het raadsel, hoe men in de woning van Tarani kon komen terwijl hij één sleutel onder zijn berusting had en de andere in de kluis van Elvira lag! En dat is iets, Johny, dat van het hoogste belang is, zoals je binnenkort wel zult merken!’

‘Binnenkort?’

‘Ja, de zaak lijkt mij zo goed als afgelopen. Als er zich tenminste geen complicaties voordoen. Wat ik, om je de waarheid te zeggen, *niet* waarschijnlijk vind!!’

Maar ja - ook een detective is geen profeet...!!

Hoofdstuk XII.
De eerste complicatie.

Donald en ik waren juist verdiept in de ontleding van een nieuw baksel van ‘Motta's’ kok, toen Pasquale op ons tafeltje kwam aanstormen, achterna gezeten door twee verwonderde kellners.

‘Goed... dat... ik... U... hier... vind, heren’, hijgde hij, ‘signor Corelli verzoekt U dringend zo vlug mogelijk naar de villa te komen!’

‘Wat is er dan gebeurd?’

‘Ik weet het niet...’

‘Toe, zeg de waarheid, Pasquale!’

‘Neen, waarachtig, signore, ik wéét het niet! Ik weet alleen, dat signor Corelli vreselijk opgewonden is. Hij loopt in zijn werkkamer heen en weer en buldert op ieder, die in zijn nabijheid komt. Signorina Elvira zit met twee rode ogen op een stoel, en huilt maar, huilt maar. De signor schijnt nogal woest op haar te zijn.’

‘Ja, maar waarom in 's hemelsnaam?’

‘'k Weet het niet, mijnheer’, herhaalde hij, zodat ik 't wel geloven moest.

We zaten even later in een taxi. Ik vertelde Donald in een paar woorden, het weinige, dat ik van Pasquale te weten was gekomen en zijn ogen kregen een ongemeen ernstige blik.

‘Nu zie je, Johny,’ zei hij met een mat glimlachje, ‘hoe voorzichtig een detective moet zijn met zijn woorden. Hier hebben we al de éérste complicatie!’

‘Hoe weet je dan...’

‘Geen vragen nu alsjeblieft, ik moet nu rust hebben!’

Hij sloot de ogen, leunde achterover in de kussens en zwéég.

Ik zweeg ook - en kreeg het gevoel, dat iets ernstigs op til was.

Zo bereikten we de villa; Pasquale betaalde, wij holden naar boven, naar de werkkamer. Op de gang hoorden we al de zware stem van signor Corelli en op ons kloppen maakte hij zelf de deur open. In de kamer zaten signorina Elvira - met betraande ogen en een ongelukkig gezicht, - en Commandatore Silvio Manzoni, met het kalme gezicht van een toeschouwer, die-buiten-alles-staat.

Corelli bood ons zwijgend een stoel aan, verschanste zich achter zijn kolossale schrijftafel en plantte zijn beide handen op het blad.

'Heren', begon hij dan met een stem, waarin een grote gemoedsbeweging beefde, 'ik vernam zo juist iets, dat mij niet alleen zeer verbaasde, doch tevens zeer teleurstelde. Teleurstelde in *Uw* persoon, mijne heren!'

Wij zwegen beiden - wat moest je dáárop antwoorden - en hij vervolgde:

'Zoeven maakte ik in een gesprek met mijn dochter de opmerking, dat signor Tarani nog altijd gevangen zit, trots alle onderzoekingen van de politie, die een aanwezig bewijs van onschuld zeker aan het licht gebracht zouden hebben. En waaruit ik dus concludeerde, dat ik maar goed gehandeld had, toen ik hem aan de politie overleverde. Waarop mijn dochter uitviel met de mededeling, *dat U*, *mr. Grabley*, *niet in zijn schuld geloofde*, *doch dat de ware schuldige het een of andere geheimzinnige individu met een romantische naam is*. Ik heb geen reden om aan te nemen, dat zij een onwaarheid gezegd heeft, doch ik vraag U voor alle zekerheid nog: *is dat waar*, *mr. Grabley?!*'

Donald antwoordde dadelijk, en uiterst kalm: 'Ja zeker, zo is het!'

Corelli stond op. Tot nu toe had hij in rustig en in opmerkelijk-kalm geformuleerde zinnen gesproken, nu barstte hij los:

'Dat getuigt op z'n minst gezegd, van weinig eerbied

en vertrouwen tegenover Uw gastheer en opdrachtgever, mr. Grabley. Dat is een handeling geweest, waardoor U mij een totaal onschuldigen man in de gevangenis deed zetten! Als U tenminste gelijk hebt, mijnheer de detective, wat ik niet zo grif wil aannemen!

Wel, wat hebt U ter Uwer rechtvaardiging te zeggen?'

Donald stond eveneens op.

'Ik ben mij niet bewust, mr. Corelli,' begon hij, snijdend-scherp, 'dat ik U of wien ook rechtvaardiging schuldig ben. U bent mijn gastheer, - een vriendelijkheid, die ik weet op prijs te stellen, doch overigens heb ik generlei verplichtingen tegenover U, mr. Corelli. Nu U dat niet inziet, zie ik me tot mijn spijt genoodzaakt Uw huis onmiddellijk te verlaten. Ik dank U intussen voor de gastvrijheid, die U mij tot nu toe hebt verleend!'

Hij boog en - wou zich verwijderen.

Corelli hield hem bij de schouder vast.

''t Was niet mijn bedoeling U te beledigen, mr. Grabley en het kan zijn, dat ik me in mijn opwinding slecht uitgedrukt heb. Ik wil mijn vraag dus anders formuleren: Bent U bereid mij een verklaring van Uw handelwijze te geven?'

'Dàt zeker, mr. Corelli. 't Is een nogal lang verhaal, wij willen dus plaats nemen.'

'U veroorlooft toch,' vroeg Corelli nog, 'dat mijn boezemvriend en vertrouwde, Commandore Manzoni, bij dit gesprek aanwezig is?'

Het was Donald natuurlijk onmogelijk een 'boezemvriend' en 'vertrouwde' van Corelli de deur te wijzen, dus zei hij maar: 'Als *U* er geen bezwaar tegen hebt, dan zal ik het zeker niet hebben!' - Hij dacht even na, dan:

'U weet, mijne heren - pardon, mejuffrouw en mijne heren, - dat de kring der verdachten door één omstandigheid beperkt wordt en wel door het feit, dat de dief den-jongen-aan-het-tafeltje moest passeren. Wij concludeerden daaruit, dat de dader òf een vriend òf zelfs een familielid van den heer Corelli zijn moet. Zeer ten onrechte, mijne heren, want het zou immers èven goed

in deze situatie passen, als de dief *tot het dienstpersoneel* behoorde. En dàt, mijne heren, is mijn theorie: iemand uit het dienstpersoneel heeft de daad begaan en de schuld proberen te werpen op signor Tarani, - wat hij zó handig gedaan heeft dat wij allen er ingelopen zijn. Later heb ik echter enige dingen ontdekt, die nog niet klopten en zo besloten tot de stelling, dat de dader is - de m.a.d.s., iemand die uit het verborgene opereert.'

'Zéér romantisch', vond Corelli spottend, 'maar als ik eerlijk wil zijn moet ik U wèl zeggen, dat U me niet overtuigd hebt.'

'Dàt spijt me heus!'

'En... dat ik de indruk heb, dat U ons allen voor de mal houdt, mr. Grabley, - maar zó dom ben ik niet!'

'Hoe bedoelt U?' vroeg Donald verwonderd.

'Waarom hebt U Tarani dan in de gevangenis laten zitten, in plaats van zijn onschuld te getuigen?'

'Omdat ik den dader niet wou tonen, dat ik 'm dóór heb!'

'Hm, - en waarom hebt U daar zo'n groot geheim van gemaakt?'

'Omdat ik uit ondervinding weet, dat hoe meer mensen het weten, des te meer kans er bestaat dat het geheim geen geheim blijft.'

'En heeft U al sporen?'

'Tè veel sporen, zeker niet, mr. Corelli. Ik heb nog nooit een zaak onder handen gehad, die zó weinig houvast gaf. Ik heb bijna alle leden van Uw dienstpersoneel laten bespioneeren, - er kwam letterlijk *niets* aan het licht, dat ook maar in de verste verte op een spoor leek!'

'Dat wil ik graag geloven,' deed Commandore Manzoni zich horen, 'het personeel is al zó lang in dienst van mijn vriend, dat we van hun trouw wèl overtuigd kunnen zijn. En ik voor mij geloof dan ook, dat U op de verkeerde weg bent.'

''t Is mogelijk,' vond Donald kalmpjes 'Laat U me nog maximum één week tijd, dan zal ik U òf den dader overleveren òf de politie in de zaak mengen.'

‘Goed. Afgesproken, nog één week geef ik U de tijd om te experimenteren, -’ er klonk een onmiskenbare spot in Corelli's stem, - ‘doch dan zal ik de domme, trage politie in het geval mengen. Hoewel mij dat, - excuseert U mij, dat ik het zó openhartig zeg - *nièt* nodig lijkt. Als er tot nu toe niet ontdekt is, dat Tarani's *on*schuld kan bewijzen, dan zal er wel niets zijn.’

‘Ja, maar dat wat mr. Grabley zegt...’ begon signorina Elvira.

‘Kan best fantasie zijn van een vol-ijverig detective. 't Kàn ook anders zijn, - ik zal in elk geval maar het hoofdbureau van politie opbellen, dat ze Tarani dadelijk in vrijheid moeten stellen. In de ambtelijke taal omgezet zal “dadelijk” wel betekenen morgen middag. Die paar uur moet hij maar blijven zitten - doch ik zou het niet voor mijn verantwoording kunnen nemen, om hem langer op deze plaats te laten.

Mr. Grabley, ik wil hopen, dat U ons spoedig iets méér zult kunnen vertellen, iets dat meer duidelijk en meer positief is.

En dan is dit incident voorlopig gesloten, het is bijna tijd om zich te gaan kleden voor het souper. Dus tot straks, mijne heren!’

Hij knikte ons vriendelijk toe. Commandore Manzoni zat ons na te kijken met een brede, geamuseerde glimlach op zijn energiek gezicht...

Signorina Elvira liep met ons mee. Ze hield Donald al dadelijk staande en vroeg op een toon, die me werkelijk ontroerde:

‘Dus de zaak staat zó slecht?’

‘Ik zou U eigenlijk niet moeten antwoorden, miss Corelli, omdat U mij net zo'n lelijke kool gestoofd hebt. Maar ik wil U niet in ongerustheid laten. De zaak staat beter, dan ik haar vanavond voorgesteld heb...’

‘...omdat Manzoni er bij zat’, begreep ze.

‘...Juist, ook daarom! Ik kan U zeggen: heb vertrouwen in mij!’

‘Dus de dader...’

‘...zal binnen zeer korte tijd achter slot en grendel zitten!’

Ze drukte krachtig zijn hand; keek hem aan met een blik, die méér zei dan een banaal: ‘Dank U!’

‘Met het oog hierop kan ik U zeggen, dat U vanavond zeker wel het recht hebt om U te vermaken. Dat hebt U overigens wel nodig, na deze stormachtige middag!’

‘Mr. Grabley, ik heb mijn erewoord gebroken, maar ik kòn me niet meer inhouden toen mijn vader voor de zóveelste keer het sprookje van Mario's schuld opdiste. Ik kòn niet meer...’

‘'t Is al goed, miss Corelli. Vergeet de hele zaak maar. Nog enkele dagen, en dan zal ze achter de rug zijn. Tot straks, dus. -’

Wij liepen dadelijk naar onze kamers.

‘Pfff!’ zuchtte ik, ‘dat was me eventjes een onpleizierige situatie. Maar gelukkig is die “eerste complicatie” met een sisser afgelopen!’

‘Zó?’ vroeg Donald, legde zijn hand op mijn schouder en keek me zéér ernstig in de ogen. ‘Denk je dat? Laat ik je dan vertellen, dat de situatie zo ernstig is, als ze nog nooit geweest is! Je kunt er zeker van zijn, dat de uitval van juffrouw Corelli geen geheim zal blijven. De m.a.d.s. is dus gewaarschuwd. Hij weet nu, dat men zijn spel doorziet. En wat denk je, dat hij met een zekeren signor Tarani doen zal, - met een signor Tarani, die o.a. zeer verdachte dingen opmerkte over Baranzo's gedrag? Bij Baranzo, die in dienst van den m.a.d.s. staat! Valt dus de verdenking op Baranzo, dan is de positie van den “baas” en van den m.a.d.s. óók in gevaar gebracht. Wat zal hij dus doen met Tarani?!! Johny - *Tarani verkeert in levensgevaar*, *zodra hij de gevangenis slechts verlaat!!*’

‘Dat kan dus zijn: morgenmiddag!’

‘Juist! Johny - neem pen en papier en schrijf aan onzen vriend Galeozzi, dat hij onmiddellijk de wacht bij de gevangenis moet betrekken en mij onmiddellijk melden, als Tarani op vrije voeten wordt gesteld! Belangrijk is

ook, dat wij vernemen of iemand hem nog bezoekt in dien tussentijd!'

'Moet Galeozzi met hem meegaan? Of hem volgen?'

'Neen, dat vooral niet! De m.a.d.s. mag niet gewaarschuwd worden! Ik geef voor Tarani een brief mee, waarin ik hem zal waarschuwen dat hij zijn woning niet mag verlaten voor hij me gesproken heeft. Die brief moet Galeozzi dadelijk afgeven! Vlug, Johny, ga schrijven; ik zal intussen mijn briefje voor Tarani klaarmaken.'

In de brief van Galeozzi liet ik doorschemeren, dat wij den m.a.d.s. al op het spoor waren en dat hij zeer veel kon winnen als hij ons hielp. Met nadruk wees ik hem op het feit, dat Tarani in levensgevaar verkeerde en dat alles van hem afhing en van de snelheid, waarmee hij ons van mogelijke gebeurtenissen op de hoogte zou stellen. Donald stopte zijn briefje ook in de envelop en sloot haar.

'Wat nu?' vroeg ik. 'Hoe krijgt Galeozzi deze brief?'

'Wij gaan nog even een wandelingetje maken. Op straat zullen we wel zien wat te doen valt. Kleed je vlug om. Johny, vergeet niet, dat op het ogenblik een mensenleven van onze handelwijze afhangt!'

'Nog iets, Donald - als de m.a.d.s. werkelijk behoort tot het groepje verdachten, dat wij kennen, als het b.v. Commandore Manzoni is, - hoe zal Tarani dan handelen als zo-iemand hem in zijn woning opzoekt en verzoekt mee te gaan? Hij zou hem toch volkomen vertrouwen!'

'Zeker, - als hij echter mijn briefje leest, zal hij weten dat zijn vertrouwen misplaatst is. Ik heb hem vier namen genoemd, namen van mensen met wie hij onder geen enkele voorwaarde mag uitgaan; - onder deze vier namen bevindt zich óók de naam van den m.a.d.s. Overigens heb ik hem nog extra op het hart gedrukt, om *niemand*, letterlijk niemand te vertrouwen. Dat zal wel genoeg zijn!'

'Laten we het hopen, Donald!'

Jawel, laten we het hopen...

In een geforceerd tempo werd ons toilet voltooid. We keken elkaar nog even aan, trokken onverschillige gezichten en gingen op de deur toe. Met een plotselinge

ruk opende Donald haar. Voor ons verrees de gestalte van een man...

...Commandatore Silvio Manzoni!! ...

'Hallo, commandatore!' riep Donald verbaasd uit. Ik dwong mijn ogen om minder scherp het gezicht van Manzoni te observeren...

'Ja... hm... ziet U, ... mr. Grabley,' hakkelde de anders zo energieke Manzoni, 'ik wou eigenlijk... ik was van plan om U om nadere inlichtingen te vragen.'

'Waarover?'

'Over dat, wat U ons zo juist verteld hebt. Ik kan het niet zo gemakkelijk verwerken! Zou U mij b.v. willen vertellen...'

Donald begon te lachen.

'U schijnt aan een plotseling opgekomen "detectivitis" te lijden, - een zéér gevaarlijke ziekte, commandatore! En het spijt me ten zeerste, dat ik U er voorlopig niet van kan afhelpen! Het is me werkelijk onmogelijk om meer los te laten'.

'Dus U weet wèl meer?!!

'Nu, U ziet wel, hoe voorzichtig ik met mijn woorden moet zijn! Heus, over twee of drie dagen zult U de waarheid weten!'

'Dan zal ik me met deze verzekering maar tevreden stellen. Heren - tot straks.' En hij ging de gang door en de trappen af, - met vlugge, gehaaste tred.

'Wat zeg jij over deze ziektesymptomen?' vroeg Donald.

'Ik zou er geen eed op durven doen, dat ze ècht zijn!'

* * *

Wij stuurden een taxi-chauffeur met de brief naar Galeozzi; dat hij 'm werkelijk zou afgeven, hadden we verzekerd door de bepaling, dat de Italiaanse detective hem een beloning van tien Lire zou geven bij ontvangst.

We liepen met een omweg naar de villa terug. Op een verlaten straatje ontdekten we de gebroeders Vismara, in druk gesprek. Ze keken van tijd tot tijd om, blijkbaar met de bedoeling dadelijk te ontdekken, als er iemand

achter ze kwam lopen. Zo kwam het ook, dat we slechts enkele woorden opvingen, geuit door Cesare:

'...je móét mee vanavond!'

Toen ontdekten ze ons en brachten hun gesprek op een kans, die Perry in de a.s. Davis-cup-wedstrijd zou hebben...

Wij waren juist van plan het stille straatje te verlaten, om ons naar de drukkere verkeersweg te begeven, toen er net twee personen aan het andere einde opdoken. Zijne Excellentie Baranzo en... Silvio Manzoni, in druk gesprek, de hoofden dicht bij elkaar gestoken. Blijkbaar waren wij niet de enigen, die dit stille straatje een geschikte plaats vonden!

'Zeg, Donald?' begon ik, zijn gepeins verstorend, - 'Heb jij óók dat gevoel, dat er electriciteit in de lucht zit?'

Hij keek me ernstig aan.

'Ik loop juist te prakkizeren, in welke vorm de spanning zich zal ontladen!!'

* * *

Ik kom nu tot een beschrijving van de ogenschijnlijk totaal onbenullige gebeurtenissen, die zich afspeelden tussen onze terugkomst in de villa en het vertrek naar de Scala; - zij bleken later van het grootste gewicht te zijn!

Toen wij de voor-hal betraden, waren de gebroeders Vismara reeds verdwenen; wij toefden nog even bij het tafeltje van Tonio, die een paar brieven voor ons had - van thuis - en liepen nog even naar boven, omdat we vergeten hadden onze sigarettenkokers te vullen. Op de eerste etage kwam Pasquale ons voorbijrennen.

'Hallo, waarom zo'n haast?'

'Ik moet nog een middeltje tegen hoofdpijn laten brengen, voor signor Guglio Vismara!'

'Loop dan maar vlug, Pasquale, - anders kan mijnheer Vismara zeker niet meer mee!'

Aan het einde van de gang lag de kamer van de gebroeders. Wij moesten haar voorbij om de trap voor de tweede etage te bereiken, waar zich ónze appartementen

bevonden. Toen we voorbij de deur kwamen, hoorden we een heftige woordenwisseling. zó luid, dat we haar woord voor woord konden volgen!

'...En ik zeg je, ...*), dat je wèl meegaat, versta je dat!' - Dat was Cesare, buiten zichzelf van drift.

'Ik heb je al gezegd, dat ik hiér blijf en daar blijft het bij, begrepen!' Guglio's stem klonk vastbesloten en véél kalmer.

'Maar dat betekent toch je leven in de waagschaal stellen! Je weet, dat die lui al héél vlug met de revolver zijn! Als je het geheim per sé wilt ontdekken, zeg het dan aan Corelli, dan kan die er de politie op afsturen. Maar je gaat *niét* zelf op onderzoek uit! Ik zeg je, ..*), dat je méégaat, dus..'

'...ik blíjf en als je het gevaar niet nóg groter wilt maken, moet je nu je mond houden en een kalm gezicht trekken!'

'...*)!! Je gaat méé!'

'Ik blijf!!'

'Je gaat méé!!'

Het verdere verloop van deze interessante dialoog konden we niet meer volgen: op de trappen waren vlugge voetstappen hoorbaar, zeker de bediende, die het hoofdpijn-middeltje kwam brengen voor Guglio Vismara.

Toen wij een vijf minuten later de eetzaal betraden, vonden we signor Corelli, Manzoni en Sibilio in een groepje bij elkaar staan.

'Stel U voor,' betrok Manzoni ons in het gesprek, 'mr. Sibilio kan vanavond niet meegaan!'

'Wat hoor ik,' deed Donald ernstig. 'U wilt Carmen in de steek laten! Dat kan toch niet in ernst Uw bedoeling zijn!'

''t Is ook niet mijn bedoeling. Ik ben geheel passief in deze kwestie, het Noodlot heeft het zo gewild! Ik kreeg juist een telefoontje van een zakenvriend, dat hij me absoluut nog spreken moest. Ik dacht aan Carmen en -

*) Hier volgde een woord, dat ik niet kan neerschrijven.
*) Hier volgde een woord, dat ik niet kan neerschrijven.
*) Hier volgde een woord, dat ik niet kan neerschrijven.

weigerde, doch de nuchter-zakelijke argumenten, die mijn vriend wist aan te voeren, waren zó steekhoudend, dat ik tenslotte moest zwichten!'

'Tja, als de Plicht roept...' lachte Donald.

Toen kwam een optocht aan. Voorop Cesare Vismara, met een gezicht, dat hij waarschijnlijk voor 'kalm' wilde laten doorgaan; waarop men echter zonder veel moeite woede en zenuwachtigheid aflas. Daarachter Guglio, met het gezicht van een martelaar, die helse pijnen uitstaat, - aan zijn jasslippen vastgehouden door Elvira, die in haar éne hand een flesje met het etiket van een bekend hoofdpijn-middel, droeg en steeds maar herhaalde:

'Toe nou, Guglio, slik een paar lepeltjes, het zal je *heus* goed doen!'

Waarop Guglio met de hand naar zijn voorhoofd tastte en geprikkeld antwoordde: 'Nee, nee, dank je.' En tot ons, verklarend: 'Ik heb net twee tabletjes ingenomen! Heren, ik kan onmogelijk meekomen vanavond! Ik ben alles behalve in een toestand om aria's en duetten te verdragen! Ik ga meteen naar bed!'

'Wat hebt U dan? Hoofdpijn?' informeerde Silvio Manzoni.

'Hoofdpijn en keelpijn en het gevoel, dat ik ieder ogenblik kan omvallen. - Brrr, ik voel me miserabel.'

'Merkwaardig!' constateerde de commandatore, 'vanmiddag nog scheen U helemaal fit te zijn. Enfin, een mens weet nooit wat hem een paar uur later wacht! Kruip dus maar in bed!'

'Wil je niet eens meer het souper gebruiken?' vroeg Corelli.

'Neen, dank U! Ik kan geen hap naar binnen krijgen. Nu, tot morgenochtend dan, heren, en amuseert U zich best!'

Gesteund door zijn broer verwijderde hij zich met kleine, voorzichtige pasjes; een hand rustte op z'n voorhoofd en zijn gezicht had kunnen dienen voor een beeldstudie: 'De Martelaar' ...

'Dat zijn er dus twee', constateerde Corelli met on-

miskenbaar leedvermaak, ‘die vanavond het genot van Carmen zullen moeten missen!’

‘Laten wij nu klinken op de gezondheid van de overigen!’ stelde Manzoni voor en schonk ons een licht likeurtje.

* * *

Het souper smaakte me niet bijzonder. Ik besteedde zéér weinig aandacht aan de nieuwe scheppingen van Corelli's eminenten kok, doch verdiepte mij in een zeer opwindend gedachtenspel:

Guglio Vismara bleef dus thuis; hij zou zijn voornemen ten uitvoer brengen. Wàt dit eigenlijk was, kon ik slechts gissen: het moest op de een of andere wijze in verband staan tot de opium-geschiedenis. Wat zocht hij dan hier thuis? Of bléef hij niet thuis? In elk geval kon ik aannemen, dat hij op eigen houtje aan het speuren wou slaan. *En speuren was op dit ogenblik, nu de m.a.d.s. gewaarschuwd was, - een zéér gevaarlijke bezigheid!* Het gevoel van gevaar werd bijna tastbaar, - *nu Sibilio òòk achterbleef!* Het was niet moeilijk deze beide feiten te combineren en de uitkomst was verschrikkelijk! Donald begreep dat ook - want toen ik hem toefluisterde:

‘Vismara en Sibilio blijven beiden thuis...!’ - antwoordde hij:

‘Ik weet wat je bedoelt! *We moeten echter tòch meegaan!*’

Waarschijnlijk was Donald van plan zich later op de een of andere manier ongemerkt uit de voeten te maken. Als er intussen maar niets gebeurde!-

Deze gedachten waren - men zal het begrijpen - nu niet bepaald bevorderlijk voor de eetlust en daarom duurde het souper mij vandaag bijzonder lang. Tegen half negen ging het gezelschap naar de auto's. Vóór ons reed Sibilio weg. Als hij maar niet zo gauw zou terugkomen...

In twee auto's reed het verdere deel van het gezelschap naar de Scala.-

Honderden elegant geklede dames en deftig geklede

heren wandelden in de gangen van het prachtige operagebouw heen en weer. Men knikte elkaar toe, sprak een paar woorden en paradeerde dan verder. Ik verdacht er velen van, dat ze hier niet kwamen om der wille van de muziek, maar om te tonen: 'Ik ben er ook!'

Het spreekt vanzelf, dat signor Corelli en zijn gasten veel bekijks hadden. Wie er maar even aanspraak op kon maken, kwam onzen gastheer de hand drukken. Toen wij in de loge plaats hadden genomen, voelden we veel blikken op ons rusten en ik voor mij was dan ook blij, toen de lichten doofden en het orkest de ouverture inzette.

Ik keek Donald aan - zou hij nú wegsluipen? Hij zat met z'n hoofd in zijn handen, blijkbaar in diep gepeins. Ik wou niet storen. Trouwens, ik vertrouwde er op, dat hij wel het geschiktste moment zou bepalen. Dus draaide ik me om en... stootte tegen Corelli's arm. Hij stootte op z'n beurt tegen de grote toneelkijker, die op de ballustrade lag en het zware voorwerp sloeg naar beneden. In de volgende seconde hoorden we een gil, - dan uitroepen: 'Hij is gewond!' - 'Bloed!!' 'O, - hij is dood!'

Corelli en ik sprongen op, en stormden naar beneden. Toen wij de zaal betraden was daar alles al rustig. De gewonde was naar buiten geleid, - wij liepen hem achterna en ontmoetten hem nog juist in de gang. De man zag lijk-bleek; op zijn voorhoofd kleefde bloed en uit de zakdoek, die hij tegen de wond hield, sijpelde een dun straaltje van de kostbare vloeistof.

'Ik zal hem direct naar een ziekenhuis brengen', zei Corelli tot mij. Hij sprak enkele woorden met den gewonde en wij liepen naar de auto toe. De chauffeur was nergens te bekennen.

'Dàn zal ik maar zelf chaufferen!' besliste Corelli. Hij liet den man voorzichtig plaats nemen, zette zich achter het stuur en gaf gas.

'Ik kom zo gauw mogelijk terug', riep hij mij nog toe en de auto schoot vooruit.

Ik keerde naar de loge terug, stelde allen gerust en wendde me tot Donald:

‘Nu, wanneer gaan we?’

Hij antwoordde niet. Hij zat nog steeds met zijn hoofd in de handen en had de ogen gesloten. Als ik niet beter wist, had ik er een eed op kunnen doen dat-ie sliep! Nu begreep ik dat hij nog steeds bezig was met het verwerken van een moeilijk vraagstuk - *welk??* - en keerde me weer om.-

De opvoering was technisch tot in de puntjes verzorgd en de acteurs overtroffen zichzelf. De muziek stroomde wild en onstuimig - en sleurde me mee in haar tomeloze vaart. Ik vergat alles, - vergat de Scala, vergat Donald, vergat zelfs den m.a.d.s....

Toen - het liep al tegen het einde van de eerste acte, - voelde ik een beleefde tik tegen mijn arm. Ik ontwaakte als uit een droom en keek eerst nietbegrijpend om me heen. ...Ik zat in de Scala! En die man achter me was een portier!

‘Signore! Deze brief werd voor U gebracht. Men zei, dat het uiterst dringend was!’

‘Dank je!’ - Een brief? Uiterst dringend?

Ik scheurde de enveloppe open en las:

> ‘*Sibilio is om kwart voor negen bij Tarani's gevangenis gearriveerd. Hij had een lang gesprek met hem, - dat zeer opwindend scheen geweest te zijn - en voerde vervolgens een gesprek met den commissaris, over de invrijheidstelling. Resultaat van dit gesprek kon ik nog niet te weten komen.*
>
> *Sibilio is naar het station vertrokken en zoëven bereikt mij het bericht, dat hij per trein naar Turijn is afgereisd.*
> *GALEOZZI*’.

In enkele seconden had ik het nieuws verwerkt. Sibilio was dus *niet* naar de villa *en Guglio Vismara was dus niet in gevaar!!* Gelukkig! Ik was werkelijk dol-blij!!

‘Galeozzi bericht mij hier, Donald, dat Sibilio...’

Ik hield verbaasd op.

Donald zat nu te knikkebollen!! Hij sliep nu werkelijk!! Vergissing was onmogelijk!!

'Donald!' - Geen antwoord.

'Donald!!' - Geen antwoord. Ik stond op en bracht mijn mond bij zijn oor.

'Donald!!!' - Hij schudde zijn hoofd en - dommelde weer in.

O, God, wat was er gebeurd?? *Dit was toch geen normàle slaap*!

Ik trok aan zijn arm, schudde hem heen en weer, trok 'm tenslotte aan zijn haren - en eindelijk, eindelijk sloeg hij de ogen op.

Baranzo draaide zich om. 'Wat is er met mr. Grabley?'

'Och, niets bijzonders, hij voelt zich onwel. Ik ga met hem even naar buiten. Maar laat U zich niet storen!'

Ook de dames en de heren Vismara en Manzoni stelde ik gerust en expedieerde Donald dan met veel moeite de gang op. Hij kon nauwelijks lopen en leunde zwaar op mijn arm.

'Wat is er gebeurd, Donald?'

Hij antwoordde nog steeds niet. Met de hand wreef hij zich de ogen uit - die flets en mat stonden. En dat bij hem - waar ze altijd vol tintelend leven waren!

'Donald!!'

Toen kwam voor het eerst een woord van zijn lippen:

'Dorst!! Water!!'

Ik voerde hem naar een was-kamer en liet de waterstraal lopen. Dan gaf ik hem een groot glas van 't ijskoude water, dat hij in één lange teug naar binnen sloeg. Toen duwde hij zijn gezicht in de waskom en plaste enige tijd rond. Langzaam aan werden zijn bewegingen energieker en toen hij zijn gezicht weer had afgedroogd, zag ik dat zijn ogen weer de oude uitdrukking hadden.

'Een slimme kerel, die m.a.d.s.!' zei hij waarderend. 'Als hij nog een beetje meer geluk gehad zou hebben, zou ondergetekende en zijn geheim voorgoed uit deze wereld zijn verdwenen!'

'Dus je gelooft aan een aanslag op je leven?'

‘Juist Johny! Ik ben er van overtuigd, dat de dood slechts door de een of andere gelukkige omstandigheid niet is ingetreden.’

‘En waarom?’

‘Omdat de m.a.d.s. zich in 't nauw gedreven voelt! Hij weet dat zijn einde nadert! Johny, Johny, jou zeg ik het, - ik zal de zaak tot het bittere einde uitvechten! Johny, my friend, we kunnen ons voorbereiden op een gevaarlijke strijd, - de m.a.d.s. zal zich niet zo gauw gewonnen geven. Maar we zullen de tanden op elkaar zetten en dóórstrijden, - is 't niet?’

‘Op mij kun je rekenen, Donald!’

‘En nu iets anders, Johny. Is er in den tijd, dat ik een uiltje knapte, iets bijzonders gebeurd?’

‘Ja, twee dingen, - één onbelangrijk en één belangrijk’. Ik vertelde hem het incident, door de vallende kijker veroorzaakt en de ontvangst van Galeozzi's brief. - ‘Deze brief zegt ons, dat we niets te vrezen hebben - wat Vismara betreft, bedoel ik - omdat Sibilio immers de énige van onze verdachten was, die niet in ons gezelschap vertoefde!’

‘Justement, - en tòch moeten wij nu een kijkje “thuis” nemen! Ga jij je eerst eens overtuigen, of alle “verdachten” nu ook werkelijk aanwezig zijn - zeg dan, dat je met mij een paar minuten gaat wandelen en kom onmiddellijk hier terug!’

In de loge was al enige ongerustheid ontstaan over Donald's toestand en ik haastte mij te verklaren dat 't niets ernstigs was.

‘Nu, is me dat een avond met incidenten!’ zuchtte Corelli, die inmiddels teruggekomen was.

‘Hoe staat het met “Uw” patient?’ informeerde ik, - ondertussen alle personen goed opnemend. Ja, ze waren allen present: Cesare Vismara, Silvio Manzoni, Baranzo.-

‘Redelijk wel!’ antwoordde Corelli. ‘De wonde is verbonden en ik heb nog een pleister gelegd in de vorm van een paar bankbiljetten. En de geneesheer, met wien ik na het onderzoek nog een onderhoud had, - daarom

bleef ik zo lang uit - verklaarde mij met de meeste nadruk, dat er absoluut geen gevaar bestaat.'

'Nu, dat is maar gelukkig! Ik voel me nl. de hoofdschuldige!' verzekerde ik, geheel naar waarheid. Nogmaals de verzekering gevend, dat ik vóór het begin van het tweede bedrijf terug zou zijn, - nam ik met een buiging afscheid. Het gezelschap stond ook op, omdat de pauze juist was begonnen.

Donald wachtte me op met een ongeduldig gezicht. We stapten dadelijk weg en het hier volgende gesprek werd gedeeltelijk op straat, gedeeltelijk in een taxi gevoerd, die ons in een krankzinnig tempo naar de villa voerde.

Donald informeerde eerst naar de toestand van het slachtoffer mijner onvoorzichtigheid en verzocht me dan de brief van Galeozzi woordelijk te vertalen.

'Ik snap niet,' begon ik, 'wat het doel van ons bezoek is! Tenzij - je niet aan de mededelingen van Galeozzi gelooft!'

'Ik geloof er wèl aan, Johny, Sibilio heeft geen voet gezet in de villa. En tòch ben ik niet gerust!'

'Maar de verdachten zijn toch...'

'...de hele tijd in jouw gezelschap geweest, wil je natuurlijk beweren! Ik wil je niet beledigen, maar ik wil je toch onder het oog brengen, dat je aandacht op deze avond het een en ander te wensen overliet, - gezien het feit, dat je mij een hele tijd rustig hebt laten doorslapen!'

'Neen, Donald', verdedigde ik me, 'zó geboeid was ik toch niet, om niet te bemerken dat een van de verdachten geruime tijd is weg geweest, - een moord bega je gewoonlijk niet in vijf minuten! Trouwens, de weg naar en van de villa duurt óók wel een goed half uur, - gelijk wij nu zelf zullen kunnen constateren.'

'En toch,' hield Donald koppig vol, 'heb ik het gevoel, dat er iets in de villa gebeurd is!'

'Maar dat is toch met geen mogelijkheid logisch te verklaren, - tenzij...'

'...tenzij...?'

‘...tenzij je aanneemt, dat ik blind was!’

Donald keek me glimlachend aan.

‘Johny - je *was* blind! In geestelijke zin!’

Toen hield ik mijn mond maar, omdat er met detectives niet te praten valt. En juist op dat ogenblik hield de taxi, piepend en knarsend, voor de villa stil.

Hoofdstuk XIII.
De tweede complicatie: moord?

Het hele gebouw was onverlicht, omdat het personeel zijn uitgangsavond had. Er waren nog wel twee kamermeisjes aanwezig, maar die hadden verlof zich in de keuken-gebouwen op te houden. In de voor-hal was dus ook niemand aanwezig, toen wij binnentraden, nadat we eerst de voordeur zo geruisloos mogelijk hadden geopend*). Er brandde een klein lampje bij de trap naar de werkkamer.

Wij stonden enige ogenblikken roerloos op één plaats en luisterden. Geen enkel geluid. Doodse stilte, - zó onnatuurlijk voor dit gebouw, dat altijd vol leven en rumoer was, - dat ik een koude rilling over mijn rug voelde gaan. Ik voelde behoefte om te spreken, - niét omdat ik iets te zeggen had, doch eenvoudig om die lugubere stilte te verbreken:

'Zullen wij...'

'Mond houden!' sneed Donald me resoluut af. 'Hier heb je een zaklantaarn. Maak licht en kijk goed uit je ogen! We gaan eerst naar de werkkamer van signor Corelli.'

Hij knipte óók zijn lantaarn aan en twee scherpe lichtbundels belichtten de trap. Donald aarzelde even voor hij zijn voet op de eerste trede zette. Dan scheen het, alsof hij iets ontdekt had. Hij bukte zich en bleef enkele seconden gespannen kijken.

'Wat is er?' informeerde ik.

'Merkwaardig!' was het antwoord. Donald kroop op zijn knieën over de vloer rondom de trap en lachte dan zachtjes.

*) Ieder der gasten bezat een huissleutel.

‘Kijk!’ beval hij dan en wees op de grond. Ik zag het glimmende linoleum, - overigens niets.

‘Wat bedoel je?’

‘Buk je maar - en let op de *stoflaag!*’

Toen ik me bukte bemerkte ik inderdaad een microscopisch-dun laagje stof op het linoleum. Door het geopende raam voerde de wind zóveel stof-deeltjes mee, dat de hele grond met deze fijne laag bedekt was. (Ik had de dienstboden al vele keren horen klagen!).

‘Ja, - en?’

‘Kijk dan naar de eerste trede!’

De eerste trede was zeker een anderhalve meter lang; in 't midden lag een brede loper, maar aan weerszijden bleven nog stukken onbedekt linoleum over. Ik bekeek ze nu - en begreep, wat Donald bedoelde!

Het stoflaagje was hier niét aanwezig!

‘Dat wil dus zeggen...’

‘...dat iemand kort geleden nog op dit linoleum heeft getrapt en toen zijn voet-afdruk verwijderde!’ - Donald keek me scherp aan. - ‘*En dat wil ook zeggen, dat wij ons op iets ernstigs moeten voorbereiden!*’

‘Hoezo? Dat begrijp ik niet helemaal!’

‘Omdat het duidelijk is, dat de man, die hier kort geleden op 't linoleum trapte, een zware last gedragen heeft. Anders zou hij wel niet van de loper afgeweken zijn!!’

‘En die zware last...’

‘...was, als ik me niet heel erg vergis: *een menschelijk lichaam!*’

Ik wou nog iets vragen, maar Donald wenkte me, dat ik zwijgen moest. We liepen zwijgend de trappen op, ieder een helft ervan belichtend. Bij de voorlaatste trede pas ontdekten we iets, dat onze - of beter: Donald's - veronderstelling bevestigde. Op de trapleuning was op een bepaalde plaats het stoflaagje éven afgeveegd.

‘Hier heeft natuurlijk een zeker voorwerp langs geschuurd!’

De gang lag ook in het donker. Wij liepen zonder meer

naar de werkkamer toe. Doodse stilte. Donald opende de deur. Egyptische duisternis.

'De gordijnen zijn natuurlijk dichtgeschoven!' meende ik.

'Juist! We moeten nu een vervelend werkje doen, Johny. De vloer en het kleed van deze kamer moeten centimeter voor centimeter worden onderzocht. Aan het werk! Nauwkeurig - maar ook vlug! We mogen niet te lang uitblijven!'

We hadden geluk. Na twee minuten ontdekte Donald een donkerrode vlek, - nauwelijks groter dan een speldekop! - op het tapijt.

'Bloed!' zei hij slechts. Even zocht hij met de lichtstraal de kamer af - alles stond op zijn plaats, geen teken was aanwezig, dat iemand deze kamer betreden had - laat staan, dat er zich hier een heftig toneel moest hebben afgespeeld.

'En wat nu?' vroeg ik, toen we weer op de gang stonden.

'Nu gaan we naar de kamer van signor Guglio Vismara!'

- Nooit zal ik die gang door het stik-donkere huis vergeten; het was stil, - ik zou bijna willen zeggen: er hing een zware, angstaanjagende stilte. De stilte van een begraafplaats op een donkere nacht. Hoe kwam ik aan deze vergelijking? Voelde ik instinctief, wat we zouden ontdekken? De ontdekking van de gestolde bloeddruppel was op zichzelf natuurlijk geen voldoende aanwijzing.-

Trap, trap, trap, - gingen onze stappen en het was mij alsof wij met iedere stap nader kwamen tot iets verschrikkelijks. Trap, trap, trap, - ik hield 't niet meer uit.

'Donald...!' riep ik uit. Hij bleef staan en richtte de lichtstraal op mijn gezicht.

'Johny' - hij greep mijn hand - 'je moet proberen je te beheersen. Ik begrijp, dat de spanning op 't ogenblik zeer groot is, - maar je moet volkomen baas van je zenuwen zijn, wil je de emotie, die ons nog te wachten staat, doorstaan zonder een psychisch defect.'

't Was merkwaardig, deze lange, en met rustige stem uitgesproken zin, kalmeerde me in belangrijke mate. Ik balde mijn linkerhand tot vuist - zó stijf, dat de nagels me in de handpalm sneden - en stapte met energieke tred achter Donald aan. Trap, trap, trap, trap, - ging het weer...

Stop! De deur van de bewuste kamer. Donald richtte 't licht op de deurknop.

'Kijk!' riep hij uit. 'Zo'n stommiteit had ik van den m.a.d.s. niet verwacht!'

'Zie je een vingerafdruk?'

'Neen, - ik zie juist *heelemaal geen vingerafdruk!* De knop is totaal schoongeveegd en de m.a.d.s. heeft over 't hoofd gezien, dat juist *dit* zeer merkwaardig moest zijn! Deze kamer wordt enkele keren per dag betreden en dan móét je er wel afdrukken vinden!'

Hij wikkelde zijn zakdoek om de knop en draaide die om. De deur zwaaide naar binnen toe open. Wéér een stik-donkere kamer. Donald liet het licht door de kamer spelen - eerst de vloer: een paar kledingstukken lagen er, blijkbaar afgezakt van de stoel, waarop de rest lag. Twee paar schoenen, (lakschoenen en 't paar, dat hij nog vanavond gedragen had) - waarin de sokken netjes gestopt waren. Op tafel een hoed, een fles wijn, een open sigarettenkoker.

Dan kwam het bed aan de beurt. Het bruin-zwarte hout, - het smetteloos witte laken. Een rode, kapokdeken. *Een hand...*

Een hand met een revolver...!

Een arm, in een witte hemdsmouw.

De hals, open en vrij uit de kraag komend.

Het gezicht...

Een vaal-wit gezicht, met gesloten oogleden en een intens-verwonderde trek.

De haren netjes in de scheiding.

Aan de slaap een rode vlek...

Dat was alles!

Ik haalde diep adem. Dat was alles, gelukkig...

Donald boog zich over de roerloze gestalte.

'Dood!' constateerde hij.

'Is het... *zelfmoord?*'

'*Neen!!* Kijk maar naar de revolver.'

De revolver was stevig in de hand geklemd.

'Ja, en...?' vroeg ik, niet begrijpend.

'Welke hand is dat?'

'De linker!'

'En mr. Guglio Vismara...'

Ik begreep het: ...was *niet* LINKS!! - Maar waarom was de moordenaar dan zo dom, de revolver in de linkerhand te klemmen?'

'Omdat de dodelijke wond óók op de linker-slaap is toegebracht! Zelfmoord zou dus slechts het geval kunnen zijn, indien Vismara links was. En dit probeert de moordenaar ons nu te suggereren. Hij kan er zelfs succes mee hebben ook! De politie, die Vismara niet kent, zal misschien argeloos in de val lopen!'

'Dus - vast en zeker: MOORD?'

'Ja, Johny - er is geen twijfel mogelijk. Deze moord is eigenhandig gepleegd door den m.a.d.s. en ik verzeker je, Johny, dat ik niet zal rusten vóór hij ontmaskerd is. Zodra Tarani maar in veiligheid is, zal ik toeslaan!'

We zwegen even. Donald had het hoofd gebogen.

'Arme Vismara,' zei hij met een zucht. 'Arme, domme, onvoorzichtige Vismara! Was je maar bij je tennis-kampioenschappen gebleven, in plaats van je neus te steken in zulke gevaarlijke zaakjes.

Arme Guglio - hij keek zo verwonderd, alsof hij de dood niet verwacht had en nu opeens op zich zag toekomen...'

We sloten de deur en liepen snel naar de voordeur. De taxi wachtte nog gelukkig. We stapten haastig in en de auto vloog over de verlaten weg. Naar het centrum toe, naar de Scala. Voor het tweede bedrijf van Carmen...

'Zeg, Donald?' begon ik na een paar minuten stilte.

'Ja?'

‘Hoe weet je, dat de m.a.d.s. deze moord gepleegd heeft?’

‘Dat heb ik ontdekt door logische redenering.’

‘Ja, maar dat is toch onmogelijk! Baranzo, Vismara en Silvio Manzoni zijn de hele tijd in ons gezelschap geweest! Dat is onmogelijk - onmogelijk!’

‘Johny - geloof me -, soms is het onmogelijke óók mogelijk!’

‘Ja, maar dat zal ik nooit begrijpen, - hoe iemand in de Scala naar een opera kan luisteren en tegelijkertijd in een villa een moord plegen!’

‘Geduld, Johny, nog twee dagen en je zult ook dìt begrijpen!’

* * *

Toen wij de loge betraden, was het tweede bedrijf al begonnen. De dames en in 't bijzonder commandatore Silvio Manzoni informeerden naar Donalds welstand - wij stelden ze met een enkel woord gerust en 't gezelschap wendde zich weer naar het toneel.

Ik zàg niets en ik hoorde niets. Met gesloten ogen, zat ik achter-over geleund in mijn stoel en probeerde mijn gedachten te concentreren. Er was een chaos, - een labyrinth waar ik met geen mogelijkheid een weg in kon vinden. Slechts één gedachte kwam tergend weer naar voren:

‘Guglio Vismara is vermoord.’

Wie heeft hem vermoord? Hoe kon de moordenaar zo ongemerkt uit ons gezelschap verdwijnen? Vergiste Donald zich? Had Sibilio misschien tòch de hand in dit zaakje? - En dan: waarom had men Guglio vermoord? Omdat hij misschien iets ontdekt had? Voelde de m.a.d.s. zich zó in 't nauw gedreven, dat hij zó heftig reageerde op een nieuwsgierig indringen in zijn zaken? Toch van heel weinig betekenis, op de keper beschouwd, - als men het vergeleek met hetgeen Donald wist: de oplossing van het hele mysterie! Maar dan was Donald toch in levensgevaar?? - Inderdaad! Dat bleek wel uit die mislukte aanslag op

zijn leven! *Zou het daarbij blijven?!* Wat zou er gebeuren?

Ik hield mijn hoofd vast. Stop! Niet meer denken! Afwachten! De gebeurtenissen op je laten afkomen!

'Prachtig, - prachtig,' hoorde ik Corelli zeggen. Wacht maar, signor, tot je thuis bent, - dacht ik. Zo'n ontdekking zou hem wel uit de hemel van zijn muzikale verrukking halen!

* * *

Lachend en druk pratend stapte het gezelschap voor de villa uit. Er brandde nergens licht, ook niet in de voor-hal.

'Hela, wat is dat,' zei Corelli misprijzend, 'ik heb toch gezegd, dat ze zich vanaf elf uur te onzer beschikking moesten houden! Ze zitten natuurlijk in de keuken te kaarten!'

Hij drukte zijn vinger op de belknop en een oorverdovend lawaai deed zich in de tuin horen.

'Dat is de extra-nachtbel voor Tonio,' schertste Corelli, in een opper-beste bui. 'Die slaapt altijd zo vast!'

Even later kwam Tonio uit de tuin aanlopen, - achter hem twee kamermeisjes. Het regende excuses, - dat de klok achterliep en dat ze gedacht hadden, dat het véél vroeger was, enz. enz. - Corelli was in een tè goede stemming, om kwaad te worden en zo waren wij even later in de salon verzameld. Corelli zette een plaat op; trok een paar cocktail-shakers te voorschijn en begon met 'n geheimzinnig gezicht te mixen.

'We gaan toch nog niet slapen, hè?' vroeg hij, alsof het niet één uur 's nachts maar pas 'n uur of tien was.

'Natúúrlijk niet!' werd er geantwoord en 't gezelschap installeerde zich gezellig in de fauteuils.

'Ik ga maar even kijken, hoe Guglio zich voelt,' zei Cesare Vismara 'ik kom direct terug!'

Ik keek Donald eens aan. Nu zou de bom barsten! Hij knikte slechts en roerde zijn cocktail. Een, twee, minuten vergingen. Het gezelschap schertste in lichte conversatie-toon; ik wachtte in spanning.

Toen hoorden we zware voetstappen op de gang. Men keek verwonderd op.

‘Wie is dat?’ vroeg Manzoni.

Op dat ogenblik kwam Cesare Vismara binnenwankelen.

‘Guglio... Guglio...’ stotterde hij.

‘Ja??’ vroeg Manzoni.

‘...heeft zelfmoord gepleegd!!’

De moordenaar was in deze kamer aanwezig. *Hoe reageerde hij op deze mededeling?* Ik keek allen scherp aan; - natuurlijk met de méésté belangstelling: voor Manzoni.

De commandatore zette met een stoot zijn glas op de tafel neer en zijn mond viel open. ‘Nèè!!’ kreunde hij. Zijn ogen drukten werkelijk ontzetting uit. Dat kòn geen comedie zijn! - Of liet ik me, onervaren als ik was, - door handig toneelspel foppen? Ik kòn het niet geloven. Maar...

Baranzo viel in de stoel neer en hield zijn hoofd gebogen. Zijn gezicht kon ik niet zien, zijn ogen evenmin. Ik had de vreemde indruk, dat Cesare's ontdekking voor hem géén nieuwtje was!

De dames waren natuurlijk hevig ontdaan en ook Donald en ik moesten ontzetting huichelen! Signor Corelli was de eerste momenten óók totaal van de wijs gebracht: hij liet zijn glas op het kleed vallen en moest even op de tafel steunen. Toch was hij, als gewoonlijk, de eerste, die zijn beheersing terug had. Hij liep naar het telefoontoestel, in de aangrenzende kamer en we hoorden hem met scherpe, driftige rukken aan de nummerschijf draaien. Dan zijn stem - koud en hard:

‘Politie? Hier villa Corelli. Ja, U spreekt met mij persoonlijk. Wilt U dadelijk twee inspecteurs zenden? Een van mijn familieleden heeft zelfmoord gepleegd. - Ja zeker, wij zullen de kamer niet betreden voor U gearriveerd bent!’

En zich tot ons wendend:

‘Namens den commissaris moet ik U verzoeken, deze kamer tot de komst der politie niet te verlaten!’

Hij zette zich in een hoek neer en zweeg. De anderen voerden zachte gesprekken; van het soort: ‘wie had dàt

van Guglio gedacht' en 'hij scheen toch volkomen normaal, toen-ie vanavond afscheid van ons nam.'

Donald en ik spraken slechts een paar woorden.

Enkele minuten na dit gesprek werd op de deur geklopt. Wij stonden op, in de mening, dat het de politie was. Het bleek echter Pasquale te zijn, met... *een brief voor Donald! Zo juist afgegeven!* Wèl een beetje eigenaardig: '*t was half twee 's nachts!* Men was ook niet weinig verwonderd en keek met nieuwsgierige ogen, hoe hij 't couvert openscheurde en de brief las. Op zijn gezicht was geen enkele gevoelsuiting te lezen. Hij trok zijn schouders op:

'Niets bijzonders, dames en heren. Slechts een flauwe grap van een mijner kennissen. Niet de moeite waard, - en zeker in *deze* omstandigheden - om er enige aandacht aan te wijden!'

Men aanvaardde deze verklaring, - alleen ìk niet. Ik zag even de blik in zijn ogen en begreep, dat hij loog! De brief interesseerde hem, en nog wel in bijzondere mate!

Wéér werd er geklopt. En nu was het werkelijk de politie! De - ons reeds bekende - commissaris en twee inspecteurs. Het gezelschap kreeg order nog enige tijd in deze kamer te blijven en Corelli, Donald en ik gingen op verzoek van den commissaris als getuigen mee.

Op de gang kreeg ik gelegenheid een paar woorden met Donald te wisselen.

'Wàt stond er in de brief?'

'*Een waarschuwing van den m.a.d.s.!* Mocht ik verder gaan met het onderzoek, dan wacht mij de dood. En als ik 't opgeef, krijg ik 5.000 Pond uitbetaald.'

'£5.000! Nou, 't is 'm wel een heleboel waard!'

'Kan ik begrijpen, Johny! Maar dat is nog niet alles! Mocht ik bereid zijn 't onderzoek op te geven, *zo zal ik vannacht nog een onderhoud hebben met den m.a.d.s.!!* Jij en Corelli moeten mee!'

'En gáán we?'

'Ja, Johny, - een ontmoeting met onzen geheimzinnigen m.a.d.s. lijkt mij alleszins interessant!'

Hoofdstuk XIV.
De ontmoeting met den m.a.d.s.

De politie liep er niét in!

In enkele minuten stelde de commissaris vast, dat hier van zelfmoord geen sprake kon zijn. Dit was moord, - duidelijk en onmiskenbaar moord.

Toen zag ik Corelli voor het eerst zijn zelfbeheersing verliezen.

‘O, God, - wat heeft dat te betekenen?!’ riep hij uit. ‘Eerst de diefstal, - nú moord! Er gebeurt iets in mijn huis; iets dat ik niet begrijp, maar dat ik duidelijk voel. Iets geheimzinnigs en iets dreigends...’

De commissaris liet hem niet verder spreken.

‘Signor Corelli, - kalm als 't u blieft. Wij zullen onmiddellijk een onderzoek instellen. Volgt U me, heren.’

Met energieke tred stapte hij op de kamer af, waar het hele gezelschap verzameld was. De commissaris nam plaats in een stoel en begon de ondervraging, met korte, duidelijke zinnen.

't Resultaat was natuurlijk, dat hij ons aller alibi vaststelde. We waren in de Scala geweest, - konden geen enkele aanwijzing geven.

Dan kwam het personeel aan de beurt.

De hele avond waren ze in de keuken geweest. Ze hadden niets gehoord. Noch dat iemand het huis binnenkwam, noch dat een schot afgevuurd was.

‘Daaruit volgt,’ stelde de commissaris vast, ‘dat de dader in het bezit van een huissleutel was. Wie heeft er een?’

‘Wij allen, zoals U ons hier ziet, - en dan nog signor Sibilio.’

‘Waar is signor Sibilio op het ogenblik?’

‘Ik geloof dat hij naar Turijn is, voor een zakengesprek.’

‘Dank U.’ - Hij noteerde iets in een klein boekje.

Op dat ogenblik kwam een heer de kamer binnen, - voorafgegaan door Pasquale.

‘Voor den commissaris!’ kondigde hij aan.

‘Hallo - iets nieuws?’ vroeg de politieman. De beide mannen spraken een tijdje fluisterend.

‘Ik verneem, dat signor Sibilio vanavond een bezoek gebracht heeft aan Tarani. Daarna is hij naar het station vertrokken.’

‘Zo?’ verwonderde zich Corelli, ‘hij heeft er mij niets van gezegd, dat hij Tarani nog wilde bezoeken.’

‘In elk geval was hij dus niet in de villa. Dan hoor ik, dat U, signor Corelli, een patient hebt afgeleverd in de particuliere kliniek van dr. Graziani. Klopt dat?’

‘Ja, zeker.’

‘Tenslotte verneem ik -’ hij wendde zich met een ruk naar de plaats, waar Donald en ik stonden - ‘dat U, mr. Grabley en U, dr. Feitsma, hedenavond met een taxi - No. 37867 - *naar de villa zijt gereden!*

‘Dat klopt ook,’ antwoordde Donald rustig, ‘ik voelde mij onwel en haalde daarom een paar poeiers.’

‘Aha. En waarom hebt U dat verzwegen?’

‘Omdat deze toevallige omstandigheid allicht in verband gebracht zou kunnen worden met het gebeurde.’

‘Ja, maar - hoe kunt U het verantwoorden, dat U juist in deze omstandigheden gezwegen hebt. U kunt toch allicht iets opgemerkt hebben, dat voor ons van belang is...’

‘Ik heb niets opgemerkt. Anders zou ik het gezegd hebben. Daarvan kunt U overtuigd zijn.’

‘Hm, - goed - wij spreken elkaar nog in elk geval, mr. Grabley!’

Donald maakte een stijve beweging.

‘Ik ben ten allen tijde tot Uw beschikking, mijnheer de commissaris!’

De beide inspecteurs en hun chef stonden op.

‘Dames en heren, ik dank U. Ik heb nog één dringend verzoek: laat niemand van U de bewuste kamer betreden. Morgenochtend - of juister: hedenochtend te acht of negen uur zal hier de dactyloskopische dienst zijn werk komen doen.’

‘Goed, mijnheer de commissaris,’ zei Corelli. ‘Bij deze gelegenheid zou ik U willen vragen, wanneer Tarani eindelijk vrij komt.’

‘Ik hoop, dat dit morgen reeds het geval zal zijn. Ik verwacht met de ochtendpost de gevraagde papieren van het ministerie van Justitie.’

‘Dank U!’

De commissaris en de beide inspecteurs vertrokken; het gezelschap ging uiteen - met een eigenaardige blik naar ons beiden. We deden, of we niets merkten en verzochten Corelli direct terug te komen, omdat we iets zéér dringends te bespreken hadden.

‘Moet het absoluut direct gebeuren?’ vroeg hij, half verwonderd en half wantrouwend. Hij dacht bepaald, dat we hem een bekentenis te doen hadden! Hij zou in elk geval over enkele minuten terug zijn.-

‘Nu komt dus het gesprek met den m.a.d.s.’ zei ik, met een zucht van verlichting. Het hele onderzoek had ik met veel ongeduld gevolgd. Nu zou het dan gebeuren...

‘Ja,’ antwoordde Donald kort.

‘Zeg,’ vervolgde ik, ‘ik begrijp werkelijk niet, waarom je nog aarzelt met de ontmaskering van den m.a.d.s.’

Hij trok ongeduldig zijn schouders op.

‘Dat heb ik je toch al meer dan eens meegedeeld. Ik wil wachten, tot Tarani in veiligheid is.’

‘Ja, dat heb je gezegd en ik heb 't voor goede munt opgenomen. Intussen heb ik nog eens over de zaak nagedacht. Jij had met den commissaris kunnen spreken, dan had-ie Tarani nog even vast kunnen houden. *En in de gevangenis was hij toch zeker het veiligst opgeborgen!*’

Donald glimlachte.

‘Waarachtig, Johny, je laat je niet meer zo bedotten

als in het begin! Je hebt volkomen gelijk. Als ik wil dat Tarani in vrijheid en dan in veiligheid gebracht wordt, dan heb ik er een àndere reden voor. Ik kan je echter werkelijk niet zeggen, wat het dan wèl is. Je moet nog korte tijd geduld hebben. Misschien maar één dag, misschien...'

Op dat ogenblik trad Corelli binnen. Met een gezicht, dat niet zeer vriendelijk stond. 'Ja, heren, wat hebt U mij nu mee te delen?'

'Ik moet U helaas meedelen,' begon Donald, lachend om zijn geprikkelde toon, 'dat het uur van slapen voor U nog steeds niet is aangebroken.'

'O, ja?' vroeg de ander verwonderd.

'Wij - U, dr. Feitsma en ik - hebben nl. een uitnodiging gekregen, om een zekere plaats op te zoeken.'

'Ik dènk er niet aan!'

'Kalm, mr. Corelli, - de persoon, die deze uitnodiging tot ons gericht heeft, is alleszins interessant en respectabel!'

'Al was het de Koning in hoogst eigen persoon!'

''t *Is* een koning - althans op zíjn gebied - '*t is: de m.a.d.s.!*'

Corelli's mond zakte open. 'Nù?!' verbaasde hij zich. 'U schertst toch?'

'Ik begrijp Uw verwondering; het voorstel van den m.a.d.s. is alleszins verrassend en origineel. Hij biedt mij 5.000 Pond aan, àls ik het onderzoek opgeef.'

'En wat heb ìk er mee te maken?'

'Dat weet ik nog niet. In elk geval ben ik er voor, dat we zijn voorstel aannemen. En ik zou het op hoge prijs stellen, als U meeging.'

'Dat is toch wel een beetje te veel van me verlangd! Ik ben een zakenman; een nuchtere zakenman, die zich hoogstens te buiten gaat aan een detective-boek. Maar dat ik daarom een onzinnig voorstel van een geheimzinnig individu zou aannemen. Het is toch wèl te veel, mr. Grabley!'

Ik kon signor Corelli geen ongelijk geven en ook Donald zei:

‘U hebt gelijk; dat voorstel klinkt nogal romantisch-ongelooflijk. En als ik U de verdere détails meedeel, zult U in Uw mening slechts gesterkt worden. - Wij moeten ons nl. naar een zij-straatje in deze buurt begeven, waar ons een auto zal wachten. Wij moeten daarin plaatsnemen en op erewoord beloven, dat we de néérgelaten gordijntjes niet zullen aanraken. Dan zullen wij tot den m.a.d.s. gebracht worden...’

‘...om nooit weer terug te keren!’ voleindigde Corelli droogjes. ‘Misschien zal U de detective-practijk gewend hebben aan zulke tochtjes, - ik dènk er niet aan, om mijn leven te gaan wagen in zulke fantastische ondernemingen. Als U er niets tegen heeft, zal ik de politie opbellen en haar in kennis stellen van deze onbeschaamde uitnodiging. De commissaris zal er zeker veel belangstelling voor hebben!’

Donald schudde zijn hoofd.

‘De politie zal niets kunnen doen. Vóór zij arriveert, zal de auto reeds verdwenen zijn. Zó dom zijn de mensen van den m.a.d.s. niet, - ze houden zeker ook rekening met deze mogelijkheid. Aan de andere kant interesseert het mij niet weinig, wat deze ons zal hebben te vertellen.’

Corelli dacht even na.

‘Goed, - ik ben bereid tot een compromis. Wij gaan naar het bewuste zij-straatje en zeggen aan den bestuurder van de auto, dat hij den m.a.d.s. moet gaan *halen!* Wij zullen daar wachten!’

‘Top!’ accepteerde Donald en wij gingen de straat op.

De nacht ging al ten einde; er hing een zwart-grauwe schemering. Natuurlijk was geen mens te bekennen en wij stapten flink door. De straat af - de hoek om - een smaller straat in - weer een hoek om. We stonden in een smal zij-straatje. In de verte was een zwarte schaduw zichtbaar: de auto. Donald stak de hand in zijn zak en ik volgde zijn voorbeeld. Vier en twintig patronen stonden te onzer beschikking. Corelli hadden we tussen ons in genomen.

Toen wij dichterbij kwamen werd het portier geopend

en een breedgeschouderde man stapte uit. ‘Signor Grabley?’ vroeg hij.

Ik begreep dat de man slechts Italiaans verstond en nam daarom het woord.

‘Ja, signor Corelli, signor Grabley en ik, dr. Feitsma, zijn gekomen. Wij willen echter niet mee. Als de “baas” ons spreken wil, moet hij hierhéén komen.’

De man trok zijn schouders op. ‘Ik zal het zeggen. Als hij komen wil, zal hij in uiterlijk 10 minuten hier zijn.’ - Hij sprong weer in de auto en reed weg.

Nog geen tien minuten later hoorden we de auto reeds aandreunen. Hij reed snel en stopte met een ruk voor de plaats, waar wij ons opgesteld hadden. Het portier werd geopend; twee breedgeschouderde, hoge mannen stapten uit. We konden hun gestalten slechts flauw onderscheiden, toch maakten ze een zeer respectabele indruk - wat hun lichaamskracht betreft. Een derde man stapte uit; klein, slanke gestalte; zwart masker voor het gezicht.

‘Ik dank U voor Uw komst, mijne heren,’ begon hij, - in 't Engels, - op licht ironische toon. ‘Ik had U liever bij me thuis gehad, - het gesprek ware dan aangenamer geweest. Nu zal ik mij tot het aller-voornaamste moeten beperken. Mijn argumenten zijn echter zó overtuigend, dat een lange discussie onnodig zal zijn.’

Hij zweeg even. Ik lette meer op dat eigenaardige beeld, dan op zijn woorden; dat beeld van twee Herculische gestalten, - twee massale schaduwen, - en er voor het slankere figuur van den gemaskerden man. In de diepe schemering maakte het een zeer eigenaardige indruk; fantastisch en onwerkelijk.

‘De zaak is,’ vervolgde de m.a.d.s., ‘dat mr. Grabley een te grote belangstelling voor mijn zaak begint te tonen. Natuurlijk zou het mij niet moeilijk vallen, mr. Grabley uit de weg te ruimen; zolang ik echter kans heb om de zaak in der minne te schikken, ga ik slechts ongaarne tot de “laatste maatregel” over.’

‘En de dood van Guglio Vismara?’ informeerde Donald, koud-spottend.

‘Die had door een toeval te veel ontdekt. Hij betekende een onmiddellijk gevaar, - moest daarom uit de weg geruimd worden. U ziet, dat wij niet aarzelen, als het nodig is!’ - De toon was licht-ironisch; over de moord werd gesproken als over een vanzelfsprekende zaak!-

‘Ik wil dus nog eens mijn voorwaarden herhalen:

U ontvangt 5.000 Pond, indien U onmiddellijk vertrekt en op erewoord belooft zich niet meer met de zaak te bemoeien, noch door derden verdere naspeuringen te laten doen.’

‘Aha - en als ik dat niet accepteer?’

‘Dan kunt U binnen korte tijd een kogel door Uw hoofd geschoten hebben, evenals Uw vriend dr. Feitsma, die blijkbaar evenveel weet als U. Tenslotte zullen er ook in de villa Corelli, waar ik me op elk uur van de dag of de nacht toegang kan verschaffen - enkele onaangename dingen gebeuren. Mocht U dus al zo heldhaftig zijn, om het gevaar voor Uw eigen persoon niet te vrezen, - U zult wel genoeg verantwoordelijkheidsgevoel hebben, om Uw gastheer en vriend niet onnodig in gevaar te brengen.’

‘Aha,’ - constateerde Donald ironisch, ‘nù begrijp ik, waarom zij mee moesten. Om een pressie op mij uit te oefenen, dat ik Uw voorstel zal accepteren! Dat is zeer scherpzinnig, mr. X!’

De ander boog. ‘Dank U, mr. Grabley, voor 't compliment. En hoe luidt Uw antwoord?’

‘Ik zeg noch ja noch neen. Ik kan zo'n belangrijke beslissing niet zo maar één-twéé-drie nemen.’

‘Kom, zo moeilijk is het toch niet! Aan de ene zijde 5.000 Pond, aan de andere: gevaar, *levens*gevaar, voor U en Uw vrienden. Ik zou zo denken dat de keuze niet moeilijk is! Mr. Corelli, U als zakenman zult toch heel duidelijk de situatie moeten zien, - zegt U eens iets ten gunste van mijn voorstel.’

‘Hm... ik meen, - ik bedoel...’

‘Aha, ik begrijp U, mr. Corelli. U denkt waarschijnlijk aan de politie. Die zal U niet kunnen helpen. Als mr.

Grabley het niet accepteert, zal ik niet rusten voor ik het gevaar uit de weg geruimd heb. Denk er om, ik gebruik geen ijdele bedreigingen! Deze ontmoeting in een vale schemering moge nogal romantisch lijken, ik verzeker U dat de gevolgen van een weigering minder romantisch zullen zijn.'

Donald knikte. 'Goed, mr. X. geeft U mij dan één dag bedenktijd.'

'Accoord. Eén enkele dag. Dan gaat het hard tegen hard. Ik hoop dat Uw vrienden deze vier-en-twintig uur zullen gebruiken, om U tot een verstandig besluit te brengen.'

Hij boog - stapte in de auto. De beide mannen wachtten tot hij ingestapt was, - volgden hem dan, daarbij ons steeds het gezicht toekerend en - zoals we nu pas zagen: een revolver.

Even later was de grote, zwarte auto om de hoek verdwenen...

Corelli keek de wagen met een verbaasd gezicht na.

'Ongelooflijk!' zei hij en bracht de hand aan zijn voorhoofd. 'Absoluut ongelooflijk! Misschien zou het in Amerika mogelijk zijn, - maar in Europa? Ongelooflijk, ongelooflijk, ongelooflijk!'

Donald glimlachte zacht.

'Er lijken zo veel dingen ongelooflijk! En toch zijn ze - werkelijkheid, realiteit.'

'Om U de waarheid te zeggen, - ik heb eerder het gevoel dat ik droom!'

'En wat zegt U van het ultimatum?'

'Op het ogenblik zeg ik niets, want ik ben niet in staat te denken. Morgenochtend zullen we er nog wel uitvoerig over spreken. Of liever: morgenmiddag, - want ik heb 's ochtends een conferentie. Om tien uur moet ik al op kantoor zijn - ik hoop dat ik nog tijdig wakker word!'

- Enige minuten later waren we in onze kamers.

'Welke indruk heeft de m.a.d.s. op je gemaakt?' vroeg Donald.

‘Van een machtig, zeer geslepen, gewetenloze schurk, die tot alles in staat is, als hij zich in 't nauw gedreven voelt.’

‘Zeer interessant! Overigens wil ik je wèl zeggen, dat die man, die met ons gesproken heeft...’

‘Ja?’

‘*...dat hij NIET de m.a.d.s. was!*’

‘Was hij *niet* de m.a.d.s.??’

‘Nee, - dat was niemand anders dan Zijne Excellentie Baranzo!’

‘Ja, waarachtig, - nou je het zegt, schiet me te binnen dat ik ook een indruk van bekendheid gekregen had. Ja, hij was het!’

‘En hij is - zoals je al weet - niet de m.a.d.s.’

‘En dat hele gesprek dan...’

‘Was werkelijk ernstig bedoeld. Ze voelen, dat ik ze op het spoor ben en proberen me met een zoet lijntje er van af te trekken. Ik heb één dag bedenktijd gevraagd, omdat Tarani morgen vrij komt. Ik zal hem en Elvira dadelijk naar de trein brengen - naar Frankrijk - en dan, op diezelfde dag nog, den m.a.d.s. ontmaskeren. Morgen is dus het einde van de zaak. Morgen wordt het mysterie opgelost. Morgen, Johny...’

Morgen!!

Hoofdstuk XV.
Wat is er met Tarani gebeurd?

Wij waren dood-vermoeid - in slechts enkele uren hadden zich een massa complicaties, een menigte emoties voorgedaan - en zo vielen wij ook dadelijk in een diepe, zware slaap. 's Morgens hoorde ik geklop aan Donalds deur, en - flauw - enige woorden '...Een brief... zeer dringend.' - Voor ik echter gelegenheid had mij te realiseren, wat dat betekenen kon, was ik wéér in slaap gevallen.

Om elf uur werd ik wakker-getrommeld door een hevig gebons op de deur. Ik had de grendel vergeten er voor te schuiven en zo kon Donald me in bed verrassen, met half-dichte ogen, nog half slapend. Hij was gekleed en geschoren, fris en monter en uitgerust, alsof hij minstens twaalf uur slaap genoten had.

'Morgen, Johny,' - begon hij met een spottende glimlach. 'Ik wou je niet de schande van wakker-maken bezorgen en nam me voor om je zèlf te laten opstaan, gelijk het een man betaamt. Intussen verkeerde je om elf uur nog steeds in een droom-toestand en ik moest eerst een hele tijd op je deur trommelen, voor je eindelijk op aarde terug was. Je schijnt te vergeten, dat je een Historische Dag gaat beleven, - zoals men dat noemt - de ontmaskering van den m.a.d.s. - een man, met wien jij dagelijks praat en omgaat, zonder te weten dat hij een dief, een moordenaar en een leider van een opium-organisatie is. Me dunkt, dat zo'n dag enige belangstelling verdient, hè?! En dat je niet zo maar elf uren van deze dag mag verslapen.'

Ik stond op en ging me wassen. En kwam op Donalds laatste opmerking terug:

'Jij beweert al een hele tijd, dat ik den m.a.d.s. ken, maar geen van de "verdachten" komt er voor in aanmerking. Ik geloof, eerlijk gezegd, dat je me voor het lapje houdt, Donald!'

Hij trok een beledigd gezicht.

'Hoe kun je dat van me denken, Johny! Maar ik wil er niet meer over spreken, je zult vandaag nog zelf zien, dat je mij een gruwelijk onrecht aandoet.

Wij gaan nu direct naar Tarani's woning - Tarani is nl. om tien uur op vrije voeten gesteld. Onze trouwe Galeozzi heeft me twee berichten gestuurd - één om acht uur, dat de papieren van het ministerie zo juist waren aangekomen en dat hij Tarani mijn brief heeft laten toekomen - en een tegen kwart over tien - dat Tarani toen de gevangenis verliet en dat hij hem nog eens op het hart gedrukt had, om zijn huis niet te verlaten, voor hij mij gesproken heeft. Hij zit nu thuis zeker met brandend ongeduld op ons te wachten. Haast je dus een beetje!'

Ik verrichtte alle bewerkingen in record-tempo en bevond mij tegen half twaalf al in de voorhal. Donald liet aan signorina Elvira berichten, dat wij klaar stonden om uit te gaan en nam van Tonio een brief in ontvangst. Hij opende de enveloppe en liet mij de inhoud zien: twee reiskaartjes voor internationale treinen.

'Wat heeft dat te betekenen?'

'Dat twee mensen op reis gaan - nogal duidelijk, zou ik zeggen!'

'Ja, maar wie?'

'Signorina Elvira Corelli en signor Mario Tarani. Ze vertrekken met de trein van 12.55 naar de Franse Rivièra, naar Nice.'

'Aha'. - Toen zag ik Elvira aankomen. Ze was gekleed in een wandel-toilet en droeg alleen een klein tasje. Dààrmee zou ze toch niet op reis gaan? 'Waar is haar bagage, Donald?'

‘Die heeft ze nog niet klaar gemaakt. Omdat ze nog niet weet, dat ze over ruim een uur vertrekt!’

‘Wèèt ze niet...?!’

‘Neen, het leek me beter, om het haar nog niet te vertellen. Houd dus voorlopig je mond over deze zaak, begrepen! ... - Morgen, juffrouw Corelli... we gaan een kleine wandeling maken. Ik dank U, dat U onze uitnodiging hebt aangenomen.’

‘Ik ben werkelijk nieuwsgierig, wat U mij te vertellen hebt, mr. Grabley! 'k Hoop, dat het iets goeds is.’

‘Dat is het zeer zeker.’ Hij zweeg even. Dan - scherp en duidelijk: ‘Uw verloofde, mr. Tarani, is vanmorgen op vrije voeten gesteld.’

Ze bleef even staan. Met open mond en een nietbegrijpende trek op haar gezicht.

‘En dat zegt U me nù pas??!!’

‘Omdat ik wou, dat U samen met ons er heen ging - naar zijn woning. Het is beter zo. Ik moet U nl. verzoeken, om dadelijk na het weerzien samen met hem in een taxi te stappen en...’

‘...en...??’

‘En naar het station te rijden. Hier hebt U twee kaartjes - voor Nice. Twee kamers in het Ritz-hotel zijn al besteld.’

Elvira was - ik kon het me best begrijpen - totaal verbluft.

‘Ik begrijp U werkelijk niet... moet ik op reis gaan... zo plotseling... thuis weten ze er niets van... ik heb geen stukje goed mee... waarom dan toch - mr. Grabley - waaróm?’

‘Omdat Uw verloofde in levensgevaar verkeert - elke seconde kan voor hem noodlottig worden. Hij weet te veel.’

‘Hij weet niets. Hij méént hoogstens iets te weten.’

Donald keek haar even aan.

‘Guglio Vismara heeft ook niets geweten. En tòch... tòch vond de m.a.d.s. het veiliger, om hem uit de weg te ruimen.’

‘Ja, maar U begrijpt dat ik toch niet zo maar weg kan - zonder iets te zeggen, zonder bagage. Dat is toch onzinnig, mr. Grabley!’

- Maar na vijf minuten, na een lange woordenstrijd gaf ze tenslotte toe:

‘Goed dan, ik zal gehoorzamen. Ik hoop slechts, dat U het gevaar niet overdrijft.’

Toen stopte de taxi - wij waren even na het verlaten van de villa in een taxi gestapt - en wij bevonden ons bij Tarani's woning.

‘Dus nog eens: U vertelt hem niets van het dreigende gevaar, zegt alleen, dat U onmiddellijk naar Nice vertrekken moet. Uw moeder bevindt zich daar en is plotseling ziek geworden.’

‘Ja, mr. Grabley,’ zei ze gehoorzaam.

We liepen haastig de trappen op. Stonden even later, hijgend en naar adem snakkend - voor de deur, waarop het plaatje: ‘M. TARANI’ bevestigd was. Donald belde. Niemand kwam open doen. Hij belde nog eens, nu lang en dringend. Er werd een kijkgaatje in de deur geopend. Een effen stem zei:

‘Signor Tarani kan nu niemand ontvangen!’

‘Ja, maar voor ons maakt hij een uitzondering. Zeg maar, dat signor Grabley en dr. Feitsma er zijn.’

‘O, dat is dan in orde. De heren worden verwacht!’

Hij opende de deur en liet ons binnen. 't Was Luigi, de trouwe kamerdienaar van Tarani. We werden in de salon gelaten en Luigi ging zijn meester roepen.

We wachtten, - één minuut, twéé minuten, *drie minuten...* Niemand kwam binnen. Toen hoorden we iemand op de gang hollen, - Luigi kwam met een vreemdverwrongen gezicht de kamer binnenvallen:

‘*Signor Tarani... is... is... verdwenen!!!!*’

We sprongen op.

‘Màn!’ schreeuwde Donald, - ‘dat is toch onmogelijk! Je bent gek! Hij zal in een andere kamer zijn! Of op het toilet!’

‘Ik ben óveral geweest, mr. Grabley - óveral,

OVERAL!! Hij is er niet, - hij is verdwenen, - wèg, - spoorloos - Ik snap het niet...'

'We zullen sámen nog eens gaan kijken,' zei Donald tenslotte. En kamer voor kamer, - hij was er niet. We keken in alle mogelijke hoekjes. Ja, - 't was eigenlijk onzinnig - ook in kasten en achter zekere meubelstukken. Signor Tarani wàs weg en bléef weg... Spoorloos uit zijn woning verdwenen... 'Te gek om waar te zijn,' zei Elvira, - en ze had gelijk!

'Laten wij deze zaak rustig onderzoeken', kwam Donald met een verstandig voorstel aanzetten. 'De zaak moet toch een logische verklaring hebben, hoe "gek" ze er ook op het eerste gezicht mag uitzien.

Punt één dan, Luigi, - is het mogelijk om ongemerkt de woning binnen te komen? Door de deur met een loper te openen, bedoel ik.'

'No, signore... eh... nee, mr. Grabley, ... er zitten twee stevige grendels, die men van buiten niet kan wegschuiven.'

'Dat is dus onmogelijk. Punt twee dan: Heb jij de deur altijd zelf geopend, toen er gebeld werd? Was er veel bezoek? Wiè is er geweest?'

'Als er gebeld werd heb ìk natuurlijk de deur geopend. Er was geen bezoek vandaag - alleen de kruidenier kwam zijn boodschappen brengen. Dat was de enige keer hedenmorgen, dat de deur geopend werd.'

'Mooi. Punt drie dan: Zou jij in jouw kamer...'

'...ik verblijf altijd in de keuken. Het keukenmeisje is... eh... mijn verloofde - begrijpt U...'

'Ik begrijp! Dus: zou jij in jouw keuken kunnen horen, als er iets in de kamer van mijnheer gebeurde? Een worsteling of schot?'

'Een schot zou ik horen. Maar een worsteling... nee, die niet, - U moet rekenen dat die lange gang er tussen ligt.'

'Dus is het mogelijk, dat zoiets heeft plaats gehad!'

'Ja, maar - hoe moet een vreemde hier binnengedrongen zijn??'

Donald dacht even na: ‘Ja, dat is duidelijk,’ zei hij dan. We keken hem verwonderd aan. ‘Dat is duidelijk en verklaarbaar,’ vervolgde hij, ‘als we bedenken, dat de m.a.d.s. zich reeds eenmaal toegang wist te verschaffen! Weet je nog, Johny, toen “hij” er voor zorgde, dat de politie, na de arrestatie van Tarani, enige gestolen voorwerpen hier kon vinden! “Het mysterie van de sleutel”, hebben we dat genoemd.’

‘Ja, - je noemde het toen een belangrijke aanwijzing..’

‘...dat is het ook. Miss Corelli, - wie kent het geheim van het letterslot? Het letterslot van Uw particuliere kluis, waarin U de sleutel van Tarani's woning bewaart.’

‘Dat kent niemand, mr. Grabley - als U daaraan denkt, bent U zeker op het verkeerde spoor!’

Luigi hoorde het gesprek met een verwonderd gezicht aan.

‘U sprak over een man achter de... wàtte?’

‘Later, Luigi, - we moeten nu verder gaan met ons onderzoek. Ik meen, dat we het volgende mogen aannemen: de m.a.d.s. heeft zich toegang verschaft tot de woning, heeft Tarani overvallen, - en is dan met het lichaam de straat op verdwenen, - waar een taxi gereed stond.’

‘Nee, mister, onmogelijk,’ vond Luigi, - ‘U moet nl. weten, dat aan de deur een alarm-inrichting is verbonden. Zodra ze geopend wordt - óók met een sleutel - gaat een bel-geluid door het hele huis. Alleen als de deur van *binnen-uit* geopend wordt, blijft het alarm uit. Wat U dus beweert, kan zeker niet mogelijk zijn!’

‘Tenzij,’ voegde Donald er rustig aan toe, ‘de m.a.d.s. reeds vanmorgen, *vòòr jouw komst*, in de woning aanwezig was!’

‘U gelooft blijkbaar, dat ik pas vanaf vanmorgen hier ben. Maar dat is niet zo, ik ben hier al drie dagen, ook het keuken- en kamermeisje. Eén van ons was altijd in de woning, dus als U gelijk hebt, - nl. dat de “man” reeds vóór onze komst in de woning was - dan moet hij hier al drie dagen ononderbroken aanwezig zijn. En dat is...’

‘Op zijn zachtst gezegd: niet geloofwaardig. Je hebt gelijk Luigi.’

‘Dus je bent schaak-mat gezet, Donald,’ concludeerde ik.

Hij knikte. ‘Ja, tenzij...’

‘Tenzij...’ vroegen Elvira en ik.

‘Er iets nòg meer ongelooflijks gebeurd is. Dat signor Tarani zèlf, *uit eigen wil*, de woning verlaten heeft!!’

‘Dàt is al helemaal idioot,’ meende ik.

‘Zeg het niet te vlug, Johny! Mr. Luigi, zeg jij me eens, of mijnheer Tarani vandaag getelefoneerd heeft!’

‘Ja, dat heeft hij - een heel lang gesprek.’

‘Met wien?’

‘Weet ik niet.’ - Met een beledigd gezicht: ‘U moet niet denken, dat ik aan de deur luisterde!’

‘Denk ik ook niet, beste man. Ik heb óók niet aan de deur geluisterd, en tòch weet ik - méén ik te weten: met wien hij gesproken heeft. Met den m.a.d.s. in hoogst eigen persoon!!’

‘En wat dan nog? Jij had hem toch geschreven, dat-ie met *niemand* uit mocht gaan. Laat staan, dat hij zich zou laten overhalen, om uit eigen beweging het huis uit te gaan!’

‘En tòch is het zo gebeurd! Dat bewijst weer, dat hij de persoon zó boven alle verdenking verheven vond, dat-ie ondanks mijn duidelijke en uitdrukkelijke waarschuwing op “zijn” voorstel inging.’

‘Ja, maar...’ begon Elvira.

‘Miss Corelli - nu is geen tijd voor praten. Nu moet onmiddellijk en energiek gehandeld worden. Het leven van Uw verloofde hangt aan een zijden draadje. Hopenlijk komen we niet te laat!’

‘O, God, - wat zullen de kerels met hem uitvoeren? En hoe weet U waar ter wereld U hem moet zoeken?’

‘Ik weet natuurlijk niets met zekerheid. Ik kan slechts gissen, - al bestaan zeer redelijke gronden voor mijn veronderstelling: we moeten hem *in Napels zoeken!*’

‘In Napels?? Waarom?’

‘Dat kan ik U nu niet vertellen...’

‘Maar dat is vier-en-twintig uur sporen!’

‘Er bestaan ook vliegtuigen!’ - Toen viel hem plots iets in. ‘U... U hebt toch een eigen vliegtuig!!’

‘Ja, maar dat is sinds enige dagen defect. Het wordt gerepareerd op een landgoed van Vader, waar onze piloot een werkplaats ingericht heeft.’

‘Dan bestaan er toch zeker àndere vliegtuigen! Miss Corelli, - in drie uur zijn we te Napels!’

* * *

We hadden geluk. We moesten niet eens op het lijnvliegtuig wachten, maar konden met een sport-vlieger mee, die zich, tegen betaling van een heel behoorlijke som, bereid verklaarde ons naar Napels te brengen.

Enige minuten na vieren landden we op het Napelse vliegveld. We reden dadelijk de stad in, - niet rechtstreeks naar het ‘café’, maar slechts naar het centrum van de stad. Donald zocht een politie-bureau op, waar hij een tiental minuten doorbracht. Dan kwam hij naar buiten met een inspecteur in burger.

‘Voor de ontmaskering van den m.a.d.s.!’ verklaarde hij. En dan tot Elvira: ‘Het spreekt vanzelf, dat U niet mee kunt gaan, miss Elvira. U gaat maar op het terras van het Palace-hotel zitten en wacht daar op ons. Zodra we Uw verloofde gevonden hebben, zullen we onmiddellijk hierheen komen.

En jij, Johny, ga je mee?’

‘Wat dacht je?!’

‘Nou, als je liever geen levensgevaar loopt, zou ik het best kunnen begrijpen! Er zullen wel een aantal kogels door de lucht vliegen, daar kun je zeker van zijn! Dus - sta je er op je leven te riskeren?’

‘Ja, natúúrlijk!’

‘Dan gaan we dus. - Miss Corelli, tot weerziens, - mèt signor Tarani!’

Wij stapten haastig weg. De nauwe straatjes door, die steeds nauwer werden. Het labyrinth van stegen en steegjes

met de onwelriekende geuren. Met iedere stap nader tot het ‘café’, tot de verblijfplaats van den m.a.d.s....

‘Revolvers geladen?’ informeerde Donald nog eens.

We keken onze schietwapens weer na. Ja, alles was in orde. Drie revolvers met ieder twaalf patronen waren voor gebruik gereed... in het café...

Het café.

Het scheve, weggezakte huisje. De verveloze deur. De twee kerels met misdadiger-tronies. Ze herkenden ons natuurlijk niet, omdat we nu zonder vermomming waren.

‘Signori??’ vroegen ze, - met een ietwat dreigende intonatie en zeer verdachte blikken naar den inspecteur. Er was in zijn houding ook iets, dat den politieman deed herkennen en de beide heren hadden er uit de aard der zaak een fijne neus voor!

Donald keek onschuldig naar de hemel en mompelde: ‘Bianco è la piu bella tinta’*).

‘Aha, de heren komen voor... U begrijpt me! Maar dat is... hm... dat is er niet meer. Dat was er eigenlijk nooit! 't Was maar een grapje!’

‘Wàt was een grapje?’ informeerde ik. De heren wantrouwden ons!

‘Nou, - als ze U verteld hebben, dat hier het een of andere spel werd gespeeld. 't Is hier een absoluut gewoon café.’

‘Maar in de gróte záál??’ Ik gaf hem een knipoogje.

‘Ook dààr.’

‘Dan willen we dat toch graag zien!’ mengde de inspecteur zich in het gesprek. ‘Als U dus wilt voorgaan?’

‘Zoals U wilt, heren!’

De beide kerels gingen ons voor... Zouden ze ons, nu ze ons wantrouwden, werkelijk naar de speelzaal durven brengen? Als het maar geen valstrik was! Oppassen! Hand op de revolver!

We keken elkaar alle drie even aan. En we begrepen elkaar!

*) Wit is de mooiste kleur.

Het cafétje vooraan, met zijn wolken van tabaksrook en doordringende jenever-geuren. Een der kerels klopte op de wand. Een stuk muur draaide weg. Weer de gang. Weer geklop. De speelzaal...

In één blik zagen we de verandering. Géén roulette-tafels, géén nerveuze spelers, géén geld-opstrijkende croupiers. In plaats hiervan: een stel kleine tafeltjes, waarachter dames en heren zaten te... *bridgen*!! Bridgen!! Onschuldiger kon het al niet!!

'Verd...', vloekte Donald. 'De kerels aan de deur hebben ze toch op de een of andere manier gewaarschuwd!'

'Yes,' zei de inspecteur, 'op de gebruikelijke manier, door een bel-signaal!'

Ondertussen was de 'leider van den bridge-cursus' op ons toegetreden, met de vraag, *of wij ons als leden wilden opgeven!* De inspecteur antwoordde dat wij slechts wat wilden rondkijken en ons later nog wel bij hem zouden melden. Waarop hij ons rustig liet staan en naar zijn tafeltje terugkeerde...

'De kerels willen niets tegen ons ondernemen,' merkte de inspecteur op.

'Omdat zij denken, dat wij slechts een onbescheiden kijkje in de speelzaal wilden nemen. Ze kunnen zich natuurlijk niet voorstellen, dat *drie* mannen een inval zouden durven wagen in de "kantoorruimten"'. - Donald zweeg even. Dan, energiek: 'Hiervan zullen we nu profijt trekken bij ons plan-de-campagne. Wij zullen alle drie slechts doen, alsof wij uit alle macht willen proberen te ontdekken, waar de speeltafels zijn. Ongemerkt zullen we dan naar de twede zaal toesluipen. Vóór de anderen weten wat er gebeurt, rennen wij naar de gangdeur en vallen de kamers binnen. Denk erom: dadelijk revolvers trekken!'

Zo gebeurde het. Wij liepen van tafeltje tot tafeltje, - deden net, of we er ònder wilden kijken; speurden in hoeken en achter meubels en waren toen de zware portières genaderd, die de opium-zaal afsloten. We keken elkaar aan. Donald gaf het sein met z'n ogen. En in

eenzelfde seconde waren wij reeds in de volgende zaal!!

We trokken de revolvers en race'ten op de gang-deur toe. Donald opende haar. Zwarte duisternis. Toen - een stem:

'Ga kijken, wat die kerels in de speelzaal uitvoeren.'

Stappen in onze richting...

Donald trok zijn zaklantaarn en schreeuwde tegelijkertijd:

'Sta of wij schieten!!'

Stilte...

Achter ons kwam de 'leider van den bridge-cursus'. Wij verzochten hem vriendelijk, doch dringend, om zich wat meer naar voren te begeven. Hij gehoorzaamde dadelijk...

Donalds lichtstraal zocht de personen af:

Een woeste kerel met Napolitaans gezicht...

Zijne Excellentie Baranzo...

Een breed-geschouderde man...

...'O, God!' riep ik uit en sloeg de hand aan het voorhoofd... ...want ik keek in het gezicht van...

...*SIGNOR CORELLI*...!!!

Hoofdstuk XVI.
De man achter de schermen verdwijnt.

...Signor Corelli...

't Was gek, 't was onzinnig, 't was onmogelijk!

En tòch zag ik het - met eigen ogen...

Daar stond signor Corelli!

En de stem, die bevolen had, te kijken, ‘wat die kerels in de speelzaal uitvoeren’ - was de zíjne geweest!!

En ik begreep... De ‘baas’ - de m.a.d.s. was HIJ...

Donald glimlachte koud.

‘Ik had niet durven hopen, dat ik U hier in eigen persoon zou ontmoeten, mr. Corelli! Vóór wij ons aangenaam gesprek verder vervolgen, zou ik éérst van U willen horen, waar mr. Tarani is!’

Corelli antwoordde niets. Donald kwam een stap nader:

‘Wáár is Tarani? Hebben jullie hem...??’

‘Hij leeft!’ - Ja, ja, 't wàs de stem van Corelli; mijn ogen bedrogen me dus niet, - ik wàs niet gek... - ‘Ik zal hem hier laten halen!’

‘Neen, dat zal niet gaan, mr. Corelli! U zou zeker hulp laten aanrukken? Doe geen moeite - het spel is uitgespeeld! Zelfs als het U lukt ons drieën te vermoorden, dan bent U nog niet gered! Ik heb Uw naam aan de politie meegedeeld, en daar ook een schriftelijk relaas van mijn onderzoek gedeponeerd. Het zou U dus niets helpen! Wees verstandig, mr. Corelli!’

‘Ik zàl verstandig zijn,’ zei hij met toonloze stem. ‘Moet ik U voorgaan? Naar de verblijfplaats van Tarani?’

‘Ja, - en denkt U er om, dat wij bij het minste, geringste zullen schieten. Baranzo, - en jij, kerel, - en

U, leider van de bridge-cursus - U gaat óók voorlopen! Handen op de rug! Geen geluid geven!'

En tot ons:

'Sluit alle deuren af, zodat niemand ons in de rug zal komen. Als we Tarani hebben ga jij en de inspecteur met 'm naar buiten. - Of - breng hem dadelijk naar Elvira - laten zij vertrekken. Ik wil miss Corelli een paar schokkende tonelen besparen! Natuurlijk mag zij ook niet weten, dat haar vader... Hela, Baranzo, ik heb je in de gaten. Nog één zo'n beweging en je krijgt een kogel. - Dus: begrepen?'

Wij knikten. Ik moest nog vragen:

'*En wat ga jíj doen?*'

'Zullen we nog zien. Wees niet bang, - ik zal me niet in gevaarlijke situaties begeven! - Mijne heren - vooruit!'

De inspecteur sloot de deur en stak de sleutel in zijn zak. Donald was met de anderen al een stuk voorwaarts gelopen. Hij hield ze scherp in de gaten, - wij voegden ons bij hem en hielpen hem de 'gevangenen' observeren. Na een dertigtal passen hielden we bij een deur stil.

'Hier is het!' zei Corelli - en dan, voor Donald op hem had kunnen toespringen, schreeuwde hij: '*Carlo, houdt Tarani een revolver voor! Als ik een teken geef schiet je hem voor zijn kop!*'

En dan wendde Corelli zich weer tot ons:

'U hebt het gehoord, heren, het leven van den heer Tarani is is mijn hand!'

- We waren schaakmat gezet... Donald probeerde de situatie nog te redden met een:

'Maar *Uw* leven is in *onze* hand!'

Corelli lachte sarcastisch.

'Dat klopt! En de rest is een eenvoudig rekensommetje: U hebt mijn leven, ik heb zijn leven. U zult me míjn leven geven en ik zal hem zíjn leven geven - en wij zullen allebei tevreden zijn!'

'Maar wij...'

Toen klonk opeens de stem van Tarani uit de kamer:

‘Hulp, Grabley, Feitsma, - ik heb den kerel...’

Een schot!

Donald sprong op de deur toe en rukte haar open.

Een kerel met de revolver in de hand zat op een stoel.

Signor Tarani lag languit op de grond. Op zij van het hoofd was een rode plek zichtbaar. Een dun straaltje bloed sijpelde op de grond...

Donald bleef als aan de grond vastgenageld staan.

‘O, God,’ hoorde ik hem mompelen. ‘O, God. -’

Dan vermande hij zich. Beval scherp:

‘Breng alle drie naar binnen. De inspecteur gaat bij de deur staan. Als een van de drie ook maar een vinger beweegt, dadelijk schieten! Ze verdienen geen medelijden! En jij, Johny, komt mij helpen met het onderzoek van Tarani!’

Corelli, Baranzo en de derde kerel stapten de kamer binnen en stelden zich in de rechterhoek op, bij een boekenkast. De inspecteur sloot de deur en leunde er tegen met zijn rug. De hand met de revolver hield hij vóór...

Donald en ik bogen ons over het lichaam van Tarani. Ik opende zijn boord en hemd, de detective onderzocht de wonde. Het was doodstil in de kamer, - zó stil, dat ik Tarani's hart duidelijk hoorde slaan, toen ik mijn oor op zijn borst legde.

‘Hij lééft!’ riep ik uit.

‘En hij zal blíjven leven!’ antwoordde Donald met een gelukkige glimlach op de mond. ‘De kogel is *niet* in zijn hoofd gedrongen. Ze is rakelings langs zijn slaap gevlogen, heeft slechts een onbetekenende wond aan de oppervlakte veroorzaakt. Hij is door de slag verdoofd, maar zal direct wel bijkomen.’

‘Wil je een voorlopig verband leggen?’

‘Ja, als ik maar iets geschikts had.’

‘Ik heb een ongebruikte zakdoek. Brandschoon!’

‘Geef dan maar hier. En... daar op de tafel staat een karaf met water. Breng die maar hierheen. Zó... nu gaan we aan het werk.’

Met volle aandacht wijdden we ons aan dit moeilijk karweitje. De wond werd héél voorzichtig uitgewassen, de schone zakdoek er op gelegd, daaromheen werd een andere gebonden, die...

'*Blijft staan!*' gilde plotseling de inspecteur.

We keken op. Hij stond nog steeds op dezelfde plaats. De deur was nog steeds *gesloten!*

'Dáár,' wees hij. - We draaiden ons hoofd om.

De boekenkast, waarbij de 'gevangenen' zich hadden opgesteld, was naar *binnen* toe gedraaid. In de muur gaapte een groot, zwart gat...

'Foetsjie!' constateerde Donald droog.

'Nòg niet,' antwoordde de inspecteur met vuur. 'Ik zal dadelijk naar de politie telefoneren... Hola, daar staat waarachtig een telefoontoestel!!!' - Hij stormde er op af, draaide haastig aan de nummerschijf. Dan schreeuwde hij haastig enige orders in de hoorn.

'Zo,' zei hij tenslotte voldaan, 'over enkele minuten hebben we hier twee overval-auto's. Alle posten van de weg-politie zullen onmiddellijk gewaarschuwd worden. Niemand zal ontkomen!'

Tarani was ondertussen al bijgekomen. Hij was nog te zwak, om te spreken; keek ons alleen met dankbare ogen aan.

Wij wachtten...

Ieder ogenblik kon iemand van de 'organisatie' hierheen komen. Ieder ogenblik kon zelfs een grotere troep van 'werkers' hier arriveren. Het gevaar was nog steeds niet geweken. Wie weet, wat Corelli op het ogenblik uitspookte!

Corelli... Ik kon het nog steeds niet begrijpen, ik kon het nog steeds niet vatten. Corelli, de gróte Corelli, de schatrijke Corelli, - Corelli van de 'S.A. Corelli' - Corelli, de 'ongekroonde koning van Milaan', die onderscheiding op onderscheiding ontving... déze Corelli was 'baas' van een opium-smokkelbende, was dief van 20 millioen en moordenaar van zijn neef...

Nee, ik droomde vast, 't was tè onzinnig...

Toen werd ik wakker uit mijn gepeins. Gebons op de deur.

‘U hebt de deur toch afgesloten!’ zei Donald tot den inspecteur.

‘O ja, 't is waar ook!’ - en hij liep de gang op.

We hoorden stemmen: ‘Politie! Maak open!!’

Enige minuten later was het hele ‘hoofdkwartier’ bezet. Een partij opium ter waarde van 200.000.000 Lire*) werd in beslag genomen.

Het rijk van den ‘man-achter-de-schermen’ bestond niet meer...

* * *

We reden met Tarani naar het hotel Palace, waar Elvira ons op het terras wachtte. Toen zij haar verloofde zag aankomen, stormde ze op hem af - en even later regende het vragen, - hoe hij gewond werd, en wat er met den m.a.d.s. gebeurd was.

‘Ontmaskerd!’ zei Tarani.

‘Ja?!!! Wie was het???’

‘Dat hoor je later wel, lieveling.’

‘Waarom later. Ik wil het nù direct horen...’

Hij liet haar niet uitspreken.

‘We moeten naar het station, schat. Onmiddellijk. Onze trein vertrekt over een half uur.’

‘Gaan we tòch naar Nice? Bestaat er dan tòch gevaar? En de m.a.d.s. is ontmaskerd, zeg je! Hoe nu?’

Tarani stond op en nam haar hand.

‘Kom, Elvira,’ zei hij met een medelijdende blik, ‘ik zal je het hele verhaal in de trein wel vertellen.’

Ze stapten in een taxi en verdwenen weldra uit onze ogen.

‘Arm, arm kind,’ mompelde Donald.

‘'t Zal een vreselijke slag voor haar zijn, als ze de waarheid verneemt!’

‘Tarani zal 'r voorzichtig voorbereiden. En dan, daar in Nice, zal het haar gemakkelijker vallen zich in de

*) ± 25 millioen gulden.

toestand te schikken. Hier in Milaan zou het een hel voor d'r zijn!'

Ik keek 'm even aan, - met warme vriendschap:

'Je hebt daaraan dus al dagen voorheen gedacht, hè, - *daarom* wou je den m.a.d.s. nog niet ontmaskeren! 't Is mooi van je, Donald, - ècht...'

Hij weerde stil-glimlachend af.

'Ik wou haar slechts bewijzen, dat ik geen denkmachine, maar een mèns ben!'

Toen bracht een jongen een telegram. Het adres luidde:

'*Mr. Donald Grabley*
Palace Hotel - of
Savoy-Hotel'.

'De afzender wist dus niet waar je woonde, en adresseerde aan de beide grootste hotels. Inderdaad, - hier woon je, als je in Napels toeft.'

Terwijl ik sprak had hij het telegram opengescheurd en de inhoud gelezen. Hij liet de hand met het telegram-formulier op zijn schoot zakken en keek mij enige seconden verpletterd aan.

'Wat is er?' informeerde ik.

'Léés!' - Ik làs:

> 'VOLGENS - ONZE - AFSPRAAK - DEPONEER - IK - BIJ - BANCA - ITALIANA - HONDERDDUIZEND - LIRE - OP - UW - NAAM - - CORELLI, DE M.A.D.S.'

Ook ik bleef enige seconden sprakeloos.

'Wat een brutaliteit!!' riep ik dan uit.

'Het telegram is een uur geleden te Como, dicht bij de Zwitserse grens opgegeven. Waarschijnlijk door een van zijn mensen. Hij zelf zal nu wel over de grens zijn!'

''t Is toch wel ècht "Corelli", deze daad, hè? Gentleman tot op het laatste moment! Houdt zijn woord in iedere omstandigheid!'

'Hij was een geniale kerel - in het slechte helaas!'

'Wat weet je eigenlijk van 'm?'

'Later, Johny, zal ik uitvoerig het verhaal doen van

mijn onderzoek - als alles goed loopt, vertrekken wij met de nachttrein eveneens naar Nice.'

Zo zaten wij nog een tien minuten uit te blazen bij een kopje koffie, totdat de inspecteur kwam aangereden. Hij sprong op het trottoir, holde naar ons tafeltje en keek ons met rood gezicht en schitterende ogen aan.

'Corelli is zeker Como al gepasseerd,' vroeg Donald. 'Toch niet spoorloos verdwenen?'

'Integendeel!' - Hij wachtte even, om op adem te komen. Dan, - razend vlug achter elkaar:

'Hij passeerde Como. Het gelukte hem later om ook over de grens te komen. Onze Zwitserse collega's zaten hem echter op de hielen. En zo juist kreeg ik bericht, dat zijn auto gevonden is!'

'En???'

'*Zijn auto werd gevonden in een diep ravijn. Corelli's en Baranzo's lichamen werden gedeeltelijk verkoold naar boven gebracht!*'

'Het einde dus - zelfmoord waarschijnlijk?'

'Ja, zéér waarschijnlijk! Hij zag dat hij niet meer ontkomen kon. En koos toen de dood. - Echt Corelli.' -

Corelli - nù nog had de naam een grote klank...

- 's Avonds vertrokken wij met de nachttrein naar de Franse Rivièra. We kochten op het perron een paar kranten, waar kolommen-lange artikelen over het 'verschrikkelijke ongeluk' waren afgedrukt, waar 'een der bekendste burgers en verdienstelijkste mannen van Italië, de heer Corelli, het leven verloor. In zijn gezelschap bevond zich zijn neef, Zijne Excellentie Giovanni Baranzo.'

- Niemand kwam de waarheid te weten. Het ministerie had strenge orders gegeven, om alles geheim te houden; signor Corelli had zulke connecties met de hoogste kringen, dat de onthulling niet alleen een groot schandaal zou veroorzaken, doch tevens de naam van heel het land in opspraak gebracht zou hebben.

Natuurlijk lieten wij - na een desbetreffend verzoek, - ook niets meer los. Het verhaal, dat Donald ons later deed, bleef absoluut geheim.

Hoofdstuk XVII.
Donald vertelt.

Signorina Elvira had de slag moedig doorstaan; dank zij de hulp en de steun van haar verloofde was zij spoedig kalm geworden en toen wij te Nice aankwamen, verzocht zij ons dadelijk het verhaal te doen. Donald wou haar eerst van dit plan afbrengen, doch toen zij geen kamp gaf, stemde hij tenslotte toe.

Gezeten op het terras van het hotel, met een heerlijk panorama van schuimende zee en wuivende palmen voor ons, begon Donald te vertellen:

'U weet al, dat ik vanaf het eerste ogenblik aan de schuld van mr. Tarani twijfelde. Het bewijs-materiaal was te volmaakt, om ècht te kunnen zijn. Wie kwamen nu in aanmerking voor de titel van m.a.d.s.? Het oneindig grote aantal van mogelijke daders werd door het bekende feit van den jongen-aan-'t-tafeltje gereduceerd tot vier à vijf - allen familieleden of zéér goede bekenden van mr. Corelli. Hoewel het uiteraard zeer vreemd was, één van deze mensen - allen rijk en hoogstaand - van diefstal te moeten verdenken, was het voor mij een vaststaand feit, dat juist een van hen de dief was.

Op de avond van 't eerste feestje kreeg ik al een zeer sterke aanwijzing, wat wel als verborgen motief achter deze zaak zat: Toen ik de brandkast-sleutels probeerde, wierp ik ook een blik op de inhoud van de kast. En: ontdekte vijf papieren zakken met opium. Natuurlijk was ik niet zo dom, om direct maar aan te nemen, dat mr. Corelli ook iets met de diefstal te maken had. Maar nu beging de heer Corelli een onvoorzichtigheid. Hij was - zoals ik nu begrijp - zéér verrast door 't feit, dat ik de

sleutels op een minder eerlijke en vroegtijdige manier verkregen had. De bedoeling was natuurlijk, dat de sleutels pas de volgende ochtend gevonden zouden worden; de opium zou men dan wel verwijderd hebben. Nu had ik echter al een blik geslagen op de inhoud van de kast!! Wat had ik ontdekt?? De onzekerheid, wat ik wel of niet gezien had, verleidde mr. Corelli tot de geheel onnodige vraag - weet je nog, Johny? - *of ik de kast geopend had!* Waarop ik natuurlijk antwoordde, dat ik slechts geprobeerd had, of de sleutels wel pasten...

Dit was de eerste maal, dat ik ook den heer Corelli in de kring der verdachten betrok. Ik beken eerlijk, dat ik bij het begin der zaak er niet aan dàcht, hem ook maar in de verste verte te verdenken. Daarvoor was zijn positie te hoog, zijn karakter te grootscheeps. Welk motief kon hij gehad hebben? *Het was psychologisch natuurlijk volkomen onaannemelijk*, *dat iemand als mr. Corelli zulke machinaties zou verrichten*, *om zich van een ongewensten schoonzoon te ontdoen!!* Een financieel motief? Dat leek óók onmogelijk! Iemand van zijn rijkdom! Zelfs als ik een ogenblik aannam, dat hij slechts een reus met lemen voeten was - zoals b.v. de bekende “luciferskoning” - dan nog was 't niet te verklaren, hoe iemand, die toch zo royaal, zo verkwistend met geld omsprong als hij, zo'n luttele 20 millioen dermate konden interesseren, dat hij zijn gehele positie door een diefstal in gevaar zou brengen.

Hoewel ik dus tamelijk sceptisch was, wat zijn schuldvraag betreft, besloot ik nauwkeurige inlichtingen over hem in te winnen. Ik gaf opdrachten aan twee bekende informatie-bureaux en schreef ook aan Scotland Yard, met het verzoek eens te gaan vragen bij het ministerie van Handel, waar men zeer goed op de hoogte is van de belangrijke industrieën in het buitenland.

Intussen ging de zaak hier verder - het “mysterie van de sleutel” vroeg onze aandacht. Hoe was de m.a.d.s. in het huis van mr. Tarani gekomen? Eén stel sleutels had deze zelf, en de andere lagen in de kluis van miss Corelli. Die ontkende echter, dat iemand buiten haar er

bij had kunnen komen. Gelukkig had ik al enige ervaring, zodat ik de waarde van zulke verklaringen - ook de meest stellige - niet al te hoog schatte. Ik vroeg in een gesprek, zo terloops aan mr. Corelli, of hij in geval van brand alle kostbaarheden in veiligheid kon brengen. Die lagen immers in kluizen met lettersloten. Och, hij kende - aldus was 't antwoord - alle sloten, die van hem, zijn vrouw, zijn dochter...'

Elvira keek hem schuldbewust aan.

'Heus, mr. Grabley, ik dacht er werkelijk geen moment aan, dat het "geheim" ook aan mijn Vader bekend was. Dat sprak toch vanzelf! Het viel me niet eens in U daarop nog attent te maken!'

'Ik begrijp het - en ik begreep het ook toen. Nu was ik er zeker van: hij *kende* dus het "geheim" - en dan moest hij dus óók in 't complot zijn.

Geleidelijk kwamen nu - als "liefdesbrieven" vermomd - de gevraagde inlichtingen binnen. Het ministerie van Handel deelde mede, dat de bedrijven der "S.A. Corelli" *voor het grootste deel reeds aan den Staat verkocht waren en gedeeltelijk ook het eigendom van een andere industrie-magnaat geworden waren.* Mr. Corelli had nog slechts enkele aandelen in zijn handen en was feitelijk niets meer dan de - zeer bekwame - leider der bedrijven, waarvoor hij langs omwegen een groot salaris ontving.

Hoe was 't zover gekomen? Waarom was mr. Corelli genoodzaakt geweest bijna al zijn aandelen te verkopen?

De reden hiervan onthulden mijn andere informaties: de heer Corelli speculeerde en was ook een grof speler aan de roulette-tafel. Zijn hazard-neiging bracht hem er toe, millioenen in financiele operaties van twijfelachtig allooi te wagen. Soms won hij millioenen, soms verloor hij nog meer. Bijna iedere week bracht hij bezoeken aan het casino te San Remo, waar men hem honderdduizenden op één avond zag verliezen. Te Monte Carlo verloor hij - hij speelde altijd met enige helpers, die zijn geld op verschillende nummers zetten - op één avond ruim een

millioen Lire! Dat was bekend geworden, - maar hoeveel verliezen bleven verborgen?

De speculaties, het gegok, zijn meer dan royale huishouding, - ze verslonden het kapitaal, dat hij verkreeg door het verkopen der aandelen. Toen dat opgeteerd was, zocht hij naar andere geldbronnen en hier kwamen Baranzo en Sibilio hem te hulp. Ze betrokken hem in de opium-handel en natuurlijk werd een man van zijn capaciteiten na enige tijd de leider der organisatie.

Dat zaakje liep al jaren - hij verdiende schatten.

Dat alles verklaarde echter nog steeds niet de noodzakelijkheid van een diefstal van 20.000.000.

Waarschijnlijk zou mr. Tarani zijn onaangenaam avontuur bespaard gebleven zijn, indien de Engelse politie niet de hele organisatie ingepikt had. Dientengevolge was de aandacht der internationale politie zeer sterk op de opium-handel gericht en verkoop van de “poet” was dus onmogelijk. *Plotseling hielden dus de geldbronnen van mr. Corelli op te vloeien en hij stond zonder geld.* Het gewone leven moest op dezelfde wijze voortgezet worden. Hoe was dat mogelijk, zonder geld?

Dààrom, - *en daarom alléén, - ontstond de zaak-Tarani!*

Daarom dus. En dit feit verklaart nog een verschijnsel, dat me aanvankelijk enige moeite opleverde: de in dubbele zin verdachte volmaaktheid van het bewijs-materiaal. Hoe nu, dacht ik, is de m.a.d.s. zo onnozel, om niet in te zien, dat overdaad schaadt?! Integendeel, mr. Corelli ging zeer ingenieus te werk: hij wendde de aandacht der politie op mr. Tarani èn tegelijkertijd, *zorgde hij ook*, *dat men hem tòch zou moeten vrijspreken*, *wegens de ongeloofwaardigheid van 't massale bewijsmateriaal!* Twee vliegen in één klap dus - een intrige, het brein van mr. Corelli waardig.

Intussen blijkt daaruit, dat hij oprecht van zijn dochter hield en haar geen onherstelbaar verlies wou toebrengen. Mr. Tarani werd als verdachte gekozen, omdat hij de enige was, die niets met de opium-handel te doen had en wiens financiele toestand zulk een daad plausibel kon maken.

De heer Corelli wou “plus royalist que le roi” zijn: hij liet mij uit Londen komen, in de vaste overtuiging, dat ik tòch niets ontdekken zou en dat ik zelfs er niet aan zou durven dènken, mijn opdrachtgever, den gróóten Corelli te wantrouwen! Ik moet ook zeggen, dat hij zijn beide persoonlijkheden - industrie-magnaat en opium-smokkelaar - zeer zorgvuldig van elkaar wist te scheiden. Hij deed geen stap, of die was verantwoord. Dat zal ik U dadelijk demonstreren.-

- Toen ik mijn bewijs tot zover had opgebouwd, besloot ik de proef op de som te nemen. Ik liet uit Londen *aan den heer Corelli* schrijven, dat mr. Jonathan B. Plumpth niet geheel te vertrouwen was. En - de “baas” wou mij niet ontvangen!! - Zo bleek zonneklaar, dat ik gelijk had!!

Hier wil ik U er nog op wijzen, hoe zorgvuldig de heer Corelli zijn spoor wist te maskeren: hij moest als “baas” te Napels zijn en zorgde er dadelijk voor, dat hij ook als directeur van de “S.A. Corelli” te doen had! Hij kon dan altijd als zijn alibi het gesprek met den staal-magnaat aangeven!-

De zaak was nu al vrijwel opgelost; toen kwam echter de eerste complicatie. Miss Corelli verried *aan haar Vader*, dat ik niet aan de schuld van mr. Tarani geloofde!! U begrijpt de situatie: de heer Corelli zag al lang, dat ik nog steeds aan het speuren was en nù begreep hij, dat het gevaar bijzonder groot begon te worden. Ik geloof, dat hij toen voor het eerst zijn beheersing verloor. Althans, hij begon in 't wilde weg te slaan. Mij probeerde hij een flinke dosis gift toe te dienen en Guglio Vismara - die toevallig een pakje opium in de werkkamer ontdekt had en nu aan het speuren wou slaan, werd vermoord. Door den heer Corelli-zèlf.’-

Elvira verborg haar gezicht in Tarani's handen.

‘Zal ik ophouden?’ vroeg Donald.

‘Neen, ga verder, - ik wil àlles horen - àlles!’

‘Bij mij mislukte de moordaanslag; ik ben gewoon voor het slapen gaan een zeker versterkend middel te gebruiken. Geheel toevallig nu bevat dat middel in-

grediënten, die het gif *neutraliseerde.* Zo was het enige gevolg slechts een slaap van een anderhalf uur. Het gevolg *hiervan* was echter verschrikkelijk - ik was niet in staat de moord op Vismara te verhinderen!

De heer Corelli ensceneerde handig een incident met de gevallen kijker, en kreeg zodoende gelegenheid zich van de Scala te verwijderen, zonder dat dit later de aandacht zou trekken. Het geval ontwikkelde zich nl. zo: een medewerker van hem ging met den patient naar het ziekenhuis. Zo kon de arts later verklaren, dat signor Corelli de hele tijd bij hem had doorgebracht. Ondertussen was de èchte Corelli naar de villa gereden. Vismara zag hem binnenkomen in de werkkamer - en even later viel de kogel. Herinner je je nog, Johny, die intens verwonderde trek op het gezicht van den vermoorde? Die sprak zo duidelijk als woorden: "Dus jìj bent het!"

Corelli begreep, dat de toestand meer dan dreigend was. De moordaanslag op mijn persoon was mislukt en ik was nu dubbel gevaarlijk. Daarom de poging van den m.a.d.s. om mij om te kopen; en hij verzekerde zich de hulp van - Corelli. Ik zou de volgende dag nog flink door hem bewerkt worden!

Zo ver kwam het echter niet! We ontdekten, dat signor Tarani verdwenen was en gingen dadelijk aan het werk!

Laten we nu even van mr. Tarani horen, hoe dat eigenlijk gebeurd is.'

Tarani dacht even na.

'Eigenlijk draagt mijn eigen stommiteit de schuld van alles! U schreef me toch, mr. Grabley, dat ik met niemand mocht uitgaan, óók niet met mr. Corelli. Nauwelijks was ik echter thuis, of ik werd door hem opgebeld. Hij wou niet naar me toekomen, omdat hij als de man, die-mij-in-de-gevangenis-zette niet met me kon spreken. Hij had me echter iets buitengewoon belangrijks mee te delen, iets wat hij gisteren van... *mr. Grabley* vernomen had!

Ik ging, - werd op straat door een gesloten, zwarte auto opgepikt en wij voeren dadelijk naar Corelli's landgoed, waar het vliegtuig gestationneerd was. We vlogen

naar Napels, waar ik in het “café” werd ondergebracht. Ik werd geducht aan de tand gevoeld, liet echter niets los en men sloot me toen in een kamer in, waar men ten overvloede nog een bewaker-met-revolver plaats liet nemen.

En de rest - weet U’.-

Donald vertelde nog, wat er verder voorgevallen was, doch ik kan het hier weglaten, omdat het den lezer reeds bekend is. (Ik heb ook enkele delen uit zijn verhaal weggelaten, omdat dit den lezer uitvoerig verteld was).

‘Dàt - is alles,’ eindigde Donald, ‘in grote lijnen verteld.’

We keken hem bewonderend aan.

‘Hoe eenvoudig lijkt de oplossing van alle “mysteries”, als je die later hoort, en de zaak in groot verband ziet,’ zei ik. ‘Maar als je er vóór staat, weet je geen weg uit het labyrinth van raadseltjes en raadsels. Dan moet je werkelijk een detective op-en-top zijn, zoals jij, Donald.’

Hij weerde af. Doch Tarani vervolgde:

‘Neen, mr. Grabley, U moet niet tè bescheiden zijn. Ik wil geen grote woorden gebruiken. Maar U verdient ze. Niet alleen als detective. Oók - en vooral - als mèns. Ik dank U.’

En hij drukte hem geroerd de hand.

Besluit.

Wij gingen ons even later verkleden en toen we na een paar minuten terugkwamen, zei de boy ons, dat Elvira en Tarani in de tuin zaten. En werkelijk ontdekten wij ze later op een bank onder een groepje palmen. Wij slopen nader en hoorden het volgende stukje dialoog:

Zij: ‘Nou ben jij het enigste, wat ik op de wereld heb!’

Hij: ‘Aller-aller-liefste!’

-: ‘Jij bent toch het mooiste en het beste in de wereld!’

-: ‘Jij bent de grootste schat, die ik heb!’

-: ‘O!!’

-: ‘O!!!!’

Toen... een zacht klakkend geluid: twee paar lippen hadden elkaar gevonden...

Wij slopen, glimlachend, weer weg.

‘Nou eindigt ons eerste, gezamenlijke “gevalletje” tòch met een happy-end,’ zei ik.

Hij lachte.

‘Ons éérste gevalletje...? Denk je dat er meer komen?’

‘Zou je mij ooit weer kunnen missen?!’

‘Néé, - zodra ik weer iemand nodig heb, zal ik me tot jou wenden, Johny! En jij zult me jouw zeer gewaardeerde hulp toch niet ontzeggen?!’

Ik nam twee likeurs.

‘Laten we drinken, Donald, - op ons volgend gevalletje!’

- EINDE. -